SORIN CERIN

Coaxialismul

Coaxiologie, Numerologie, Neoontologie, Neognoseologie

SORIN CERIN

COAXIALISMUL

EDIȚIE COMPLETĂ DE REFERINȚĂ

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1456346362

ISBN-10:
1456346369

Această carte a văzut lumina tiparului pentru prima oară la editura Paco din București, Romania, urmând ca mai apoi să apară și în alte părți.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Coaxialismul: coaxiologie, neoontologie, Numerologie și neognoseologie/ **Sorin Cerin. - Bucureşti : Paco, 2007**
ISBN 978-973-8314-66-5.2

CIP nr.4007/05.03.2007

CUPRINS

PARTEA I
COAXIALISMUL

PARTEA II
TEORIA GENEZEI UNIVERSALE
SEMANTICA COAXIOLOGICĂ

Dr. Henrieta Anișoara Șerban, cercetător în cadrul Institutului de Filosofie al Academiei Române, a afirmat despre sistemul filozofic creat de Sorin Cerin și intitulat Coaxialism că, cităm:"Sorin Cerin, Coaxialismul. Coaxiologie, numerologie, neoontologie si neognoseologie, Bucuresti, Editura Paco, 2007, 309 p. Aceasta carte reprezinta o contributie temerara la filosofia contemporana. Nefiind o simpla sinteza, lucrarea aduce o viziune originala despre adevar si iluzie, despre absolut si viata. „Ce suntem noi în afara de un vis nebun al unui înger complexat de Sine pierdut undeva în ierarhia numerologiei?” (p.5), se întreaba autorul declansând un captivant periplu filosofic, cu deschidere spre o filosofie a constiintei, contextualism si filosofia mintii, precum si catre critica reprezentationalismului si postmodernism. Lucrarea este structurata în unsprezece capitole. Capitolele pot fi interpretate în triade. Primele trei ar fi o introducere în aria tematica a coaxiologiei. Astfel, primul capitol trateaza „Scopul, Ierarhia, nasterea numerologiei si a Factorului Primordial UNU”, cel de-al doilea „Instinctul, Matricea, Ordinea si Dezordinea, Dogma”, al treilea „Starea de fapt, Cunoasterea Deschisa si Cunoasterea închisa, Coaxialismul si Coaxiologia”. Urmatoarea triada ar fi

constituita din interpretarea a trei aspecte ale exemplaritatii umane, prin capitolele „Amprenta si Amprenta Karmica, Genialitatea”, „Iubirea sau Constiinta individuala a Omului” si „Constientizarea sau Cunoasterea în Coaxiologie”. Ultima triada, sa zicem, de factura semantica si hermeneutica, se preocupa de „Reflectii asupra filosofiei, Strainul din Om, Dimensiunea Vietii”, „Coaxiologia semantica” si „Adevarul semantic, Cunoasterea Semantica, Oglinda Semantica si Motivul Creatiei”. Capitolul al zecelea, „Ontologia Semantica, Neoontologia Semantica, Semantica Coaxiologica, Structuralizarea Semantica a Matricei Noastre”, valorifica ideile din arhitectonica filosofica precedenta. În fine, ultimul capitol ofera modelari matematice ale ideilor si conceptelor expuse în lucrare, precum si pentru relatiile dintre acestea. Într-o descendenta ideatica schopenhauriana, nietzscheana si wittgensteiniana, autorul enunta principiile a ceea ce el numeste „coaxialism”: 1. Unica filosofie adevarata este aceea care accepta ca Omul nu cunoaste Adevarul, deci implicit, nici filosofia; 2. Omul nu va cunoaste niciodata Adevarul Absolut si nici Cunoasterea Absoluta, întrucât întreaga lui existenta este axata pe Iluzia Vietii; 3. Orice sistem filosofic sau filosof care va pretinde ca spune Adevarul este un mincinos;

4. Coaxialismul este prin excelenta filosofia care NU pretinde ca spune Adevarul, dar care accepta aplicatii care sustin raportarea Iluziei Vietii la Adevar; 5. Esenta Adevarului consta în reflectarea acestuia la Elementele aparute înaintea sa, cum sunt cele ale Cunoasterii Deschise provenite din Starea de Fapt; 6. Coaxialismul accepta operarea cu opusii opusilor Existentei, cu sau fara a fi necesara raportarea la aceasta, determinând coaxiologia; 7. Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus identic cu el; 8. Cu cât un Opus este mai departat, adica între el si elementul opozabil sunt intercalati un numar mai mare de opusi, cu atât similitudinile dintre acestia vor fi mai pronuntate, iar cu cât numarul opusilor intercalati între cele doua Elemente va fi mai mic, cu atât contrastele dintre acestia vor fi mai pronuntate; 9. Cum putem vorbi de Universe fara substrat în Existenta, putem vorbi de Cunoastere fara substrat în esenta, deci fara subiect; 10. Factorul va fi întotdeauna opusul infinitatii fata de care se va raporta ca finit, la fel cum Cunoasterea se raporteaza la necunoastere si Viata la Moarte.În acceptiune Coaxiala, Factorul va echivala cu Dumnezeu, Unicul Creator, dar si Întâmplator fata de lumile sale; 11. În lumile fiecarui Factor Creator si Unic Întâmplator se vor reflecta toti ceilalti Factori Creatori si Unic Întâmplatori, sub forma de numere, de la

UNU, care este Factorul Primordial, până la un Infinit minus UNU de Factori Creatori si Unic Întâmplatori. (p.5-7) Desigur cineva s-ar putea întreba cum se sustine aceasta cuantica unitara? Dar a ridica la modul serios aceasta întrebare ar însemna sa nu întelegem ca aici este vorba despre niste modelari sugestive si nu despre surprinderea Adevarului Metafizic (ceea ce ar contrazice tocmai principiile coaxiologiei). Abundenta de majuscule si evidentieri din text vorbesc foarte probabil despre experienta americana a autorului, în acelasi timp evidentiind, cu o anumita ironie, setea pentru absolut, pentru perfectiune, pentru adevar si pentru idea pura a filosofiilor dintotdeauna. Astfel prin citatul urmator, putem în acelasi timp exemplifica observatia mentionata si putem clarifica o idee-columna a lucrarii în discutie: „Coaxiologia este filosofia ce poate determina mai în profunzime importanta Factorului (…) – care este si un numar, printre alte aspecte, n.m. – produs de Esenta unui Element al Starii de Fapt Matriceale, de Instinct. (…) Factorul va fi demiurgul care prin propria sa capacitate de constientizare va încadra în sine noi si noi Elemente ale Cunoasterii Închise evaluând, fara sa le cunoasca în amanunt, si Elementele Cunoasterii Deschise. (…) Omul este un astfel de Factor cu toate ca se afla la o scara ierarhica mult mai neînsemnata decât

Marii Creatori”. (p.51-2) Autorul ne explica modul coaxial (în cele din urma, structuralist) de a privi lumea, ca amestec paradoxal de bine si rau, de divin si demonic, de uman si rational, ce da nastere Iluziei Vietii si este sustinut, printr-un feed-back, tocmai de aceasta Iluzie a Vietii. (p.53 sqq) „Nu stii ca numai în lacurile cu noroi în fund cresc nuferi?”, întreba, deja într-un mod „coaxial”, Lucian Blaga. Poezia filosofica eminesciana a iluziei vietii, ca un exemplu, în „Floare albastra” (un motiv romantic, dar si coaxial, care apare si în literatura germana la Novalis si la Leopardi), vorbeste despre mariajul paradoxal al infinitului cu dorintele, despre mariajul paradoxal dintre cunoasterea filosofica, care tinde spre absolut si cunoasterea terestra prin intermediul dragostei, tulburând inima omului, ca factor creator stimulat de iubire. Ca si în literatura sa, Sorin Cerin îmbina valorificarea filosofiei universale cu cea a marilor reusite filosofice românesti. Spre ilustrare, cititorul poate sa întrevada strabatând paginile cartii atât amprente din filosofia lui Schopenhauer – sa ne amintim de faptul ca omul ca subiect stiutor se cunoste pe sine ca subiect înzestrat cu vointa si nu poate deveni subiect pur al cunoasterii fara ca vointa sa dispara, pentru a elimina raportarea la ceea ce am putea dori în privinta sa, deoarece reprezentarea este

marcata de dorinta, asa cum reiese din lucrarea sa Lumea ca vointa si reprezentare – , a lui Nietzsche – vezi spre exemplu ideea „Lumea aparenta este singura adevarata; lumea ‘reala’ este pur si simplu o minciuna”, din Amurgul idolilor, cap. 3, aforismul 2 – a lui Wittgenstein II – filosofia reprezinta (re)organizarea a ceea ce stim dintotdeauna, iar limbajul este o „activitate”, un „joc” în cadrul unor „forme de viata”, o suma de fenomene diferite, poate înrudite unele cu altele, dar în feluri foarte diferite. Cât despre „adevar” îi putem asocia urmatorul citat sugestiv din Philosophical Investigations, Oxford, 1953, 9, § 68: „taria firului nu sta în faptul ca o fibra merge de la un cap la altul, ci din suprapunerea a mai multe fibre”. În acelasi timp, ideea de factor creator care se „lupta” cu lumea prin efortul de a smulge adevaruri impartiale si din start paradoxale are ecouri puternice din filosofia misterului asa cum apare în opera lui Lucian Blaga. Comparatia cu Blaga nu se opreste aici, putându-se identifica magistrale de investigatie în directia cunoasterii luciferice-paradisiace si a cunoasterii închise-deschise, a matricei, a factorului creator etc. Lucrarea se remarca si prin valentele literare, printr-un limbaj filosofic cu o amprenta puternic personalizata si literara, nota distinctiva a unui debut filosofic interesant."

PARTEA I

COAXIALISMUL

CAPITOLUL I

SCOPUL, IERARHIA, NAŞTEREA NUMEROLOGIEI ŞI A FACTORULUI PRIMORDIAL UNU

1

Ce sîntem noi în afară de un vis nebun al unui înger complexat de Sine pierdut undeva în Ierarhia Numerologiei?

Nimic nu este Adevărat. *Totul este un vis*. Realitatea nu există cum nu există nici *viaţa* sau *moartea* decît Iluzia lor. Toate stelele şi galaxiile care ne înconjoară, toate teoriile şi creaţiile filosofice nu reprezintă nimic altceva decît aşezarea Iluziei pe diferite trepte, sau punerea unui

nimic, în diferite ranguri, tagme şi teorii. Omul nu cunoaşte Adevărul Absolut şi nu-l va cunoaşte Niciodată. Odată ce *Adevărul Absolut* rămîne o mare necunoscută, la care alt *Adevăr* ne raportăm? Nu la un Adevăr Iluzoriu? Orice *Adevăr* care nu este *Adevărul Absolut, NU* este *Adevăr* ci *Minciună*! *Viaţa* Omului este o *Minciună*, un fals. Odată ce Omul nu cunoaşte *Adevărul Absolut* nu cunoaşte nici *Cunoaşterea Absolută.* Orice alt tip de *Cunoaştere* este o *Necunoaştere*! În schimb orice Necunoaştere care devine cunoscută în sine prin Conştientizare se numeşte Iluzie.

Astfel **principiile** Coaxialismului pe care mi le-am imaginat după lungi meditaţii reflectînd la subiect şi după care mă voi ghida sînt:

1) Unica filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaşte Adevărul, deci implicit, nici filosofia.

2) Omul nu va Cunoaşte Niciodată Adevărul Absolut şi nici Cunoaşterea Absolută, întrucît întreaga lui existenţă este axată pe Iluzia Vieţii.

3) Orice sistem filosofic sau filosof care va pretinde că spune Adevărul este mincinos.

4) Coaxialismul este prin excelenţă filosofia care NU pretinde că spune Adevărul dar care acceptă aplicaţii care susţin raportarea Iluziei Vieţii la Adevăr.

5) Esenţa Adevărului constă în reflectarea acestuia la Elementele apărute înaintea sa, cum sunt cele ale Cunoaşterii Deschise provenite din Starea de Fapt.

6) Coaxialismul acceptă operarea cu opuşii, opuşilor Existenţei, cu sau fără a fi necesară raportarea la aceasta, determinînd Coaxiologia..

7) Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus identic cu el.

8) Cu cît un Opus este mai depărtat, adică între el şi elementul opozabil sînt intercalaţi un număr mai mare de opuşi, cu atît similitudinile dintre aceştia vor fi mai pronunţate, iar cu cît numărul opuşilor intercalaţi între cele două Elemente va fi mai mic cu atît contrastele dintre aceştia vor fi mai pronunţate.

9) Cum putem vorbi de Universuri fără substrat în Existenţă, putem vorbi de Cunoaştere fără substrat în esenţă, deci fără subiect.

10) Factorul va fi întotdeauna opusul infinităţii faţă de care se va raporta ca finit, lafel cum Cunoaşterea se raportează la necunoaştere şi viaţa la Moarte. În accepţiune Coaxială, Factorul va echivala cu Dumnezeu, Unicul Creator dar şi Întîmplător faţă de lumile sale.

11) În lumile fiecărui Factor Creator şi Unic Întîmplător se vor reflecta toţi ceilalţi Factori Creatori şi Unic Întîmplători sub formă de numere, de la UNU, care este Factorul Primordial, pînă la un Infinit mius UNU de Factori Creatori şi Unic Întîmplători.

O viaţă întreagă trăim cu Iluzia că ştim cu adevărat cine sîntem, cu toate că acest lucru nu-l vom afla Niciodată. De ce?

Tocmai datorită străinului din noi. Este cu atît mai grav cu cît pînă şi cele mai înălţătoare sentimente cum ar fi iubirea sau plenititudinea spirituală, aparţin aceluiaşi străin din noi. Suntem adeseori duşmanii acelui străin tocmai pentru că nu îl înţelegem. Vrem să-l alungăm definitiv din viaţa noastră fără să înţelegem că acel străin sîntem chiar noi înşine, şi prin urmare ne-am alunga pe noi din propriile noastre simţiri. Acesta este un mare rău al acestei vieţi, şi

anume să ne naştem străini de noi şi să murim la fel de străini neînţelegînd Niciodată că naşterea, *viaţa şi moartea* aparţin doar simţirii noastre înstrăinate de noi înşine şi nicidecum străinului din noi, pe care dacă l-am înţelege am realiza că de fapt naşterea, *viaţa şi moartea* nici măcar nu există. Am înţelege că toate acestea sunt un fals, la fel ca tot ceea ce ne înconjoară, că doar ceea ce *nu ştim că ştim* devine adevărat. *Viaţa şi moartea* odată cunoscute sînt întru totul neadevărate. Omul nu ar trebui să fie angoasat, frustrat, chinuit şi împovărat de nevoi pe acest drum care se numeşte *viaţa* sa. Ar trebui să înţeleagă că pe moment visează, că trăieşte la maximum acel vis care de fapt este un coşmar ce va trece odată cu venirea zorilor. Va trebui să înţeleagă că atunci cînd se va trezi, va înţelege că cel de care alerga în timpul visului, era tocmai el. Îl va ajuta oare cu ceva acest vis? Da!

De ce? Fiindcă odată împrietenit cu străinul din el la trezirea din coşmar va şti că unică să alternativă de a se împăca cu el însuşi rămîne meditaţia profundă asupra propriului "Eu", şi simţirea acestuia în raport cu Universul Iluzoriu care-l înconjoară. Iar el, un simplu Om, va şti că totul nu este nimic altceva decît o Iluzie, şi nu poate face nimic altceva pentru a îndepărta vălul dens al Iluziei. În schimb va rămîne îngrozit pentru tot restul existenţei sale unde poate duce înstrăinarea de sine, ce tip monstruos de societate poate naşte, şi cît de mare devine mocirla abjecţiilor umane într-o atare ipostază.

Va şti că toate relele sociale, şi individuale, hoţia, furtul, crima, egoismul, nedreptatea şi lista ar putea continua, se datorează tocmai acestei înstrăinări de sine. Mai mult decît atît, Omul conştientizează moartea ca fiind o distrugere totală, acceptă inefabilitatea Destinului, ca fiind total potrivnic, neînţelegînd că de fapt el însuşi i se împotriveşte propriului său "Eu". Poate că acesta ar fi unicul sens al acestui coşmar, care se numeşte viaţă

terestră, să te trezeşti odată cu venirea zorilor şi să ştii unde duce înstrăinarea de sine.

Cui nu i s-a întîmplat vreodată să simtă acel fior divin pe care numai dragostea îl poate da, acel: ceva? Oricît de mult am dori să aflăm de ce anume simţim acel fior pentru o anumită persoană şi nu pentru o alta nu vom şti Niciodată. S-a demonstrat că folosim doar 2 procente din materia noastră cenuşie. Oare celelalte 98 de procente să fie acel străin de care vorbeam adineaori? Mai mult decît atît, suntem cu adevărat aceşti oameni în carne şi oase care ne naştem pentru a muri şi murim pentru că ne-am născut? Cine sîntem noi? O frunză purtată de vîntul toamnelor şi aşezată pe solul rece mirosind a putrefacţie sau mugurii primăverii atunci cînd Soarele îi mîngîie cu razele sale primitoare?

2

Lumea pe care pretindem că o cunoaştem este aceasta pe care o ştim cu toţii după acelaşi tipar comun? În ce sens tipar comun? Fiecare ştim că ne aflăm pe planeta Terra, unde se află munţii Himalaya, oceanele Pacific şi Atlantic, etc.

Fiecare pretindem că ştim despre corpul omenesc că este alcătuit dintr-un trup, că are două mîini, două picioare, doi ochi, etc. Orice nu respectă acest principiu devine anomalie genetică sau cauzată de diferite accidente. Într-un cuvînt, tot ceea ce ne reprezintă cît şi tot ceea ce ne este prezentat trebuie obligatoriu să se includă într-un tipar, perfect valabil pentru fiinţele care alcătuiesc o anumită societate.

Este adevărat că acest tipar poate avea anumite fluctuaţii de la o societate la alta, care se datorează, momentului istoric, cunoştinţelor şi altor aspecte de ordin

cultural, etc., dar cu toate acestea trăsăturile comune de bază, cum ar fi trupul uman sau ale unui animal, rămîn aceleaşi.

Ştim că fără acest tipar nu putem avea o anumită viaţă socială, caracterizată prin însăşi acest tipar care la rîndul lui este controlat de Ierarhie.

Oricît de mult am dori să respingem ideea că Ierarhia este cea care ne dirijează, acceptînd că tot ceea ce facem s-ar datora propriei noastre voinţe care se datorează Iluziei Vieţii, nu putem. Astfel nu facem nimic altceva decît să ne afundăm şi mai mult în mrejele Iluziei Vieţii printre care înnotăm de la naştere spre Moarte, la fel de iluzorii şi acestea. Voinţa este visul care ne face să ne credem liberi, să avem speranţe şi să credem că sensul existenţei noastre constă în forţa fiecărui om de a dobîndi propriul său ideal. Este nemaipomenit să ai un ideal, să te ştii stăpîn pe propriile tale forţe, pe Liberul Arbitru faţă de care ai Iluzia Vieţii că îţi aparţine. Oare ce s-ar fi făcut Omul fără o speranţă, fără un ideal? Ar mai fi fost astăzi societatea umană? Nu cred.

Avem nevoie de minciună precum de aer pentru a putea exista. Ce ne-am face dacă am şti că totul este în zadar că de fapt nu există povestea cu Liberul Arbitru şi nici alte snoave de genul, Omul Stăpîn pe Soarta să, sau o altă bazaconie şi mai perfidă, lozinca de genul: Omul a învins pe această planetă, avînd realizări dintre cele mai importante, începînd cu invenţiile epocale şi culminînd cu marile opere culturale, etc. Toate acestea sunt o minciună, care nu face altceva decît să ne îndulcească coşmarul care se numeşte: Viaţă. De ce sunt toate o minciună? Fiindcă *Omul este o minciună a naturii Factorului care l-a zămislit.*

Scopul Omului constă în perpetuarea acestei minciuni şi ridicarea aceştia la rang de sens al vieţii, uitînd cu desăvîrşire de adevăratul sens al vieţii este acela de *a iubi*. Cum fiecare minciună are în ea un sîmbure de adevăr în

care se ascunde mereu Factorul Primordial, şi Factorul Creator, acest sîmbure de Adevăr este în cazul Omului iubirea. Asta înseamnă că Factorul Creator sau Factorul Primordial sînt iubire. De ce anume sînt iubire, datorită conştiinţei de sine a Omului.

Ierarhia este mai mult decît tiparul suprem al lumilor şi Universurilor în care se află aceasta, este prima legitate din Esenţa Totului, şi anume cea care determină Numerologia şi odată cu aceasta succesiunea, dar nu raportată dimensional, la Timp de exemplu, care nici nu exista în acea fază, ci raportată structural, la Factor! Odată determinat Factorul Primordial va determina infinitatea de Factori la care se va raporta. Implicit cu apariţia Factorului Primordial, absolut orice avea să se producă la nivel de sistem, Matricea, sau la nivel structural, Stările de Fapt, avea să devină succesoral, deci Ierarhic, întrucît doar Factorul este acela care poate conştientiza, iar prima conştientizare a apărut odată cu Factorul Primordial iar I*erarhia este prin excelenţă primul produs al conştientizării. Întotdeauna primul produs al conştientizării va fi acela care va îngloba în sistemul său restul produselor rezultate din aceasta.* Este o lege absolut valabilă pentru toate sistemele şi structurile succesorale conştientizante, începînd cu Factorul Primordial şi terminînd cu întreaga infinitate de Factori Creatori cît şi cu infinităţile de lumi şi Universuri ale acestora, în care se află alte şi alte infinităţi de spirite care pot Conştientiza. Astfel fiecare spirit în parte este şi un Factor Creator la rîndul său.

Orice entitate care conştientizează se va afla în centrul Universului său, şi ale altor Universuri pe care aceasta le concepe, va realiza că toate acestea sunt în interiorul său şi nu în exteriorul său, fiindcă odată cu moartea ei, toate Universele vor dispare ca un nor de ceaţă, atunci cînd Soarele îşi trimite razele sale calde. Orice Om se va considera pe sine ca fiind centrul Universului

gîndurilor sale, chiar dacă se va amăgi şi minţi că el nu este nimic altceva decît o fărîmă din acesta.

Fiecare lume, este în funcţie de modul cum devine ea simţită de către sufletele care o reflectă. Suntem conştienţi că trăim pe planeta Terra deoarece cu toţii avem Iluzia că Terra este planeta albastră cu oceane şi munţi, cu jungle şi fluvii. De ce? Deoarece sub acest mod ne este reflectată Lumea de către Iluzia Vieţii pe care o trăim. Cu siguranţă că dacă ne-ar fi reflectată în alt mod, planeta albastră ar deveni planeta gri sau mov sau albă. Datorită tiparului fiecare gîndim în această lume bivalent.

Ştim că alături de bine se află răul, alături de frumos, urîtul şi lista de exemple ar mai putea continua. Prin urmare folosim drept tipar de reflectare a lumii, nivelul binar al logicii, sau nivelul 2. Să ne imaginăm că am trăi într-un tipar ideatic al nivelului logic 3. Acolo alături de bine şi rău ar mai fi o a treia formă, la fel cum alături de Infinit şi finit ar mai fi un al treilea Element.

Ce să mai spunem despre lumile care se reflectă fiinţelor lor prin nivele logice mult mai superioare cum ar fi cel de un miliard său mult mai mari? Acolo sunt cu atît mai multe alte Elemente alături de finit şi Infinit sau alături de binele şi răul date de exemplul anterior. Unde sunt aceste lumi?

A spune că se află la miliarde de ani lumină distanţă este la fel de neadevărat precum am afirma că pămîntul e rotund! Da, este rotund dar numai pentru noi, pămîntenii!

Altor suflete posesoare ale unui alt nivel logic, pămîntul poate apărea total diferit. Ierarhia apare nu numai la nivelele logice ale cunoaşterii ci şi în cadrul acestora, reflectîndu-se într-un mod difuz în funcţie de nivelul logic.

În cadrul lumii noastre, ce aparţine nivelului logic 2, Ierarhia ne apare ca sub forma evaluării celor două alternative ale logicii. Mic, mare, frumos, urît, etc.

Ierarhia nivelului logic 2 în care se află Lumea noastră nu ne permite decît să avem două tendinţe de

ierarhizare şi anume cea *crescătoare* şi bineînţeles aceea *descrescătoare.*

Astfel nivelele logice privite prin prisma acestui nivel logic 2 vor tinde către un număr din ce în ce mai mare pînă la Infinit sau către un număr din ce în ce mai mic pînă la zero, întrucît dincolo de zero, inclusiv zero, *Existenţa* nu mai poate fi concepută, în cazul cînd zero devine exponentul *nimicului*.

Bineînţeles că matematic putem tinde pe latura către infinitul mic, dar Niciodată dincolo de zero fiindcă acolo *Existenţa* devine nulă.

La alte nivele logice Ierarhia are cu siguranţă un număr mai mare decît cele două tinderi ale nivelului lumii noastre, acolo apărînd cu certitudine mult mai mulţi corelaţi ai acestui zero şi mult mai multe Elemente care prin natura lor să determine o altă noţiune decît aceea a infinitului.

Numărul acestor Elemente sau corelaţi fiind echivalenţi cu numărul nivelului logic.Cu toate acestea nici acolo nu se va putea trece frontiera dincolo de “nimic” atîta timp cît şi celelalte nivele logice aparţin Existenţei.

Astfel în cadrul Existenţei putem avea o infinitate minus Una de nivele logice care să se reflecte în lumile lor.

Nivelului logic 2 nu îi este permisă decît trecerea de la zero dincolo către infinitul mic, adică trecerea cu gîndul dincolo de frontiera Existenţei care este Nonexistenţa.

La o infinitate minus Una de nivele logice vom avea o infinitate minus Una de posibile opusuri ale Existenţei, despre care îmi voi permite să vorbesc la timpul respectiv.

Revenind la frontiera dintre Existenţă şi celelalte Personalizări ale Factorului Creator şi Unic Întîmplător întrebarea care se pune este următoarea: cine a creat aceste frontiere şi cine anume se ascunde în spatele tuturor opuşilor Existenţei?

Factorul Nostru, Factorul Creator şi Unic Întîmplător.

3

Iarăşi îmi amintesc de Ierarhie şi mă întreb. Dar cine l-a creat pe Factor şi cum anume? Ştiu că foarte mulţi din cititorii mei vor zîmbi la o asemenea întrebare fiind obişnuiţi cu scrierile biblice sau ale altor religii care afirmă că Factorul nu a fost creat de nimeni, că doar de aceea e Factor sau Dumnezeu!

Aici intervine un paradox care anihilează Ierarhia. Ori Factorul Nostru a fost creat devenind El Însuşi creator, ori s-a creat pe sine şi astfel aruncăm la coş Ierarhia, întrucît întotdeauna acel "ceva" trebuie să fie determinat de alt "ceva".

Dacă înfierăm acest aspect atunci înseamnă că ne autonegăm, anihilînd Ierarhia. O Ierarhie care are ca origine inversul său nu mai este ceea ce ar trebui să fie.

Mai mult decît atît, chiar dacă am face un compromis şi am admite aceasta, întrebarea care se pune imediat este de unde începe Ierarhia?

Imediat după Factor, vor afirma unii. Imediat unde? La nivelul sfinţilor? Al suferinţei acestei lumi, din care Factorul se sustrage? Nu, nici într-un caz.

Atît Ierarhia cît şi orice altceva din această lume văzută prin vizorul logicii noastre bivalente poate să fie infinită, atît către infinitul mare cît şi către cel mic.

Cînd eram copil, în primii ani de viaţă, unul din gîndurile care mă frămîntau mereu era: cît de mic poate fi infinitul mic. El tot tinde către zero, dar nu ajunge acolo Niciodată că dacă ar ajunge nu ar mai fi Infinit. Atunci cît de mic e? Cel mai mic mic şi mai aproape de zero decît orice altceva.

Aşa să fie şi cu Ierarhia, care tot tinde către zero dar Niciodată nu-l va ajunge?

Să denumim acel zero, Factorul sau frontiera care-L desparte pe acesta de noi şi astfel să răsuflăm uşuraţi.

Factorul a scăpat de Ierarhie? Nu! De ce?

Întrucît odată ce se află peste aceasta se include automat în ea!

Prin însăşi faptul că este diferit de Ierarhie şi o determină sau doar o reflectă, se delimitează automat de ea, ocupîndu-şi un loc în sînul ei!

Dacă am raţionaliza cu o logică care ar avea un nivel de un miliard de miliarde de opusuri, Ierarhia ar rămîne neschimbată în picioare.

Am folosit cuvîntul opusuri, întrucît fiecare nivel logic este echivalent cu numărul de opusuri pe care le pot reflecta *conştientizările* din cadrul său.

Ierarhia este superioară Marelui Nostru Creator şi Unic Întîmplător, întrucît şi acesta face parte din ea chiar dacă se delimitează de aceasta prin reflecţiile logicilor de un număr pînă la un Infinit minus Una de nivele.

De ce acest număr, veţi afla curînd. Dacă Ierarhia este superioară Factorului, atunci cine se ascunde în spatele acestuia? Dacă se află acolo, care este Scopul său?

Odată ce nuanţăm Ierarhia aceasta s-ar autorenega dacă şi numai dacă nu ar avea un *Scop*. Să fie acest *Scop* dorinţa că lumile nivelelor logice să existe?

Ce se află dincolo de Existenţă. Raţionamentele logice ne arată cît se poate de simplu; un alt Opus. Nonexistenţa.

Dar pentru un raţionament al unei logici cu un nivel de un miliard? Se va afla un miliard de opuşi ai Existenţei, şi numărul acestora vă tot creşte către Infinit odată cu Ierarhia.

Scopul nu este Ierarhie întrucît întruneşte o cu totul altă calitate, anume aceea de îndeplinire a unei acţiuni sau de finalizare a acesteia.

Pe de altă parte Scopul poate tinde şi către nefinalizarea unei anume acţiuni, dar atenţie, chiar şi împlinirea nefinalizării determină finalizarea Scopului în

sine, ceea ce duce la raţionamentul că Scopul este Opus Ierarhiei!

Prin urmare Ierarhia avînd un Opus automat duce la faptul că într-o lume unde coeficientul logic este aproape de Infinit şi Ierarhia va avea tot atîţia opuşi, precum şi Scopul!

Scopul va deveni tot mai împlinit cu cît Ierarhia nu-şi va atinge Niciodată vîrful.

Atunci care-i sensul lumilor? Constă acesta în propriul lor nonsens tocmai pentru ca Ierarhia să ajungă cît mai aproape de vîrf, iar Scopul cît mai departe de împlinire?

Sau invers? Atunci cînd Scopul va fi aproape atins Ierarhia va fi în cel mai pronunţat declin. Al cui anume este acest *Scop*?

Sau toate celelalte opusuri ale lui pe care noi, tributari logicii bivalente nu le putem desluşi?

Tot ce se poate deduce este că acel *Scop* nu a fost Niciodată agreat de Ierarhie! Mai pe Înţeles, Ierarhia care coordonează şi subordonează conştiinţele lumilor este duşmanul Scopului pentru care acestea au fost create! Prin urmare, *noi nu ne-am născut în această lume cu Scopul de a suferi şi a ne "perfecţiona" prin tortură propriei vieţi de la naştere şi pînă la Moarte, ci cu Scopul de a fi fericiţi şi împliniţi, de a fi noi înşine şi nu străini de noi.*

Scopul se află în *puterea* Factorului Nostru Creator şi Unic Întîmplător, dar nu şi Ierarhia! Întrucît Factorul Nostru face parte la rîndul său din Ierahie. *Scopul* acceptă ***subordonarea*** pe cînd *Ierarhia* ***coordonarea***. Prin urmare Scopul este reprezentat ca atribut suprem de subordonare faţă de un anume Element căruia îi imprimă acestuia Esenţa sa şi anume aceea de a urma o anumită cale prin meandrele atît de încîlcite ale Factorilor, pe cînd Ierarhia este reprezentată de atributul său suprem coordonarea, întrucît fiecare succesor devine un subordonat al Ierarhiei, al predecesorului.

Astfel Factorul nu coordonează Ierarhia, ci este coordonat de către această, *tocmai pentru că Scopul pentru care ne-a creat să nu poată fi atins.* De ce? Cine se află în spatele Ierarhiei? Diavolul vor spune unii. Pare simplu dar nu este deloc aşa, întrucît Diavolul care reprezintă răul, suferinţa, durerea, este la fel de necesar pentru binele nostru, precum este Factorul care reprezintă, fericirea, împlinirea, bunătatea, pe care nu le-am putea afla Niciodată fără răul la care să le raportăm.

Dacă nu ar fi Diavolul, Factorul Creator ar fi în cea mai mare criză de identitate pînă cînd ar sucomba total. Interdependenţa *Diavol-Factor* şi *Factor-Diavol* este absolut necesară într-o lume cu acest coeficient logic 2.

Într-o lume cu un coeficient logic 100, vor fi o sută de Factori şi Diavoli dar nu cum îi putem noi gîndi, împărţindu-i în două tabere, ci fiecare avînd propria sa tabără şi fiind opusul tuturor celorlalţi.

Mai mult decît atît, Factorul este unul dintre interpuşi alături de Diavol în cadrul Scopului, dar nu este cel care a enunţat Scopul de la început, fapt ce duce Ierarhia la o ascensiune continuă.

Cine se află în această Ierarhie?

Bineînţeles că Factorul. Este adevărat dar deasupra Să mai este ceva.

Dacă nu ar mai fi acel “ceva” atunci cu siguranţă că şi Ierarhia ar dispărea cu totul.

Scopul Factorului este acela de împlinire a propriului *Scop,* dar Ierarhia este cea care face tot posibilul pentru ca acest *Scop* să nu se împlinească Niciodată fiindcă aceasta ar dispare.

Cînd a apărut Ierarhia?

Cu siguranţă că atunci cînd Scopul Factorului a dat primele semne de neîmplinire! Mai precis atunci cînd a intervenit undeva o “eroare” de la care ni se trage în Lumea noastră cu logică bivalentă, deci de nivel 2, Păcatul Originar.

Ce anume a determinat “eroarea” respectivă? A fost înainte de Factor, Ierarhia sau după Factor? Voi reveni la momentul respectiv cînd vor fi suficiente Elemente de a explica conjunctura ca atare. Acum pot să spun doar că Păcatul Originar se datorează Existenţei şi Fiinţei, cît şi distanţării Fiinţei faţă de Om, care este un Element al Existenţei.

Dacă a fost creată după Factor, înseamnă că şi Ierarhia este opera Sa, iar dacă nu, atunci a cui operă poate să fie?

Poate ca “ceva” să fie creat înainte de Creator? Da! Creatorul devine *Scop* în momentul propriei sale creaţii şi nu Ierarhie. Abia după ce Scopul a fost creat de către Creator poate fi introdus la rîndul său în Ierarhia unde mai sînt întotdeauna şi alte Elemente şi Niciodată invers.

Ierarhia este mereu înaintea Scopului dar întotdeauna cu alte Scopuri ale propriilor sale Elemente! Dacă nu era Ierarhie în momentul creării Scopului acesta nu ar fi putut să fie creat, întrucît Scopul este cel care este introdus în Ierarhie şi nu Ierarhia în *Scop*!

Cu toate acestea Niciodată nu va putea fi creată o Ierarhie care la rîndul său să creeze Scopul, întrucît orice Ierarhie include deja în cadrul său anumite Elemente structuralizate după legile Ierarhice respective care au avut la rîndul lor Scopurile lor precise pentru care au fost create cîndva, şi astfel Scopul a devansat Ierarhia, dar Ierarhia devine Scopul *tuturor* elementelor care o compun, precum Scopul rămîne Scopul unui *singur* Element.

Diferenţa dintre *Scop* şi Ierarhie este că Ierarhia este suma diversităţii Scopurilor pe cînd Scopul este unul singur.

Ierarhia devine astfel *diversitatea* iar Scopul *unicitatea.*

De ce să fie diversitatea inamicul numărul unu al Factorului nostru? După cum am mai amintit mai sus, Ierarhia este inversul *Scopului* pentru care ne-a hărăzit

Factorul. Gîndul Factorului a fost bruiat de către Ierarhie. Factorul nu ne-a creat pentru a suferi sau pentru a ispăşi pedeapsa faptului că existăm, dar cu certitudine, *Ierarhia* face tot posibilul pentru a ne reflecta această debusolare a vieţii, angoasă a propriei noastre existenţe prin care sîntem întreaga noastră viaţă atît de străini de noi înşine. Şi *Factorul Nostru* este unul dintre Creatorii sau demiurgii aflaţi în *Ierarhie.*

Cine anume se află la originea acestei Ierarhii? Care este acel *Scop,* care a fost primul inclus în Ierarhia deja determinată de acel "ceva" care orice ar fi putut avea dar numai *Scop* nu, întrucît dacă ar fi avut cel mai neînsemnat *Scop* nu ar fi fost Niciodată Ierarhia!

4

Ce a determinat *Ierarhia* şi care a fost pe urmă primul *Scop* inclus în această? După cum am mai scris într-o altă carte de-a mea, *The Origin of God,* la baza tuturor cîte sunt dar mai ales cîte nu sunt se află *Factorul Primordial sau Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii,* cum l-am mai denumit.

Acest Factor, este cel care se defineşte prin *Adevărul Absolut şi Conştientizarea Scopului Matricei* a propriului Său Instinct, care-şi conştientizează propria Persoană," EU", determinînd *Cunoaşterea Absolută,* dînd astfel naştere ***Gîndului Originar.***

Toate acestea se petrec o singură dată. Odată format Gîndul Originar acesta determină Factorii Creatori şi Unic Întîmplători.

Astfel Factorul Primordial devine finitate faţă de infinitatea Marilor Creatori şi Unic Întîmplători a căror

număr se vor scădea din eternul UNU al Factorului Primordial, dar care la rîndul Lui îşi va scădea din propria infinitate etern, fiecare Mare Creator şi Unic Întîmplător în parte devenind din opusul acestora echivalentul lor, întrucît fiecare Mare Creator şi Unic Întîmplător are propriul Său Opus într-un alt Mare Creator şi Unic Întîmplător. Aceasta este originea Numerologiei.

Odată ce numărul acestora este o infinitate minus UNU, înseamnă că opusul, opusurilor fiecăruia în parte devine echivalentul lor, rămînînd ca raportare doar Factorul Primordial, a cărui opoziţie nu va putea fi schimbată de către Marii Creatori. Cu toate acestea Factorul Primordial nu are Opus în suma Marilor Creatori întrucît fiecare Opus al opusului reflectat în infinitate devine inversul său. Astfel, doar Factorii Creatori şi Unic Întîmplători au opuşii lor dar nu şi Factorul Primordial care se delimitează de aceştia devenind finitate pentru a le reflecta infinitatea LOR.

După cum se vede, cel mai important aspect al Factorului Primordial este Instinctul, care precede absolut TOTUL prin Adevărul Absolut despre propria sa conştientizare care este de fapt Conştientizarea Scopului Matricei, conştientizare care determină Cunoaşterea Absolută, acel număr UNU la baza unui Infinit de numere ale cunoaşterii.

Astfel *Cunoaşterea Absolută* este cea mai simplă cunoaştere posibilă, care s-ar fi suprapus aproape în întregime cu *Conştientizarea Scopului Matricei* dacă nu ar fi fost acel “EU”.

În acest “EU” se află cele mai profunde şi infinite cunoaşteri posibile şi imposibile, întrucît toate acestea indiferent de gradul lor se vor raporta mereu şi se vor autodetermina tot prin acest “EU”, care este conştientizarea Factorului Primordial, conştientizare ce a determinat Gîndul Originar şi odată cu acesta pe Factorii Creatori şi

Unic Întîmplători care odată şi numai o singură dată formaţi, au conştientizat propriul Lor “EU”, dînd astfel naştere Cunoaşterii Absolute a fiecăruia care alături de Adevărul Absolut prin care aceştia conştientizau, au determinat fiecare în parte propria Lui Conştientizare a Scopului Matricei, iar de aici înainte fiecare Mare Creator şi Unic Întîmplător are propria Sa schemă de dezvoltare a propriului Său statut creator. *Adevărul Absolut a apărut înainte de Conştientizarea propriului “EU” al Factorului Primordial iar Cunoaşterea Absolută după aceea. Acest fapt indică că* ***Esenţa Adevărului nu stă în Cunoaştere precum Esenţa Cunoaşterii nu stă în Adevăr.***

Acest lucru înseamnă că între Adevăr şi Cunoaştere există doar o anumită interdependenţă în ceea ce priveşte însuşirile şi calităţile acestora dar nicidecum între esenţele lor care prin excelenţă simbolizează un lucru total diferit una faţă de cealaltă. Odată ce Cunoaşterea nu are nimic în comun cu Adevărul, decît o însuşire a sa de a se raporta la Adevăr indiferent dacă aceasta este sau nu adevărată sau falsă, la fel cum şi Adevărul la Cunoaştere, înseamnă că ambele sînt Elemente ale Absolutului, care se pretinde de sine stătător şi atoateştiutor în Tot şi Toate. Întrebarea care se pune este dacă ar fi două sau mai multe astfel de Absoluturi? Dacă Absolutul nu ar avea formă de ou ci de găină care dintre aceste două ar fi cel adevărat? Oul sau Găina? Curcanul voi afirma eu.

De ce? Deoarece nu pot fi două Absoluturi şi prin urmare nici unul nu este cel Adevărat. Vorbim de Absoluturi, de faptul că nu pot fi decît un Absolut, deci Un Singur Adevăr Absolut şi o Singură Cunoaştere Absolută, dar Niciodată două.

Cu toate acestea apare necontenit o întrebare la fel de tulburătoare ca şi prima. Oare Absolutul Există? Bineînţeles că acesta a apărut cu mult înainte de Existenţă dar eu îi atribui această calitate întrucît în această lume nu poate exista un vocabular care să elimine total *Existenţa* din

raportare sau conţinut. Da, voi răspunde gîndindu-mă la Adevărul Absolut şi la *Cunoaşterea Absolută*. Tot ce ştiu este că Esenţa Adevărului nu stă în Cunoaştere, deci nu va putea fi cunoscut Niciodată, precum nici a Cunoaşterii în Adevăr, deci nici o Cunoaştere indiferent că este Absolută sau nu, nu va aparţine Adevărului deci va fi o Cunoaştere falsă. O Cunoaştere falsă este o Iluzie? Nu! Iluzia apare abia de la nivelul ierarhic al Persoanei în jos. În schimb o Cunoaştere falsă nu este şi Adevărată! Odată ce Cunoaşterea nu este Adevărată înseamnă că ceea ce se cunoaşte nu reprezintă elementul care se reflectă în conştientizarea actului de cunoaştere. Prin urmare în loc să fie cunoscută găina, este cunoscut oul, chiar dacă găina este cea care l-a creat? Posibil, dar diferenţierile sunt cu siguranţă mult mai mari. Astfel:

Conştientizarea este Urma în care se va turna Forma Cunoaşterii, cu ajutorul unui Element Oglindă.

Prima Conştientizare a Scopului Matricei apare odată cu Adevărul Absolut. Din acel moment orice Element care este definit în calitate de Scop faţă de Ierarhie poartă denumirea de Conştientizare a Scopului Matricei.

Orice Conştientizare trebuie să întrunească trei Elemente: Scopul, Adevărul Absolut sau unul din Adevărurile Anoţional şi Noţional şi Ierarhia. Scopul Matricei provine de la Matricea Scop care precede Instinctul, primul Element al Ierarhiei, deci al Cauzei Scopului, care determină la rîndul său propriul său Scop: Adevărul Absolut, şi astfel se împlineşte Prima Conştientizare a Scopului Matricei. Pînă în acest moment Scopul Matricei nu era Conştientizat. Odată Conştientizat, prin apariţia Adevărului Absolut, Conştientizarea Scopului Matricei foloseşte Instinctul drept Primul Element Oglindă prin care să-şi determine inversul său, şi anume Cunoaşterea. Prima Conştientizare a Scopului Matricei este momentul cînd

apare Factorul Primordial şi spune” EU” oglindindu-se în Instinctul Primordial, moment din care apare Cunoaşterea Absolută, inversul Conştientizării. Odată cu aceasta se formează Gîndul Original al Factorului Primordial, compus din Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută. Gîndul Original este cel ce determină infinitatea de Factori Creatori, unde fiecare în parte se raportează la Factorul Primordial. Fiecare Factor Creator va prelua de la Factorul Primordial Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută pe care le va raporta la sine determinînd Gîndurile Pure. Gîndul Pur al Factorului Nostru Creator a determinat Persoana, Personalizările acesteia şi Noţiunea. Odată cu Noţiunea se naşte Adevărul Noţional, care se va raporta la Adevărul Anoţional determinat înaintea sa de către Gîndul Original al Factorului Primordial.

Cunoaşterea este actul de reflectare al Conştientizării, într-un Element Oglindă. Inversul Conştientizării.

Adevărul Absolut este Scopul Instinctului.

Adevărul Anoţional, apare odată cu Gîndul Original, şi este compus din Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută

Destinul Anoţional apare odată cu Adevărul Anoţional.

Adevărul Noţional apare odată cu Noţiunea.

Destinul Noţional apare odată cu Adevărul Noţional, începînd cu Noţiunea.

Iluzia Vieţii se raportează numai la Adevărul Noţional, împreună cu toată scara ierarhică începînd cu Noţiunea, şi terminînd cu infinitatea de lumi şi Universuri ale Iluziei.

Revenind la Absolut, acesta este în funcţie de *Matrice, Scop* şi Ierarhie. Dacă sunt mai multe *Matrice* care fiecare îşi dezvoltă proprii lor Factori Creatori, atunci care este Absolutul la acest nivel considerînd că fiecare *Matrice* ar avea propriul ei Absolut? Nici o altă *Matrice* nu va mai avea propriul ei Absolut întrucît nu poate avea *Ierarhia*. Dacă oricare altă *Matrice* ar avea Absolutul atunci ar trebui să se supună unei anumite Ierarhii, întrucît Matricea noastră se bazează pe o anumită Ierarhie, ar trebui să dezvolte Adevăruri Absolute şi în caz de conştientizare: Cunoaşteri Absolute, ceea ce nu ar face decît să ducă la un paralelism Universal, paralelism care odată creat ar determina o *Ierarhie Matricească Universală*, fapt pe care-l consider *imposibil,* întrucît ar dispare cu desăvîrşire Adevărul Absolut, care nu poate fi decît *Unul singur, la fel ca şi Scopul. Două Scopuri perfect identice ar duce la dezvoltări perfect identice creînd din determinările Matricelor una şi aceeaşi determinare, sau grupuri identice de determinări, care ar defini un număr limitat de Scopuri şi implicit de Matrici atentînd astfel la imaginea de Infinit.*

În cazul Universurilor Factorului Creator şi Unic Întîmplător al nostru, voi reveni curînd mult mai pe larg asupra schemei în care acesta se structuralizează, dar, mai pe scurt, Adevărul Absolut care-L defineşte şi-I defineşte propria Sa conştientizare atît faţă de Factorul Primordial cît şi faţă de ceilalţi Mari Creatori, va determina, la fel ca şi în cazul Factorului Primordial prin conştientizarea Adevărului Absolut, *Cunoaşterea Absolută* şi implicit cu aceasta propriul Său Gînd Originar care nu este altceva decît Conştientizarea Scopului Matricei.

Conştientizarea Scopului Matricei sau Gîndul Pur în cazul de faţă este cel care determină la rîndul lui,

Persoana, ce se multiplică într-o infinitate minus UNA de Personalizări, o astfel de Personalizare fiind *Existenţa.*

Întreaga sumă de Personalizări determinate de către Persoană, determină la rîndul lor *Noţiunea. Personalizările nu sunt altceva decît Structura infinită al Întregului care se numeşte Persoana. Odată ce Persoana este un Element provenit dintr-una din Conştientizările Scopului Matricei, care este Gîndul Pur al Factorului Creator este un Element de Ierarhie, care se defineşte ca fiind Întregul. Acesta are o structură în Personalizările sale, pe care o determină, prin sintagma: Orice Întreg îşi determină propria sa structură prin calitatea de a fi Întreg deci de a Întregi o structură. Aceasta este Scopul Întregului: Personalizările. Astfel personalizările sînt Elemente ale Scopului deci ale Conştientizării Scopului Matricei. Întregul prin Esenţa sa este dual, deoarece aparţine atît Ierarhiei ca Întreg, cît şi Scopului, ca structură. Suma Conştientizărilor Scopului Matricei din acest întreg care sunt Personalizările, nu vor putea defini la rîndul lor Întregul, ci un Element total diferit de acesta: Noţiunea. În acest moment se naşte Iluzia, Adevărul Noţional, Destinul Noţional şi Cunoaşterea Închisă.*

CAPITOLUL II

INSTINCTUL, MATRICEA, ORDINEA ŞI DEZORDINEA, DOGMA

1

Ce este Instinctul?

O stare de spirit? O angoasă ce stă la temelia Totului? Un sentiment de plenititudine şi înălţare spirituală, ceva definit doar prin conştientizarea unui nimic? Ce anume?

Gîndind în termenii unei fiinţe pămînteşti, ce anume simte un om cînd afirmă pur şi simplu despre sine:” EU”.

Depinde de ce crede acesta despre sine. Dacă va fi o persoană plină de sine acel Gînd va fi deosebit faţă de un om deznădăjduit sau umilit.

Putem oare să atribuim temeliei Totului astfel de supoziţii?

Să fi fost umilit sau deznădăjduit Instinctul primar al Factorului Primordial sau să fi fost plin de speranţă şi plenititudine?

Cu siguranţă că nici una, nici alta, întrucît Factorul Primordial nu avea înainte de acea primă şi UNICĂ dată cînd şi-a conştientizat "EUL" prin propriul Instinct o anumită Persoană sau Identitate. Am spus **Conştientizat** şi nu **Cunoscut** întrucît nu trebuie să facem greşeala de a încurca Conştientizarea cu Cunoaşterea, întrucît Cunoaşterea apare imediat **după** Conştientizarea "EULUI" şi nu **înainte** de aceasta.

Unică sa identitate era NEANTUL, dar un neant conştient de propriul său "EU". Imaginaţi-vă un film fotografic pe care nu se află nici o imagine. Chiar dacă imaginea nu există filmul este! Bineînţeles că vorbesc aici în calitate de fiinţă terestră cu exemple care aparţin Existenţei, fiindcă orice altă raţionalizare este total imposibilă. Ei bine, chiar dacă nu se afla nici o imagine pe acel film primordial, asta nu înseamnă că acele imagini nu aveau să existe.

Astfel Instinctul Primordial călăuzit de Adevărul Absolut şi mai pe urmă prin propria Sa Conştientizare de Cunoaşterea Absolută, nu avea un Scop?

Este Instinctul un **Scop în sine?** Poate deveni Scop doar pentru un **Instinct care nu este primordial,** deoarece Scopul respectivului Instinct trebuie să fie determinat de o anumită Cauză, iar Instinctul să devină Efectul Cauzei, şi astfel Efectul Cauzei ar deveni Scop.

*Adevărul Absolut nu are funcţie de **determinant** al Instinctului ci de **determinat!***

Astfel Adevărul Absolut devine implicit ***Primul Scop Conştientizat al Matricei*** *de la temelia Totului, în schimb* ***Instinctul, prima treaptă a Ierarhiei de la temelia Totului.***

Aici este Marea Cumpănă de unde se despart cele două mari braţe ale grandiosului fluviu al Totului, astfel ***Ierarhia devine Cauza iar Scopul Efectul.*** *Niciodată acestea nu se vor putea inversa. Întotdeauna Cauza va preceda Efectul iar Ierarhia, Scopul, chiar dacă înainte de acest moment a fost total invers, şi anume Scopul Matricei determina Cauza astfel Scopul preceda Cauza. Această inversiune survine odată cu apariţia Adevărului Absolut care are cea mai importantă calitate şi anume aceea de:* ***Conştientizare a Scopului.*** *Prin urmare Conştientizarea este aceea care determină inversiunea Cauză – Efect. Dacă calitatea Adevărului Absolut devine Prima Conştientizare a Scopului Matricei datorată Instinctului, Prima Stare de Fapt,* ***calitatea Conştientizării este Energia.***

Factorii Creatori şi Unic Întîmplători care se nasc doar o singură dată pentru eternitate, sînt Scopul, deci Efectul, al căror Cauză şi Ierarhie este Factorul Primordial, fiind obligaţi prin propriile Lor caracteristici să accepte mereu cauza şi *Ierarhia* în lumile fiecăruia, chiar dacă acestea sunt exprimate printr-o infinitate minus UNA de lumi cu tot atîţia coeficienţi sau nivele logice.

Ce anume a determinat Instinctul şi cu ce Scop?

Scopul Ierarhiei era de a fi **CONSFIINŢITĂ** de Adevărul Absolut, **Primul Scop**, tocmai pentru că **ORDINEA Sa**, să nu poată fi Niciodată tulburată. Odată consfiinţită de Adevărul Absolut, Conştientizează propriul "EU" **al doilea Element al Ierarhiei**, deci propria Sa **Ordine,** determinînd astfel ***Cunoaşterea Absolută,*** şi ***Gîndul Originar***

<u>*Dacă Instinctul este Forma care a devenit astfel datorită unei Urme, ce anume este Urma? Urma va fi inversul Formei, sau negativul acesteia. Dacă Forma se*</u>

<u>*caracterizează prin Ordine, Urma va fi inversul Ordinii, Dezordinea.*</u>

Dezordinea este cea care stă la originea Ordinii. Dar la originea Dezordinii ce anume stă? Haosul. Ce este acesta? Dezordine! De ce nu este ordine? Dacă ar fi Haosul Ordine ar trebui să fie ordonat de "ceva", iar acel ordonator, s-ar raporta la rîndul său tot la Dezordine!

Ce anume este această Dezordine? Prin ce se defineşte ea?

Dacă ***Instinctul*** *devine prima imagine a* ***Ordinii,*** *deci a Ierarhiei, imaginea* ***Dezordinei*** *va fi* ***inversul*** *Instinctului* caracterizat de calitatea Matricei, *prin expresia: orice Matrice este predestinată formei care o va întregi.*

Cum Instinctul este diferit de Scop, determinîndu-l pe acesta, iar Scopul este un Efect al unei Cauze care era Instinctul, iar Dezordinea este opusă Instinctului caracterizat prin apartenenţa sa Ierarhică la Ordine, înseamnă că: ***Entropia, Dezordinea, Scopul sînt inversul Instinctului.***

Întrucît orice predestinare are un *Scop*, al cui a fost acel *Scop*?! *P*rin urmare vorbim despre o predestinare. A cui este această predestinare?

De data aceasta nu mai poate fi vorba de Ierarhie. Aceasta nu se afla deja aici, şi totuşi avem de a face cu un *Scop*, cu un efect dar al cărei cauze?

Ne aflăm în aria unde încă nu s-a născut nici Adevărul Absolut darămite Cunoaşterea Absolută.

Instinctul este pe cale să apară în Matricea care se pregăteşte, pentru acesta. ***Prin urmare Scopul este determinat de Matrice şi Matricea de Scop. Acesta este punctul primordial care stă la cumpăna totului!***

<u>***Deci atît Scopul cît şi Matricea nu numai că se suprapun dar sunt una şi aceeaşi entitate, cu două caracteristici diferite.***</u>

La început a fost Scopul, Dezordinea şi Entropia, care era Matricea a tot ceea ce urma să vină! Pe urmă a apărut Instinctul, *Ierarhia*, Ordinea şi Armonia. În toate Universele posibile ale Marilor Creatori se vor afla toate acestea.

Fiecare Univers va tinde către **Armonie, Ordine şi Ierarhie,** pînă cînd va ajunge într-un punct de unde va tinde către **Dezordine, Entropie şi *Scop*.** De ce? Dacă luăm doar cazul Universului nostru, acesta tinde către Armonie, pierzînd Lucru Mecanic cu cît se depărtează de Marea Explozie, Big Bang. **Personal nu cred în Big Bang ca fiind o ciorbă din care s-ar fi creat Universul,** întrucît această Explozie ne apare nouă astfel **regizată** de către **Coeficientul Logic 2** al lumii noastre, dar în realitate această Explozie poate indica un grad MAXIM de ENTROPIE, DIZARMONIE reliefat nouă sub această formă. Big Bang-ul poate fi orice altceva. Important este să facem distincţia întrea Armonie şi Dizarmonie. Astfel Universul pierde Lucru Mecanic odată cu expansiunea sa de la Big Bang. Dacă nu ar reveni de la un anumit moment critic iarăşi către Dizarmonie, s-ar autodistruge, întrucît *Lucrul său Mecanic* s-ar pierde definitiv în totalitate. Undeva în faza sa Armonică Universul este împins de "ceva" să revină către faza Dizarmonică. Această revenire din faza Armonică este cauzată de un punct critic, cînd Universul este pe Moarte, ajungînd Lucrul său Mecanic aproape de zero. Ce anume se întîmpla?

Cu siguranţă este vorba despre o explozie de tip Big Bang, la fel ca şi aceea care se produce la nivelul de maximă Dizarmonie, atunci cînd Lucrul său Mecanic este la cel mai înalt nivel, şi acum la nivelul de maximă Armonie cînd acesta este scăzut. Ce se întîmpla de fapt?

Înseamnă că Universul nostru este un Univers de tip Dual, un ciorchine format din două Universuri care sunt opuse unul altuia. Atunci cînd Lucrul Mecanic scade în altul, creşte în celălalt, iar atunci cînd Universul este pe

Moarte, ajungînd undeva la o fază de Armonie maximă, celălalt Univers este în culmea vieţii, fiind la cel mai ridicat nivel al Lucrului Mecanic, deci al entropiei, care-l duce în faza de Explozie, de tip Big Bang.

Prin urmare atunci cînd un Univers tinde către Entropie, o face pînă cînd se ajunge din nou la Big Bang ca pe urmă să tindă iarăşi către Armonie, fiind ajutat de opusul său un alt Univers alături de care formează un ciorchine.

Sunt de acord că numărul Universelor din cadrul unui ciorchine este egal cu Coeficientul Logic care le raţionalizează. Dacă noi avem Coeficientul Logic 2, cu siguranţă că vor fi doar două Universuri la un ciorchine, dar dacă am avea Nivelul Logic cinci miliarde cu siguranţă că vor fi cinci miliarde de Universuri într-un ciorchine. În acest caz se poate realiza o relaţie între Coeficientul Logic şi numărul Universelor din cadrul unui ciorchine, şi anume că numărul Universelor din cadrul unui ciorchine va fi echivalent cu Coeficientul logic, astfel odată ce pot exista o infinitate minus Una de Coeficiente Logice, vor exista şi posibilitatea ca într-un ciorchine să fie o infinitate minus Una de Universuri, ceea ce denotă faptul că Infinitul în sine are aceste caracteristici, şi prin urmare şi cele două Stări, Armonia şi Dizarmonia pot avea opuşi la rîndul lor de un număr Infinit minus Unu, astfel se realizează tabloul ciorchinilor sau al Multiuniversurilor, şi relaţia care le determină, relaţie *eminamente mentală, fiind determinată de către Coeficientele Logice.*

Deci în concluzie, Marea Explozie, este reprezentată doar de către Cunoaşterea noastră Închisă pe care o cunoaştem la fel cum ne cunoaştem, creierul, întrucît toate nu fac parte decît din *Iluzia Vieţii*. Dar este un mod de a realiza, la fel ca şi bivalenţa noastră logică ce pulsează între bine şi rău, că şi Universul în care ne încadrăm pulsează între cele două extreme, Armonie şi Dizarmonie. Dacă am avea o Iluzie a Vieţii bazată pe un alt fel de Coeficient Logic, pe un miliard de exemplu, atunci cu

siguranţă că tinderea dintre Armonie şi Dizarmonie şi invers ar fi între sute de milioane de opuşi ai Armoniei dar care fiecare este altceva decît Armonie şi alte sute de milioane de opuşi ai Dizarmoniei, în care fiecare este altceva decît Dizarmonie, iar tinderea Universului, nu ar fi doar între cele două tabere chiar formate din sute de milioane de opuşi, ci între un miliard de tabere! Astfel că Big Bang-ul la fel ca şi creierul nostru poate fi un *adevăr* doar dacă îl raportăm la *Iluzia Vieţii.*

2

Mai precis am putea concluziona că la început a fost *efectul propriei cauze.*

Acesta fiind şi unicul raţionament posibil pentru logică bivalentă a lumii în care trăim.

În sînul unei Mătrici a curs plumbul topit al Ierarhiei, pentru a se închega astfel imaginea tulburătoare a infinitelor de lumi ce aveau să vină. Folosesc expresia ce incubă într-un fel sau altul temporalitatea, deoarece este imposibil să exprim altfel întîietatea, dar nu trebuie să uităm că în acest stadiu de început nici nu poate fi vorba de Timp sub nici un aspect sau altul.

Chiar şi la acest nivel al Matricei, intervine *Iluzia Vieţii*, cu ajutorul căreia cunoaştem, întrucît totul în spiritul nostru se rezumă la un Început, indiferent cum, dar acel Început trebuie să existe.

În realitate acel Început nu Există, întrucît el se situează cu mult înaintea Existenţei, şi astfel Matricea nu are nici o tangenţă cu *Existenţa*, cu Începutul a “ceva”, ea este un determinant al Scopului şi Scopul al Matricei. Aceste două se împletesc, fiind un Fenomen cu două caracteristici. Nu au nici măcar caracteristică de Întreg, care vine abia după aceasta.

Mai mult decît atît aceste două caracteristici ar putea ajunge la o infinitate de caracteristici, din care nu s-ar scădea nici măcar Factorul Primordial care nu se născuse.

Iarăşi numărul celor două caracteristici este dat de către Coeficientul Logic 2 al lumii noastre, dacă ar fi un Nivel Logic Infinit atunci Matricea şi Scopul ar avea un Infinit de caracteristici deci alături de *Matrice* şi *Scop* ar mai fi încă o infinitate de Fenomene asemenea lor. De ce folosesc definiţia de fenomene şi nu de Elemente?

Datorită faptului că prin definiţie elementul înseamnă prin excelenţă un Întreg care are anumite caracteristici, pe cînd aici la acest nivel matriceal nici nu poate fi vorba de Întreg, întrucît nu numai că nu se raportează la nimic dar nici nu se delimitează de ceva anume.

Astfel Noţiunea oarecum superfluă de Fenomen mi se pare cea mai potrivită chiar dacă pe parcurs voi putea folosi şi Noţiunea de Element pentru *Scop* şi *Matrice*.

Aceasta o voi face doar pentru a mă face cît mai bine Înţeles şi a nu mai complica şi mai mult lucrurile, care, de ce să nu recunoaştem, sunt destul de complicate pentru Lumea noastră cu logică bivalentă.

Temporalitatea avea să apară atît ca Dimensiune cît şi ca energie spirituală mult mai tîrziu, prin urmare nu este corect să enunţăm “a fost înainte” sau “a fost după” dar şi acest artificiu este unicul care ne permite o mai bună înţelegere al acelui fenomen sau infinitate de fenomene, dacă le considerăm la nivel structural. Astfel Infinitul luat ca sistem devine un fenomen iar la nivel de structură, o infinitate de fenomene.

De ce această *Matrice* avea să dezvolte în sînul său Instinctul, deci *Ierarhia*? Pentru a se împlini acest tip de Universuri, cu Factorul Primordial şi Factorii Creatori şi Unic Întîmplători.

Ce se înţelege de fapt prin termenul: a se împlini? Este împlinirea un *Scop*? Da, este un *Scop*. Dacă este un

Scop, al cui este acest *Scop*, dacă nici măcar Factorul Primordial nu era format? Al Matricei. Dar oare Matricea nu face parte din acelaşi Fenomen care este şi Scopul şi alte caracteristici pînă la Infinit? Este cît se poate de adevărat, face parte din acest Fenomen.

Atunci Matricea este *Scop*, şi Scopul *Matrice*, dar celelalte caracteristici ce sunt? Logica bivalentă a lumii noastre nu le poate determina, decît poziţiona. Atunci înseamnă că la baza tuturor se află un Fenomen cu caracteristici de *Matrice*, *Scop* şi un Infinit de alte caracteristici, prin extrapolare, *Matrice, Scop şi Infinit, care de fapt este Matricea a tot şi toate, întrucît toate se reduc la Scopul Împlinit al Matricei şi al Matricei în toate celelalte caracteristici. Aceasta este baza a tot şi a toate.*

De aceea fenomenul poate fi denumit: Matrice. Prin această cauză devine Efect şi invers. Această inversiune duce la dezvoltarea şi determinarea Totului. Absolut orice dezvoltare nu se face decît în funcţie de logica bivalentă a lumii noastre, în caz contrar alături de cauză şi Efect ar mai fi tot atîtea alte Elemente cîte nivele logice ar avea mintea ce ar gîndi şi raţionaliza toate acestea. Deci, ne aflăm la momentul de început cînd Cauza şi Efectul nu sunt încă bine determinate şi structuralizate, se află într-un stadiu de interdeterminare, cînd fiecare în parte poate fi atît Cauză cît şi Efect. Determinarea va începe odată cu Instinctul cînd întotdeauna fiecare Cauză va avea un Efect, nemaiputînd exista inversarea acestora.

Ce ar fi fost dacă în această Matrice nu ar fi gestat Instinctul, ci Adevărul sau orice altă noţiune posibilă sau imposibilă? Cu siguranţă că lumile ar fi fost total diferite. Am spus Adevărul, chiar dacă acesta nu avea cum să fie determinat înaintea Instinctului, dar, doar pentru a da un exemplu oarecare pe care vreau să-l dau cititorilor mei.

Scopul Matricei a fost Ierarhia.

Oare sînt posibile şi alte Scopuri sau Matrici în afară de aceasta care ne -a creat pleiadă de lumi şi universuri? Da!

Ce anume ascund *celelalte* Matrici în măruntaiele lor? Sunt ele un Scop sau nu, care este primul Element pe care îl vor determina asemeni *Matricei noastre, Instinctul*? Logic, ar trebui ca fiecare *Matrice* să poată îngloba practic absolut orice Element cunoscut sau Necunoscut.

Imaginaţi-vă cum ar arăta Universurile unde la sorocul lor în locul *Instinctului* să se afle *fericirea*, sau *frumuseţea*? Cu certitudine că acestea în acel moment ar avea o cu totul altă conotaţie faţă de spiritele care le-ar reflecta, şi totuşi?

Am Înţeles că fiecare *Matrice* este şi cauză şi *Scop* în acelaşi timp, dar, totuşi, cine anume creează toate acestea? Vin din neant? În nici un caz, deoarece nici neantul nu vine din neant, întrucît neantul nu există, decît pentru cei care reflectă neantul drept neant! În nici un caz nu poate fi vorba de Fiinţă la acest nivel. Atunci de ce?

Ce anume determină acest mirific dar şi tulburător paradox? Noţiunile de frumos sau paradis nici nu au cum să existe acolo pentru a înlocui Instinctul, întrucît toate aceste noţiuni sînt reflectate de sufletele lumii noastre după un drum fantastic de lung de la apariţia Instinctului, dar *aceste noţiuni pot fi înlocuite în alte Matrici cu alte infinităţi de alte noţiuni care să înlocuiască Instinctul?*

Teoretic da, dar practic, nu, întrucît nu putem şti dacă poate fi vorba de alte infinităţi de diverse noţiuni care să înlocuiască Instinctul, întrucît infinitatea începe să fie determinată odată cu Ierarhia deci cu Instinctul care se află în vîrful acesteia.

Numărului Unu îi aparţine Instinctul care este în tot şi în toate.

Fără acest număr nici o infinitate nu ar mai fi ci s-ar prăbuşi sub propria sa greutate. Oare cum ar arăta acele formaţiuni ale altor Matrici ***fără numere?*** Cu siguranţă că

nimeni nu poate să-şi imagineze concret. Dar noţiunile lucrurilor şi fenomenelor fără acestea? În ochii cui ar mai străluci frumosul dar împlinirea?

Ce pot să afirm este că toate acestea pot străluci dar pe alte căi cu totul şi cu totul diferite. Au fost toate acestea hărăzite? DA! Ele sînt hărăzite dar nu şi predestinate, întrucît sînt propriul lor destin!

După cîte se vede există o oarecare asemănare între toate Marile Cumpene ale Totului cît şi ale altor Toturi. Spun ale altor Toturi deoarece prin "Totului" include "Totul" fără nici o altă posibilitate de "alte "Toturi, dar în acest caz unde vorbim de alte *Matrice* în sînul cărora nu mai este Instinctul, şi nici o altă Formă a Ierarhiei şi Numerelor, unde UNU şi Infinitul nu există, înseamnă că "Totul" nu este singular faţă de alte "Toturi", prin urmare nu devine nici pleonasm şi nici greşeală de expresie.

Care este simetria? Matricele îşi predestinează determinantul, Instinctul în cazul nostru. Cum fiecare determinant va avea determinantul său, după chipul şi asemănarea Matricei.

În cazul nostru fiind vorba de Scopul Instinctului care este Adevărul Absolut prin care acesta se legitimează. Fiecare determinant al Matricelor devine un Factor Primordial. Fiecare Factor Primordial, odată conştientizat sau altfel structurat în cazurile altor Matrici, îşi va determina propria sa identitate, chiar dacă nu va ajunge la Factorii Creatori şi Unic Întîmplători ca în cazul lumilor Factorului Nostru Primordial întrucît acolo nu mai poate fi vorba de ***numere.***

Astfel la baza totului şi toatelor se află asemănarea Matriceală a totului în toate, a unicităţii şi diversităţii care se va afla în toate lumile posibile indiferent dacă au conştiinţa numerologiei sau nu.

Am spus asemănare şi nu simetrie întrucît la acest nivel nici măcar opuşii nu au fost determinaţi.

Din punctul meu de vedere chiar dacă vom atribui aceste asemănări numărului de o infinitate de Matrici, acest număr nu este valabil întrucît acolo el nu există, decît în ogradă Factorului Nostru Primordial al Ierarhiei, unde există Numerele.

3

Putem însă să vorbim de o sumă a acestor Matrici? A vorbi de o sumă vom avea nevoie să ştim dacă la nivelul acestor Matrici există cel puţin un singur număr, iar ca acesta să existe va avea neapărată nevoie de numărul UNU.

Nu există aşa ceva. Prin urmare nu putem vorbi nici măcar despre o sumă a acestor Matrici darămite despre o anume infinitate. Şi cu toate acestea ştim că sunt mai multe astfel de Matrici, doar că acest "mai multe" o folosim ca noţiune numerică datorită logicii lumii noastre.

Putem doar să admitem atunci cînd sîntem nevoiţi să folosim pluralul despre unicitatea în diversitate. Cum se poate vorbi despre diversitate fără un anumit mod de a conştientiza numerele, dar despre unicitate atîta timp cît nu se află acolo numărul UNU? După cum am mai spus acesta este unicul mod al logicii lumii în care ne-am născut de a reflecta acest fapt. Odată ce vorbim de *unicitate în diversitate*, *Existenţa* acesteia din punctul nostru de vedere este un Adevăr, şi prin urmare poate fi Adevărul de dinainte de a fi creat de către Instinct?

Unicitatea în diversitate este atribuită Adevărului tot de către logica noastră bivalentă care nu poate opera altfel, dar unicitatea în diversitate în acel moment, se afla cu mult înaintea Adevărului, astfel pînă şi expresia de *unicitate în diversitate* nu este *potrivită* în totalitate dar nu poate fi exprimată printr-un alt mod, întrucît ea nu poate fi delimitată nici de către Adevăr şi nici de către numere, prin

urmare cea mai probabilă denumire ar putea fi: *Fapt! Faptul va fi Prezent în tot şi în toate.*

Acesta fiind Scopul Matricelor. Prin urmare Scopul Scopului, al scopului la Infinit, întrucît *fiecare Scop trebuie să aibe propriul său Scop la Infinit. Care este Scopul Scopului? Faptul! În Existenţă am spune Faptul Împlinit, dar aici ne aflăm cu mult înaintea Existenţei.*

Ce este o Matrice? Forma în care se toarnă "metalul incandescent, care după ce se va întări" va primi consistenţa unei anumite *Stări de Fapt, Instinctul* în cazul Factorului nostru Primordial. Starea de Fapt nu este acelaşi lucru cu Faptul, întrucît Instinctul se deosebeşte de faptul în sine care este cu totul altceva, şi anume reprezintă "turnarea metalului incandescent" în *Matrice*. Instinctul este rezultatul acestei operaţiuni.

Ce anume a determinat această formă? Propriul Scop al Matricei. Astfel Matricele nu au OPUŞII lor iar toate celelalte Matrici chiar dacă, fiecare, au proprietăţi total diferite de restul, nici una nu este OPUSUL alteia.

Opuşii şi simetria vor apare mult mai tîrziu. Prin Opus înţelegem inversarea proprietăţilor unui Element faţă de altul, ceea ce nu este cazul aici.

Matricea care a determinat Factorul Nostru Primordial este un Scop care determină Instinctul ca şi cauză pentru care această *Matrice* sau *Scop* există, după cum putem afirma aproximativ în termenii logicii noastre, întrucît la acel nivel nici măcar nu fiinţa *Existenţa*. Prin urmare cauza pentru care Matricea noastră există era *Ierarhia*! Precum cauzele altor Matrici sînt total diferite. După cum Matricile nu au opuşi, ele nu vor putea avea nici o altă *Matrice* similară cu Ea, întrucît
S-ar autodistruge ambele.

Ce ar însemna ca două Ierarhii să se ciocnească, ambele fiind la fel de puternice? S-ar anihila reciproc, întrucît regula de bază a Ierarhiei este Vîrful acesteia. Unde s-ar mai afla Vîrful acesteia dacă acesta ar fi înlocuit cu

Vîrful celeilalte iar al celeilalte reciproc cu acesta? Nicăieri!

Cu toate acestea a spune despre determinanţii altor Matrici ce anume sînt aceştia este la fel de greu, dacă nu mult mai greu, cu a spune despre lumile şi Universurile pe care le dezvoltă alţi Mari Creatori şi Unic Întîmplători din cadrul Matricei noastre, dar care sunt opuşii, opuşilor pînă la Infinit minus UNU al Marelui nostru Creator şi Unic Întîmplător.

Fără să mai adăugăm lumile şi Universurile dezvoltate de către Factorul Nostru Creator şi Unic Întîmplător, odată cu Conştientizarea Scopului Matricei, determinată de Adevărul Său Absolut şi Cunoaşterea Sa Absolută de unde provine Persoana, cea care va determina Personalizările, de un Infinit minus UNA ca număr, una dintre acestea fiind *Existenţa*, în care se află şi Universul nostru.

Astfel Matricea noastră a determinat Factorul Primordial prin Instinctul care l-a determinat, născînd Ierarhia.

CAPITOLUL III

STAREA DE FAPT, CUNOAŞTEREA DESCHISĂ ŞI CUNOAŞTEREA ÎNCHISĂ, COAXIALISMUL ŞI COAXIOLOGIA

1

Factorul Primordial se va determina prin Instinct doar o singură dată, prima şi ultima dată, cînd se va determina în funcţie de infinitatea Marilor Creatori şi Unic Întîmplători, devenind finit faţă de aceştia. În schimb Matricea, se va determina etern născînd Fapt după Fapt, în propriul său creuzet devenind atît determinant al Ierarhiei, susţinător al acesteia cît şi adversar.

Noile STĂRI DE FAPT ale Matricei NU vor mai determina un alt Factor Primordial, nefiind posibil acest lucru, întrucît delimitarea şi conştientizarea “EU” -lui, cît şi a infinităţii de finitate s-a produs, dar Matricea va continua să producă alte Stări de Fapt ce vor deveni legi, forţe sau energii, în Universurile Existenţei, sau avînd o mare importanţă spirituală în Universurile Marilor Creatori şi Unic Întîmplători, ajutîndu-I deseori pe aceştia să lupte împotriva Ierarhiei în care FĂRĂ VOIA LOR SE AFLĂ.

Stările de Fapt sunt cele care alimentează mereu Gîndurile Pure ale Marilor Creatori şi Unic Întîmplători, menţinînd vie tendinţa de expansiune ale acestora.

Fără Stările de Fapt ale Matricei noastre, nu ar fi posibile nici Infinitul şi nici Finitul, precum nici una dintre Dimensiunile posibile sau imposibile ale lumilor, pentru simplul fapt că toate acestea, aici mă refer la toate Universurile posibile şi imposibile ar rămîne nişte simple cuşti închise, închistate doar în Cunoaşterea lor originară, neputînd trece Niciodată de un anumit prag, astfel încît dimensiunile ar fi rămas finite pentru totdeauna în cazul Universurilor Existenţei fără a se putea raporta vreodată la infinitate.

Din acest punct de vedere infinitatea aparţine Stărilor de Fapt. Cum ar rămîne, mai concret aceste Universuri închise?

Dacă am lua Cunoaşterea lor Absolută, ce provine din Gîndurile Pure ale Marilor lor Creatori, aceasta s-ar autodetermina pe sine, reflectîndu-se numai în sine fără

posibilitatea de a se raporta la exteriorul său care nu există, pe cînd acest exterior este menţinut de Stările de Fapt.

Astfel la nivelul Gîndurilor Pure ale Marilor Creatori şi Unic Întîmplători, prin *Cunoaşterea Absolută* se raportează mereu *Stărilor de Fapt* la fel ca şi *Adevărul Absolut*, întrucît *Conştientizarea Scopului Matricei* de către Marii Creatori şi Unic Întîmplători este formată la fel ca şi la Factorul Primordial din *Adevărul Absolut* al acestora şi din *Cunoaşterea Absolută*.

Paradoxal fiecare *Stare de Fapt* care se reflectă în Universurile Marilor Creatori şi Unic Întîmplători devine un Element al Ierarhiei chiar dacă acest Element este în totală contradicţie cu Instinctul său cu alte Elemente care *acceptă Ierarhia*. Astfel prin excelenţă *Ierarhia* va îngloba în cadrul său absolut totul chiar dacă iniţial o respinge. Caracteristica de bază a Ierarhiei este tocmai Ierarhizarea, fapt care i-a adus o atît de mare importanţă pînă şi în reflectarea psiho-socială a lumii noastre. Omul de exemplu, oricît de mult va încerca să elimine *Ierarhia* nu va reuşi tocmai pentru că *Ierarhia*, chiar dacă este călcată în picioare există Ierarhizînd. Este poate cel mai sublim dar şi cel mai perfid instrument pe care l-a inventat propria noastră *Matrice* prin propriul Său *Scop*.

Fiecare *Stare de Fapt* devine un Element pentru *Scop* sau *Ierarhie*, provenind din *Matrice*, pentru a fi conştientizată de către Ierarhie, respectiv Factorul Primordial, de *Cunoaşterea Absolută* a acestuia, pe urmă de Factorii Creatori şi Unic Întîmplători, de Adevărurile lor Absolute şi de Cunoaşterile lor Absolute, întrucît fiecare Mare Creator are propriile sale Adevăruri şi Cunoaşteri Absolute întregind cu acestea Gîndurile Pure care sunt asemeni Gîndului Originar al Factorului Primordial.

Oare Cunoaşterea Absolută poate Conştientiza? Se ştie că Cunoaşterea este inversul Conştientizării, cum poate aceasta Conştientiza?

Orice Cunoaştere devine la rîndul ei un Element odată ce s-a săvîrşit actul de Cunoaştere ca fiind inversul Conştientizării, precum orice Conştientizare devine la rîndul ei Element odată ce s-a săvîrşit actul Conştientizării ca fiind inversul Cunoaşterii.

<u>Elementul</u> ca rezultat al acestora va fi cel apt de Cunoaştere sau Conştientizare şi nu Cunoaşterea sau Conştientizarea în sine.

Pot exista mai multe Adevăruri Absolute şi Cunoaşteri Absolute pentru fiecare Mare Creator şi Unic Întîmplător în parte? Precum un alt Adevăr Absolut şi o altă Cunoaştere Absolută pentru Factorul Primordial?

Dacă sunt mai multe Adevăruri Absolute care este cel Adevărat şi care este cel fals, întrucît, nu pot exista mai multe Adevăruri Absolute sau Cunoaşteri Absolute decît UNA singură! Este cît se poate de adevărat. În schimb fiecare în parte pot avea o infinitate minus Unu de opuşi dacă sînt raţionaţi prin prisma unei logici de un nivel echivalent cu un Infinit minus Unu, faţă de Coeficientul Logic 2 al lumii noastre.

Nu pot exista mai multe Adevăruri Absolute şi Nici Cunoaşteri Absolute decît un singur Adevăr Absolut şi o singură Cunoaştere Absolută!

Totul în această privinţă se datorează STĂRILOR DE FAPT, care imediat ce sînt determinate de către *Matrice*, devin reperate de către *Adevărul Absolut* al Factorului Primordial, şi conştientizate de către “EUL” acestuia şi *atribuite Cunoaşterii Sale Absolute pentru a fi Ierarhizate,* indiferent că sunt Elemente de *Scop* sau Elemente pentru Ierarhie.

Odată Ierarhizate ele devin parte a unui segment din Ierarhie care aparţine Marilor Creatori şi Unic Întîmplători, după, şi numai după ce aceştia au Ierarhizat Starea de Fapt tradusă în Element de *Scop* sau Element de Ierarhie, prin Adevărul Lor Absolut, Cunoaşterea Lor Absolută, care

împreună întrunesc *Conştientizarea Scopului Matricei*, a fiecărui Mare Creator în parte.

Adineaori am spus că fiecare Mare Creator şi Unic Întîmplător ar fi rămas cu toată Cunoaşterea Lor Absolută şi Adevărul Lor Absolut pe care-l deţin închişi ca într-o cuşcă dacă nu ar fi fost aceste Stări de Fapt ale Matricei, care îi alimentează mereu cu noi şi noi Elemente spre cunoaştere, avînd posibilitatea să se raporteze mereu, la acel “ceva”, astfel ar fi rămas în închistarea de care am vorbit.

Acest fapt ne demonstrează că, *Conştientizarea Scopului Matricei* a fiecărui Mare Creator şi Unic Întîmplător posedă două tipuri de cunoaştere, o *Cunoaştere Deschisă* provenită de la Stările de Fapt şi o *Cunoaştere Închisă* care se dezvoltă fără intervenţia acestor Stări de Fapt şi fără a se raporta în vreun fel sau altul la Factorul Primordial, Cunoaştere Închisă, care provine direct de la Factorul Nostru Creator. Cunoaşterea Deschisă este forma care îşi imprimă tiparul lăsînd o urmă în *Cunoaşterea Închisă, dar Cunoaşterea Închisă mai posedă şi alte Elemente care nu se datorează şi Cunoaşterii Deschise.*

Cunoaşterea Deschisă nu va putea fi cunoscută Niciodată de către om, în realitatea ei decît, urma pe care aceasta o lasă în *Cunoaşterea Închisă* a acestuia. O astfel de urmă este Destinul şi Întîmplarea.

Astfel Cunoaşterea Deschisă nu are un subiect asupra căruia se răsfrînge, faţă de *Cunoaşterea Închisă* care are, cum ar fi: omul ştie că cel care se află înaintea sa e un lucru sau un fenomen dar nu va şti Niciodată ce este întîmplarea sau destinul decît sub forma unei simple generalizări.

Una dintre întrebările care se pun este de ce sînt necesare aceste două tipuri de cunoaşteri la nivelul Marilor Creatori. Răspunsul este simplu şi anume *Cunoaşterea Absolută* a Marilor Creatori şi Unic Întîmplători este

îndreptată atît spre interiorul Lor, respectiv lumile Lor cît şi spre exterior, respectiv Factorul Primordial. Marii Creatori se raportează la Factorul Primordial pe care-l determină ca fiind un oarecare Opus al acestora, precum Factorul Primordial la rîndul Lui nu-I consideră pe Factorii Creatori şi Unic Întîmplători ca fiind Opusul Lui, ci ca făcînd parte integrantă din *Ierarhia* Sa.

Al doilea tip de cunoaştere "închisă" se datorează şi luptei pe care o duce Scopul împotriva Ierarhiei, şi nu în ultimă instanţă, dezvoltării propriilor Universuri cognoscibile care sunt structuralizate de la caz la caz.

În cazul Marelui Nostru Creator şi Unic Întîmplător, Conştientizarea Scopului Matricei Sale, compusă din Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută ale Sale, a determinat Persoana.

2

Prin Persoană, se înţelege prima delimitare a Conştiinţei de Sine, faţă de creatorul său. Această Conştiinţă de Sine care este Persoana nu ar fi avut nici un alt parametru dacă nu şi-ar fi recunoscut Structură, şi implicit, raportarea SA ca ÎNTREG în infinitate. Această infinitate sînt Personalizările.

Una dintre aceste Personalizări este *Existenţa*. Celelalte sînt opusuri ale opusurilor Existenţei la nesfîrşit. Cu toate acestea Personalizările la fel ca şi Persoana aveau doar propria conştiinţă de sine prin care se delimitau de Persoană la fel cum se delimitaseră Persoană faţă de Factorul Creator. Această conştiinţă de sine nu includea vreo noţiune anume despre sine, ci era asemeni "filmului" din aparatul de fotografiat care nu avea nici o imagine inscripţionată pe el. Era momentul cînd toate Personalizările se raportau la Persoană.

Tocmai această raportare la un Întreg care era Persoana, a multitudinii ce erau Personalizările, cu o

multitudine de conştiinţe de sine pentru fiecare în parte au determinat Noţiunea, ca un al doilea Întreg, devenind şi Noţiunea de bază a Persoanei.

Atunci cînd Personalizările s-au raportat la Noţiune au primit fiecare alături de conştientizarea de sine care o aveau pînă acum, şi un fel de conştiinţă doar a întregului ce-l reprezenta în diversitate, fără alte noţiuni posibile, deci o conştiinţă practic goală de alte Elemente ale cunoaşterii. Acum odată raportate la Noţiunea care se reflectă în ele, Personalizările capătă fiecare în parte Noţiunea cunoaşterii de sine mai întîi, ca pe urmă să primească pe rînd şi Noţiunile cunoaşterii de sine ale altor Personalizări, şi astfel Factorul Creator şi Unic Întîmplător a creat aparatul necesar captării cunoaşterii de sine, care va dezvolta *Cunoaşterea Închisă*, doar că alături de aceasta vor mai fi Destinul, şi Întîmplarea, ce aparţin Cunoaşterii Deschise ce provine de la Starea de Fapt eternă a Matricei noastre.

Astfel, Cunoscutul aparţine Cunoaşterii Închise iar Necunoscutul Cunoaşterii Deschise, deci Stării de Fapt. De abia pe urmă Una dintre infinitatea de Personalizări va crea *Existenţa*, cu infinităţile sale de Universuri, şi abia din acest moment am putea vorbi de ontologie ca şi teorie a Existenţei, dar pînă aici sub nici o formă ontologia nu mai este valabilă.

Totul se suprapune cunoaşterii, chiar şi ontologia. Persoana, Personalizările şi toate celelalte structuri ale Factorului Creator şi Unic Întîmplător aparţin Cunoaşterii Închise ale acestuia, care nu se raportează la Factorul Primordial. Teoria Cunoaşterii Gnoseologia sau a cunoaşterii fără subiect, Neognoseologia, devine coaxială cu teoria existenţei Ontologia sau a substraturilor opuse existenţei Neoontologia determinînd Coaxialismul sau Teoria Opusului Neutru.

Fiecare Opus, opozabil la Infinit faţă de un alt Opus va avea exact aceleaşi calităţi ca opusul faţă de care se află în opoziţie. Astfel *Existenţa* are o infinitate minus unu de

opuşi dar şi pe acel Opus "unu" care are exact aceleaşi calităţi şi însuşiri ca şi *Existenţa,* dar nu este *Existenţă.* Prin urmare opuşii pot deveni neutri unii faţă de alţii sau total opozabili în funcţie de şirul în care sunt expuşi unii faţă de alţii.

Dacă pînă acum ontologiei ca teorie a existenţei îi revenea numai Existenţa şi gnoseologiei îi revenea Cunoaşterea acesteia, de acum încolo Existenţa poate fi înlocuită cu alte şi alte Personalizări, opuşi ai opuşilor Existenţei, astfel se naşte Coaxialismul, o nouă filosofie care suprapune Cunoaşterea pe substratul ce aparţinea Existenţei, atribuindu-l altor opuşi ai acesteia dar şi Existenţei implicit.

În acelaşi mod, ontologia dispare în Coaxialism devenind neo-ontologie, întrucît nu mai are Existenţa întotdeauna drept substrat ci se raportează la aceasta prin alţi opuşi ai ei, iar neoontologia lăsînd locul coaxiologiei atunci cînd opuşii Existenţei nici măcar nu se mai raportează la aceasta.

Prin urmare coaxiologia înglobează în cadrul său atît Existenţa, ontologia, ceilalţi opuşi care se raportează la Existenţă, neoonotlogia cît şi opuşii Existenţei care nu se mai raportează la Existenţă.

Gnoseologia se transformă în neo-gnoseologie tot pentru acest deziderat cît şi pentru faptul că orice cunoaştere trebuie să beneficieze de un subiect, pe cînd Coaxialismul acceptă Cunoaşterea al cărei subiect lipseşte, în cazul opuşilor existenţei, sau în cazul Cunoaşterii Deschise.

Mai mult decît atît Coaxialismul va opera şi cu un al doilea Element alături de neognoseologie, care este ***Coaxiologia*, sau ştiinţa opuşilor.**

De ce este necesară *Coaxiologia*? Deoarece termenul de neoontologie nu este îndeajuns şi nici cel de ontologie. Prin ontologie sau teoria existenţei vorbim de ceva care aparţine Existenţei, pe cînd în cadrul

Coaxiologiei se poate opera cu opuşii opuşilor Existenţei şi astfel ontologia nu este o soluţie, ea nefiind valabilă decît la nivelul Existenţei.

Neoontologia ar fi o soluţie dar doar dacă reliefăm sau raportăm un anumit Opus al Existenţei la aceasta, deci nici acest termen nu este o soluţie, întrucît filosofia viitorului va trebui să opereze cu termeni care nu neapărat se vor raporta într-un mod sau altul la Existenţă, deci cu opuşi ai opuşilor acesteia, şi mai mult decît atît, doar între aceşti opuşi fără a se mai face vreo raportare la Existenţă.

Neoontologia ar fi fost o soluţie pentru o filosofie de genul "ontologiei operaţionale" a lui Nicolai Hartmann, dar mai încolo de această limită termenul respectiv nu mai are nici o relevanţă. Hartmann, chiar dacă opera cu Nonexistenţa o făcea prin raportarea acesteia la Existenţă, ceea ce în *Coaxialism* nu mai este cazul, întrucît după cum am mai spus, raportarea se poate face doar între opuşi de orice rang ar fi ei între aceştia. *Rangul* unui Opus faţă de altul, este dat de numărul opuşilor aflaţi între cei doi opuşi.

Domeniul filosofic care poate opera atît cu *Existenţa*, cît şi cu opuşii acestora raportaţi la Existenţă cît şi numai între opuşii Existenţei fără a se mai face raportarea la Existenţă poartă denumirea de Coaxiologie. Coaxiologia întruneşte prin urmare, atît Ontologia cît şi Neoontologia sub acelaşi acoperiş cu cealaltă parte, unde se operează cu opuşii Existenţei fără a se mai face referire la aceasta, într-un cuvînt Coaxiologia. *Astfel atunci cînd vorbim despre Coaxiologie, vorbim atît despre ontologie, neoontologie cît şi despre opuşii Existenţei care nu mai au nici o raportare la aceasta.*

Definiţia Coaxiologiei constă în faptul că fiecare Opus devine neutru faţă de un alt Opus din infinitatea de opuşi raportaţi la finitatea Factorului Primordial sau a Marilor Creatori şi Unic Întîmplători.

Astfel, fiecare Opus poate fi şi un Opus al Existenţei sau al opusului, opusului acesteia. În acest caz

cum am mai spus, Ontologia nu numai că nu mai este valabilă întrucît îşi pierde absolut orice statut dar toţi aceşti opuşi sînt coaxiali, adică au o axă comună avînd un numitor comun în ideea de **substrat**, indiferent dacă acesta este mental sau de orice altă natură.

Astfel putem atribui Noţiunea de substrat nu numai Existenţei ci şi opuşilor, opuşilor acesteia, care nu mai sînt Existenţă şi nici un alt mod sau tip de Existenţă.

Prin urmare unicul mod filosofic de operare al acestei filosofii care tinde să devină Coaxialismul, este numai şi numai mentalul, respectiv filosofia mentalului, care poate include în marea sa arie şi Coaxialismul.

Mai mult decît atît Coaxiologia poate defini şi grupuri de opuşi care aparţin unui Element, care la rîndul lui nu este Opus unui alt Element dar care are în Structura sa o altă infinitate minus Una de grupuri de opuşi faţă de grupul opuşilor primului Element, prin Dezvoltarea Exponenţială Noţională, iar Rangul unei asemenea dezvoltări exponenţiale constă din numărul elementelor aflate între cele două Elemente, care luate ca întreg nu sunt opuşi dar privite structural conţin grupuri de opuşi.

Un exemplu al Dezvoltării Exponenţiale ar fi opuşii Fiinţei, ai Factorului Vieţii şi ai Existenţei. Fiecare aparţine Existenţei. *Fiinţa*, *Factorul Vieţii* şi *Existenţa* nu sunt opuşi, întrucît fiecare aparţin Existenţei, sunt un fel de opuşi prin calităţile pe care le dezvoltă. Fiecare astfel de Element conţine în cadrul său o infinitate minus Una de opuşi, cum ar fi reflectarea unor Amprente şi rezultatul acestor reflectări, etc. Aceste reflectări ale Persoanei în Fiinţă vor fi opuse faţă de reflectările fiinţei în *Factorul Vieţii*, chiar dacă la nivel de Elemente ele nu sunt opuse aparţinînd Existenţei.

Dacă luăm aceste Elemente şi le raportăm la opuşi ai Existenţei de această dată, vedem că opuşii elementelor care formează grupurile de opuşi vor fi egali cu aceea ai Existenţei întrucît fiecare dintre cele trei Elemente, aparţin

Existenţei, în schimb opuşii grupurilor de Elemente vor fi egali, avînd acelaşi rang de opozabilitate faţă de opuşii Existenţei la fel ca şi Elementele în a căror structură se află grupurile, fiindcă şi acestea aparţin Existenţei dar *nu au* acelaşi rang al *Dezvoltării Noţionale Exponenţiale*, faţă de Existenţă şi opuşii acesteia. Pentru acest domeniu consider că *matematica* a avut pînă în Prezent un cuvînt greu de spus, întrucît ecuaţiile exponenţiale sunt cele care pot reliefa destul de clar această problematică. Mai mult decît atît, *matematica Matricealǎ, cu funcţiile sale de bază, cum ar fi Permutările, Aranjamentele şi Combinările Matricelor pot crea o imagine deosebită de ansamblu a ceea ce poate dezvolta Coaxiologia.*

Menţionez că i-am dat această denumire întrucît toate cîte sunt, începînd de la Matricea de bază care a fost originea Scopului şi Scopul originea ei, pînă la cele mai evoluate opusuri ale existenţei sau nivele din cadrul acestor opusuri, sau Universuri ale altor Mari Creatori, toate se suprapun, fiind Coaxiale, Suflul Factorului Primordial fiind în Tot şi în Toate, la fel cu al Marilor Creatori în lumile lor, la fel în lumile Marelui Nostru Creator, unde Persoana se află în fiecare Personalizare iar Noţiunea se reflectă în suma acestora, la fel cum toate Personalizările, precum şi Personalizarea Noastră au sistemele lor de raţionalizare sau care le înlocuiesc pe acestea, chiar dacă mintea noastră nu le poate discerne, la fel cum numai în cadrul Personalizării noastre care este Existenţa sunt o infinitate minus Una de Nivele Logice, noi aflîndu-ne la Nivelul 2 al Logicii, de bine-rău, etc. Toate acestea se suprapun, creînd fiecare un Întreg care-şi are bine situat locul său în Ierarhia, Marilor Creatori şi pe urmă a Factorului Primordial care întregeşte ÎNTREGUL. Astfel toate cîte sunt şi toate cîte nu sunt devin UN întreg al UNEI creaţii. Sunt COAXIALE!

Coaxialismul ca şi filosofie nu pretinde că spune Adevărul, după cum se poate vedea în principiile acestuia,

întrucît Omul nu cunoaşte Adevărul Absolut şi nici Cunoaşterea Absolută, în schimb pretinde că realizează anumite aplicaţii pentru a ne apropia cel puţin de una din urmele, urmelor, ale urmelor urmate de încă un număr impresionant de astfel de urme, lăsate de Adevărul Absolut în tiparul Cunoaşterii Deschise al fondului universal de Elemente ce pot fi cunoscute.

O altă întrebare este dacă Adevărul nu poate fi cunoscut, Înţelepciunea are şanse să fie determinată prin conştientizare? Cel puţin să putem vorbi despre această înţelepciune pe care o pretinde filosofia? Exact cum spuneam adineaori, cel puţin a nu ştiu cîta urmă lăsată de Adevăr să o găsim şi vom fi mult mai înţelepţi în acel moment. Înţelepciunea prin Esenţa ei se rezumă la Cunoaştere.

Cunoaşterea este opusă Adevărului, fiind determinată de Conştientizare, iar aceasta este prin excelenţă apanajul Iluziei Vieţii, în toate lumile care aparţin Ierarhic de la nivelul Persoanei în “jos” adică, către Personalizări, Noţiune, Universe şi lumile acestora. Pînă la acel nivel Cunoaşterea aparţine Anoţionalului fiind Cunoaştere Deschisă, determinată de Starea de Fapt a Matricei noastre, subiect despre care voi mai reveni. Cu toate acestea *Cunoaşterea Deschisă* odată aparţinînd Anoţionalului, are şi un Destin Anoţional, deci conştientizarea elementelor sale nu se bazează pe o noţiune concretă ci superfluă. *Cunoaşterea Închisă*, ce apare odată cu Factorii Creatori, este o cunoaştere ale cărei Elemente se pot structuraliza într-o anumită noţiune odată ce este conştientizată, dar că acest tip de Cunoaştere aparţine spectrului Iluziei odată ce este conştientizată, împreună cu Noţiunea sa referitoare la elementul Cunoaşterii. *Prin urmare Înţelepciunea constă în faptul sintetizării de către Om a celor două tipuri de Cunoaşteri şi structuralizării acestora în funcţie de necesitatea actului Cunoaşterii,*

pentru a realiza o viziune cît mai apropiată faţă de una dintre posibilele urme ale Adevărului.

3

Coaxiologia este filosofia ce poate determina mai în profunzime importanţa Factorului. Cînd vorbesc despre Factor nu o fac la modul de persoană sfîntă sau imaculată care vrea numai şi numai binele doar că omul perfid şi ticălos a păcătuit atît de mult faţă de acesta, încît îşi merită *viaţa* plină de suferinţă, pe care o duce. În nici un caz. Nu acesta este Factorul. Factorul este mai întîi Numerologie, este produs de Esenţa unui Element al Stării de Fapt Matriceale, de Instinct. Astfel *Numerologia* se bazează la rîndul ei pe Instinct, avînd aceeaşi dezvoltare iniţială ca şi Coaxialismul. Fiecare Factor are inoculat Instinctul Stării de Fapt Matriceale în sine. Numerologia, privită din perspectivă filosofică este o latură a Coaxialismului, dat fiind că Coaxialismul prin excelenţă se ocupă de Esenţa şi determinarea numerelor, dar şi de raportarea acestora la Mediul Cunoaşterii Deschise sau Închise, precum şi la definirea Numărului ca Factor Creator şi Unic Întîmplător faţă de Factorul Primordial UNU, al cărui suflu se regăseşte în toate celelalte Numere sau Factori. Accepţiunea de Factor este mult mai plauzibilă decît aceea de Număr, întrucît fiecare Factor în parte este un Mare Creator de Universuri şi lumi, guvernate de *Iluzia Vieţii* care dezvoltă, legităţi, forţe, reprezentări psihice sau fizice, raportări la Adevăr şi Neadevăr, la Cunoaştere şi Necunoaştere, la Conştientizarea de sine ca întreg sau ca individ aparţinător unei anumite comunităţi, de date, legi, forţe, spirituale, structurale sau de sistem, al unui anumit Nivel Logic sau Antilogic, Virtual; etc.

Conform Coaxialismului, Factorul va fi întotdeauna opusul infinităţii faţă de care se va raporta ca finit, la fel cum Cunoaşterea se raportează la necunoaştere şi *viaţa* la

Moarte. Factorul va fi demiurgul care prin propria sa capacitate de conştientizare va încadra în sine noi şi noi Elemente ale Cunoaşterii Închise evaluînd fără să le cunoască în amănunt şi Elementele Cunoaşterii Deschise. Astfel, supus unei Ierarhii bine stabilite, fiecare Factorul va clădi propria lui lume, devenind conştient de Universul său. Omul este un astfel de Factor cu toate că se află la o scară ierarhică mult mai neînsemnată decît Marii Creatori. O altă întrebare care s-ar pune în acest moment este: Odată ce Omul se consideră centrul Universului său uman, şi oricît de nenorocit ar fi se consideră cea mai importantă fiinţă din acest Univers, atunci oare *Marii Creatori* nu fac parte şi ei din acest Univers uman?

Paradoxal sau nu, nu sunt şi aceştia la rîndul Lor creaţia Universului uman? Oricît am merge pe negarea ideii că Omul nu ar fi arhitectul propriilor săi Factori minţim.

Omul este arhitectul Factorilor Creatori şi ai Factorului Primordial, în măsura în care Cunoaşterea sa realizează Existenţa acestora. Indiferent de măsura la care Omul participă spre construirea Acestora, indiferent dacă le recunoaşte sau nu puterea imensă pe care o au asupra Destinului propriei sale societăţi, sau mai presus de aceasta a propriului său Univers Uman, toţi Factorii Creatori sunt şi rămîn Elemente ale Universului descoperitorului şi creatorului lor, prin esenţă, a Universului Iluzoriu Uman. Astfel Omul nici nu realizează că devine încetul cu încetul Dumnezeul propriilor săi Factori, Factorul propriului său *Factorul Creator,* pe care-l conştientizează, cunoaşte şi totodată îi determină *Existenţa* în Universul existenţei sale, chiar dacă iluzoriu, repet, dar care se doreşte spiritualizat.

Odată ce Omul cunoaşte toate acestea, de ce se mai închină unor Factori ai căror Elemente le conştientizează aducîndu-le la rangul Ierarhic de Dumnezeu?

Tocmai pentru că Omul s-ar simţi prea singur şi împovărat dacă nu ar avea un Dumnezeu deasupra conştientizării sale şi alături de acesta un Diavol, care nu

fac altceva decît să reflecte Omul în ansamblul său, ca ființă divină şi demonică în acelaşi timp. Inclusiv acest mod de a privi Lumea pe care l-am denumit ca fiind Coaxial, se datorează în mare măsură Iluziei Vieţii şi umanului din mine chiar dacă deseori vreau să-l alung pentru a da loc raţionalului. Ce rămîne atunci cînd alung umanul?

În nici un caz nu mă contopesc cu gîndirea zeilor şi nici cu acea a naturii mele omeneşti, ci cu o gîndire străină de mine, care nu face altceva decît să mă arunce şi mai mult în mrejele frustrării de a fi şi gîndi finit, în infinitatea care mă înconjoară, să mă determine să mă *rog* Factorului Creator. Alungînd rugăciunea voi simţi că plutesc cu adevărat pe valurile infinitului, că orice frustrare datorată finităţii mele se va evapora asemeni ceţii cînd răsare Soarele. Este de dorit să renunţăm la rugăciune şi mătănii, dar pentru aceasta va trebui să renunţăm şi la Răul şi perfidul din noi. **Bisericile nu şi-ar avea rostul dacă nu ar fi păcatele.**

Ce se întîmplă atunci? Îmi dau seama de cohortele care se îndreaptă către biserici. Sunt Oameni ce în adîncul străfundului fiinţei lor nu vor să înţeleagă nici în ruptul capului că sunt Oameni şi nu cîrpe, decăzute în înstrăinarea de propriul lor “eu”. Îi privesc cu o oarecare condescendenţă cum cu fiecare pas spre implorarea unei mile cereşti nu fac nimic altceva decît să alunge şi fărîma de uman care le-a mai rămas. Atunci îmi vine în minte o altă întrebare şi anume, faptul că Factorul Nostru Creator este iubire. De ce nu l-am iubi?

Dacă este iubire poate că ne va da şi nouă o bucăţică din iubirea Sa, mergîndu-ne mai bine în afaceri, sau în alte domenii de interes personal. Nimic mai greşit. Factorul Nostru nu ne-a visat pentru a deveni nişte supuşi înfricoşaţi şi îngenuncheaţi la cerul de un albastru Infinit pe care l-a gîndit pentru noi.

Ne-a lăsat să Înţelegem că toată această iubire şi consideraţie pe care o cerşim prin rugi interminabile se află

undeva ascunsă în adîncul nostru, iar noi nu trebuie să facem nimic altceva decît să o luăm de acolo şi să ne folosim de ea. Biserica nu poate face acest lucru, decît să ne amăgească în continuare că putem afla iubirea prin rugăciuni. Ar fi mult mai bine în această lume dacă oamenii nu s-ar mai ruga şi nu ar mai construi atîtea biserici dar şi-ar scoate fiecare fărîmă de iubire, în definitiv, fărîma de Dumnezeu din ei, şi ar împărţi-o cu drag unii altora. Cum ar arăta acea societate? Cu siguranţă că nu ar mai fi bîntuită de crime, violuri, minciună, jaf, sau alte şi alte fărădelegi.

Despre acest aspect am scris în *The Origin of God*, zugrăvind un tablou unde oamenii nu cunoşteau ce este minciuna, ura sau alte fărădelegi, un tablou unde nu existau nici măcar accidente de circulaţie. Tabloul acesta s-a schimbat atunci cînd personajul principal a văzut primul accident, a auzit prima înjurătură. Cum s-a schimbat tabloul? În cadrul său apărea o biserică. Aceasta înseamnă că acel Opus *neutru* care are exact aceleaşi calităţi şi însuşiri faţă de un alt Opus este Factorul?

NU! Pentru că Factorul este opusul infinităţii şi nicidecum opusul unui singur Element, cum ar fi o Personalizare. Opusul Existenţei este Nonexistenţa. Aceasta chiar dacă în *Iluzia Vieţii*, omului îi apare mereu ca fiind undeva la frontiera propriei sale existenţe, Nonexistenţa este cel mai depărtat Opus al Existenţei, în infinitul şir al opuşilor.

Cu toate acestea Nonexistenţa va fi aceea care va avea EXACT aceleaşi calităţi ca şi *Existenţa*, chiar dacă apare ca fiind opusul cel mai tranşant al Existenţei.

Între Existenţă şi Nonexistenţă se vor afla în cadrul şirului de opuşi o infinitate minus doi opuşi, cei doi, fiind *Existenţa* şi Nonexistenţa.

Primul Opus al Existenţei va fi unul dintre cei mai tranşanţi opuşi faţă de aceasta, sau opusul ce are cele mai opuse calităţi faţă de Existenţă.

Al doilea Opus va deveni un Opus al primului dar şi faţă de Existenţă faţă de care devine al doilea Opus. Acesta nu va mai avea aceleaşi calităţi atît de diametral opuse faţă de Existenţă cum a avut-o primul ei Opus dar în consecinţă, mult mai diametral opuse decît o are cel de-al o sutălea sau un miliard Opus al existenţei.

Astfel, cu cît *depărtarea în şir opozabil devine mai mare* între doi opuşi, cu atît gradul de opozabilitate dintre aceştia devine mai mic, şi invers, cu cît şirul de opuşi se reduce între doi opuşi cu atît gradul de opozabilitate creşte.

Prin *grad de opozabilitate* putem înţelege cît de *diametral* opuse pot fi calităţile a două Elemente ce se constituie în opuşi unul faţă de altul.

Primul Opus al Existenţei *nu va fi* Nonexistenţa, acesta fiind opusul neutru cu aceleaşi calităţi ca şi *Existenţa*, ci un Opus sau o Personalizare, căreia i se datorează Universul pe care omul îl atribuie ca fiind al Existenţei, şi pe care îl include în ontologia să dar este un alt Univers, total Opus Existenţei, care nu are nimic de a face cu aceasta şi care se află într-o continuă luptă cu *Existenţa,* pentru a învinge.

Tot ceea ce ne înconjoară, începînd cu copacul înflorit în primăvară, cu albina ce-şi strînge nectarul, nimic nu aparţine în realitate Universului Existenţei, al Personalizării noastre ci unui alt Univers.

Mai mult decît atît, nici măcar corpul nostru prin care circulă sîngele unei alte lumi, pe care entitatea spirituală a noastră, energia noastră spirituală îl pune în mişcare. Această energie spirituală aparţine cu adevărat Existenţei.

În definitiv Omul în sine nu este nimic altceva decît o cuantă de energie spirituală.

CAPITOLUL IV

AMPRENTĂ ŞI AMPRENTA KARMICĂ, GENIALITATEA

1

Dacă Universul pe care-l admirăm în fiecare zi nu ne aparţine, dacă sîngele din venele noastre nu este al nostru, dacă inima care-l pulsează este al altei lumi, atunci ce anume este al nostru? Cunoaşterea acelei lumi? În nici un caz. Nici măcar Cunoaşterea acelei lumi nu ne este dat să o trăim sau să o concepem, întrucît un copac poate oricînd fi în realitate un templu sau o albină, un avion.

Exemplele acestea nu sunt concludente întrucît diferenţa este Infinit mai mare. Sufletul nu ne aparţine? NU!

Nici măcar Sufletul nu este al nostru ci al altei lumi.

Ce este Sufletul de fapt?

Mulţi îi atribuie definiţia de cuantă de energie spirituală. Ce este această cuantă de energie spirituală altceva decît CUNOAŞTERE? Nimic altceva.

Această cuantă de energie spirituală şi-ar pierde imediat orice integritate şi mai mult decît atît, orice însemnătate dacă nu ar fi supusă Cunoaşterii, sau măcar propriului său instinct de conservare prin care să-şi asigure dezvoltarea biologică sau fizică, etc.

Oare Omul cunoaşte cu adevărat? DA!

Acesta îşi cunoaşte *Iluzia Vieţii*.

Îi aparţine Personalizării lui, Existenţei lui această cunoaştere? NU! Această cunoaştere este străină de OM! Atunci înseamnă că Sufletul Omului, determinat prin cunoaştere NU îi aparţine. Dar ce anume îi aparţine Omului dacă nici sufletul determinat de propria sa conştientizare de sine nu îi aparţine? Sunt Gîndurile lui. Acestea cu siguranţă îi aparţin!

Şi totuşi ce este această cuantă de energie spirituală, sau Sufletul Omului?

Sufletul Omului este o cuantă de energie spirituală, doar atunci cînd se raportează la Fiinţă, întrucît Sufletul Omului este Amprenta acestuia.

Cea care a determinat *Amprenta Omului* ca generalitate, deci o Amprentă pentru Toţi Oamenii a fost *reflectarea Factorului Vieţii în Fiinţă şi invers.* Dar pentru toate acestea responsabilă este *Existenţa* care stă la baza Totului acestor Multiverse în care ne aflăm. Acea Amprentă s-a reflectat în Fiinţă pentru a *FIINŢA*. Odată fiinţînd Amprenta s-a reflectat în *Factorul Vieţii*, şi astfel a aparţinut şi lumii vii. Abia în acest moment putem vorbi despre ceea ce nouă ne este reprezentat, ca fiind *Sufletul Omului.*

Cum s-a ajuns de la Amprentă pentru toţi Oamenii la Amprenta fiecărui Om în parte, deci la sufletele a miliarde şi miliarde de oameni care au trăit sau trăiesc în această lume?

Odată creată Amprenta pentru toţi Oamenii, un fel de genom uman, de către una din reflectările Factorului Vieţii în Fiinţă şi invers, dar rog a nu se face marea greşeală de a fi identificată cu genomul uman întrucît nu este aşa ceva, ci un suflet general al omenirii, iar *Existenţa* a determinat-o într-un mod indirect la un nivel de foarte mulţi intermediari distanţă, dar o citez întrucît *Existenţa* stă la baza acestei Amprente, determinînd *Fiinţa* şi *Factorul Vieţii*.

Deci odată creată această Amprentă pentru toţi oamenii prin reflectarea Factorului Vieţii în Fiinţă, care s-a reflectat în Fiinţă primind energia fiinţării şi mai apoi în *Factorul Vieţii,* primind *Viaţa,* Amprenta s-a *"întrupat"* în OM. *Gîndurile* acelui OM au imprimat noi şi noi Amprente ale umanului în Existenţă care pe urmă s-au reflectat în Fiinţă, *fiinţînd* şi în *Factorul Vieţii, primind Viaţa.*

Prin Fiinţare se înţelege atribuirea de dimensionalitate şi odată cu aceasta a raportării propriei unicităţi ca sistem şi structură faţă de diversitate, în schimb prin Dimensionalitate se înţelege raportarea Existenţei la Noţiune determinînd Fiinţa. Fiinţa nu este Dimensionalitate întrucît nu este

Existenţă şi nici Noţiune care să o oglindească pe aceasta, dar are în sinele său toate aceste caracteristici. Fiinţa devine Simţire, prin reflectarea Existenţei în Noţiune. Diferenţa dintre Fiinţă şi Simţire constă în modul cum este oglindită aceasta. Atunci cînd Existenţa se reflectă în Noţiune devine Simţire, iar atunci cînd Existenţa se reflectă în Factorul Vieţii devine Moarte! Deci o nouă Viaţă.

Fiinţa nu înseamnă neapărat şi **energie? Energie spirituală?**

Dar ce este **energia?** Să fie delimitarea propriei **structuri** şi **unicităţi** faţă de **diversitate? Exact!** De ce? În natura Universului nostru, bazat pe Cunoaşterea de către noi a mediului înconjurător, tot ceea ce se autodefineşte ca fiind un Întreg, un sistem ce posedă o structură şi are o dimensionalitate, dezvoltă şi un anumit tip de energie pentru a nu fi anihilat de către alte Întreguri, de către alte şi alte valori energetice şi asimilate altor structuri. Prin urmare fiecare astfel de structură trebuie să se afle într-un anumit Echilibru cu alte şi alte structuri similare sau diferite. Echilibrul la urma lui se bazează pe Ierarhie.

Orice atac la Ordinea Ierarhiei va duce la o descărcare energetică din partea acesteia împotriva intrusului. Astfel atît energia termodinamică a Universului nostru care se află într-o continuă răcire ca rezultat al tinderii sale către Armonie, prin diminuarea Entropiei deci a Lucrului Mecanic, cît şi alte tipuri de energii nu sunt altceva decît un Echilibru, menţinut de Fiinţă, pentru Fiinţarea Ierarhiei, pentru a nu se distruge Echilibrul acesteia, care constă paradoxal în propriul său Dezechilibru, deci Ordinea care se bazează pe Dezordine şi invers. De ce toate acestea?

Pentru că Paradoxul Existenţei constă în raportarea acesteia mereu la Nonexistenţă pentru a fi!

Despre ciorchinii de Universe voi vorbi la momentul potrivit.

Omul este prin excelenţă o fiinţă care are nevoie de Echilibru pentru a subzista, întrucît Esenţa lui, modul cum a fost creat, constă în cele din urmă dintre un Echilibru între Existenţă, Fiinţă şi *Factorul Vieţii*.

Personalizarea noastră *Existenţa*, odată ce a început să "producă" Amprente ale Omului, şi acestea să crească în număr exponenţial odată cu Gîndurile Omului care trăia într-un Univers, toate aceste Amprente au luat calea Fiinţării şi reflectării în cele din urmă în *Factorul Vieţii*, ceea ce le-a determinat să se întrupeze într-un număr din ce în ce mai mare de Universe posibile.

De-a lungul vieţii fiecare Om, produce un număr impresionant de Gînduri, deci un număr impresionant de Amprente.

Fiecare Gînd va lăsa la rîndul său o Amprentă în Existenţă.

Dacă este un Gînd despre Om acea Amprentă va determina un Om, iar dacă este un Gînd despre cu totul alte imagini, rezultatul va fi că în Existenţă se va imprima o nouă Amprentă cu imaginile respective.

Astfel Omul este un Demiurg, la rîndul lui. Chiar dacă în timpul Vieţii sale nu realizează ce mare însemnătate au la nivel Universal propriile lui Gînduri, şi cum Factorul Creator şi Unic Întîmplător îşi extinde numărul lumilor şi Universelor prin OM.

Gîndul este un produs al Ierarhiei din cadrul Marelui Nostru Creator şi Unic Întîmplător, produs care alături de acesta participă în mod nemijlocit la devenirea şi formarea a noi şi noi Universuri. Omul este o verigă prin intermediul căruia Factorul Creator formează noi şi noi Universuri.

Fiecare Gînd oricît de mult ar semăna cu un altul devine Unic Întîmplător, faţă de OM care este Neîntîmplător!

Omul în calitatea sa de Neîntîmplător, pe parcursul întregii sale vieţi crează o multitudine de Gînduri unde fiecare Gînd devine, o lume, un Univers aparte.

Totalul acestor Gînduri create de Om în timpul vieţii lui sînt Karma Omului.

Karma Omului va lăsa la decesul acestuia din Lumea respectivă o anumită Amprentă.

Amprenta Karmică este rezultatul tuturor faptelor şi acţiunilor întreprinse de Om pe parcursul întregii sale vieţi. Amprenta Karmică a omului se va reflecta în Existenţă, la fel cum s-a reflectat cîndva propria lui Amprentă înainte de a se naşte, pe urmă în Fiinţă şi *Factorul Vieţii* pentru a se naşte un nou Om într-un alt Univers, sau de ce nu, chiar să se reîncarneze în Lumea aceasta. Amprenta Karmică ar putea fi noua Amprentă a Omului, care va lua exact aceeaşi particularitate ca şi Amprenta lui iniţială pe baza căreia s-a născut în această lume şi pe care o va pierde definitiv.

Şi Amprenta iniţială a Omului nou născut a fost Amprenta Karmică a unui Om ce a decedat într-o altă generaţie, lume sau Univers, sau Amprenta survenită de la Gîndul unui Om, care putea fi uitat două secunde mai tîrziu.

Dacă Amprentă la naştere aparţine unui Gînd, gîndit undeva de un suflet în Univers, atunci Omul va fi la prima sa încarnare, urmînd ca la deces să producă prima Amprentă Karmică, iar dacă Amprenta sa la naştere va fi Amprenta Karmică a unui Om care a trăit într-o anumită perioadă pe Terra sau în altă lume, atunci înseamnă că Omul va fi o reîncarnare.

Termenul în sine de reîncarnare nu mi se pare absolut deloc conform cu cel care determină această acţiune, întrucît nu Omul respectiv se reîncarnează, ci cu totul alt Om.

De ce spun că un alt OM? Deoarece la început a fost Amprenta Omului care i-a dat o anumită identitate la naştere reflectîndu-se în Fiinţă şi *Factorul Vieţii*. Ei bine,

NU acea Amprentă va determina un nou născut ci o cu totul alta care este suma acţiunilor Omului respectiv pe timpul vieţii şi este definită ca fiind Amprenta sa Karmică, Amprentă care în nici un fel nu-i va determina Omului în timpul vieţii o anumită identitate sau trăire. Aceasta este doar rezultatul acestora.

Astfel ideea de reîncarnare este cît se poate greşit înţeleasă. Dar ce se întîmpla cu Amprenta care a determinat Omul la naşterea sa şi care a fost înaintea Amprentei Karmice a acestuia? Această Amprentă, va fi cea care va dispare pentru totdeauna! Odată cu aceasta va dispare şi adevărata identitate a Omului. Astfel pot afirma că nu există reîncarnare decît la modul figurat. Moartea este noua viaţă a Amprentei Karmice care va deveni Amprenta unui nou OM sau orice altceva ce ar putea avea ca rezultat reflectarea ei în Fiinţă şi Existenţă.

2

Deci, Omul Niciodată nu se va mai întoarce la propria sa Personalizare care este *Existenţa,* întrucît aceasta nu făcut decît să lase o singură amprentă pentru întregul Univers Uman şi atît. Cu toate acestea *Viaţa* lui cît şi Vieţile următoare ale Omului se datorează Existenţei doar pentru amprenta primordială şi atît.

Oare Omul va rămîne etern un alienat care va fi străin de sine însuşi cu cît se va depărta de amprenta Existenţei? Cu siguranţă NU! Se va regăsi în Fiinţă şi *Factorul Vieţii*.

Cu cît ne îndepărtăm de amprenta Existenţei cu atît mai mult noii opuşi vor deveni din ce în ce mai apropiaţi prin anumite calităţi de mama noastră: *Existenţa*. Universul spiritual este un Univers mult prea superior amprentei Existenţei dar pe care a tipărit-o, şi în care ne-am înfăşat propria fiinţă.

Cu toate că Omul se afla în Eden, nu realiza că este acolo şi nici măcar nu ştia ce anume este acesta.

De cînd este Omul în Eden? De la creaţie.

Cînd a fost alungat Omul din Eden? Omul nu a fost alungat Niciodată din Eden, fiindcă nici măcar nu a realizat sau nu realizează că se aflã acolo!

Omul se aflã şi în acest moment în Eden! Cum? Mai simplu decît atît nici că se poate: FIECARE OM ARE ÎN EL EDENUL.

Omul este un Echilibru între bine şi rău. Unul dintre ele este Edenul.

Existenţa atunci cînd şi-a lăsat amprentă pentru crearea Omului nu a făcut-o ca Omul să se mai reîntoarcă vreodată în sînul Său, fiind mai mult decît conştientă de acest fapt, ci pentru a da naştere astfel la noi şi noi Universuri, în care să se facă simţit suflul etern şi benefic al Factorului Creator şi Unic Întîmplător.

În concluzie, după Moarte amprenta fiecărui Om îşi va găsi Ecoul în Universul pe care-L merită acesta.

Care este adevăratul sens al vieţii?

Pe parcursul vieţii iubirea iar după Moarte amprenta karmică!

Viaţa are un sens raportată la *Moarte* doar datorită amprentei pe care o va lăsa pentru ca aceasta la rîndul ei să fie asimilată de un anumit Univers, care să-i determine însuşirile sale născînd sau nu o nouă fiinţă.

Această fiinţă poate fi preluată de orice alt gen de Universuri pornind de la cele fără viaţă pînă la cele cu viaţă eternă care de facto înseamnă tot fără viaţă, întrucît *Viaţa* se raportează la infinitate prin propria sa finitate, prin Moarte.

De aceea NU sunt de acord cu cei care afirmă că există în totalitate Viaţă după Moarte. Cred că poate exista această Viaţă, dar în cu totul şi cu totul alte condiţii decît cele descrise pînă acum, deoarece **nu omul este cel care se reîncarnează**, nici măcar sufletul lui. *Sufletul Omului este*

dat de Reflectarea Amprentei Omului respectiv în Fiinţă şi Factorul Vieţii. Amprenta Omului pe care a avut-o la naştere va dispare pentru totdeauna cedînd locul Amprentei Karmice.

Amprenta Karmică va deveni la rîndul ei Amprenta responsabilă de naşterea unei noi fiinţe, care se va reflecta în Fiinţă şi Factorul Vieţii, dar care va lăsa la decesul fiinţei respective locul noii Amprentei Karmice a acesteia dispărînd pentru totdeauna. Referitor la reîncarnare, NU poate exista mai mult de o singură reîncarnare a unei Amprente. Fiecare Amprentă va deveni Amprentă Karmică după care va dispare pentru totdeauna!

Putem afirma la modul figurativ, referitor la reîncarnare că fiinţa respectivă este la al zecelea sau miilea ciclu de reîncarnare. Da, doar că nu este vorba despre reîncarnarea Amprentei respectivei fiinţe, deci a sufletului acesteia, ci de ciclul determinărilor Amprentelor respective, în comparaţie cu o anumită fiinţă.

Cum anume poate accepta un Univers o anumită amprentă a unei Vieţi? De ce acceptă o anume amprentă şi nu altele?

Personal cred că acest fapt se datorează anumitor afinităţi care pleacă tot de la Formă şi Urmă, şi anume, fiecare amprentă lasă un anumit tipar al său dacă acest tipar se identifică cu tiparul respectivului Univers, atunci amprenta respectivă va fi omologată de către acesta urmînd ca Universul respectiv la rîndul lui să determine Amprentei anumite însuşiri ale sale, care pot fi preluate de un al doilea Univers, de un al treilea, ş.a.m.d., în funcţie de prima amprentă, care de data aceasta devine rezultatul Vieţii anterioare.

De ce acest Univers şi nu un altul? Nu sunt mai multe Universe care să poată avea un tipar la fel de asemănător cu tiparul Amprentei pe cum o are acest Univers?

Spun aceasta întrucît unul este tiparul Amprentei văzut prin prisma Coeficientului Logic 2 şi altul este tiparul văzut prin prisma altui Coeficient Logic.

Înseamnă că şi Universul care omologhează Amprenta este un Univers cu un Coeficient Logic 2? Fiecare Amprentă este un Univers, precum fiecare Gînd. Acest Univers care-i dă însuşirile sale Amprentei este o altă Amprentă ce a fost un alt Gînd la rîndul său. Fiecare Gînd lasă o Amprentă.

Fiecare Amprentă devine un Univers atunci cînd include în cadrul său o altă Amprentă, datorită similitudinilor dintre tiparul Amprentei devenită Univers pentru cea pe care o va omologa, dîndu-i propriile sale însuşiri ca Univers şi nicidecum în calitate de Amprentă.

Ce alte însuşiri poate să-i dea Amprentei decît propriile sale însuşiri şi anume de a se reflecta şi aceasta la rîndul ei în Fiinţă şi în Factorul Vieţii.

Atunci cînd folosesc cuvîntul Univers, acesta poate include accepţiunea de Gînd şi de Amprentă în acelaşi timp cît şi o arie de multe alte accepţiuni, pe cînd atunci cînd folosesc cuvîntul Amprentă său Gînd mă refer direct la o singură accepţiune.

Prin urmare Amprenta Omului va fi omologată de acest Univers care se reflectă în Fiinţă şi Factorul Vieţii şi care Conştientizează şi Cunoaşte cu ajutorul Coeficientului Logic 2 datorită faptului că este cel mai apropiat de unicitatea tiparului Amprentei Omului.

Acest Univers care la rîndul său era Amprentă va include Amprenta Omului în cadrul său dîndu-i anumite însuşiri, şi avînd gradul cel mai mic de incluziune faţă de Amprenta Omului.

Şi acest Univers este inclus la rîndul lui într-o altă infinitate de Universe, unde fiecare are un anumit grad de incluziune faţă de celălalt.

Primul grad de incluziune faţă de Amprenta Omului, aparţine Universului care a Omologat Amprenta,

al doilea grad de incluziune faţă de Amprenta Omului este Universul care include la rîndul său Universul care a omologat Amprenta Omului dîndu-i Universului cu primul grad de incluziune faţă de Amprenta Omului însuşirile sale.

Astfel se perpetuează către infinit minus Unu, numărul gradelor de incluziune. Fiecare Univers a fost cîndva Amprenta unui Gînd, al cărui tipar a fost omologat de cel mai apropiat Univers care are tiparul cel mai asemănător.Şi Amprenta Omului la rîndul său, în calitate de Univers va omologa alte şi alte Amprente, dîndu-le acestora însuşirile sale acelea de a se reflecta în Fiinţă şi în Factorul Vieţii.

Universul pe care-l Cunoaşte Omul este în primul rînd, cel care i-a omologat Amprenta Omului dîndu-i acesteia propriile sale însuşiri.

Este Universul cu primul grad de incluziune. În acest Univers Cunoscut de Om mai sunt şi elemente ale Universurilor care includ la rîndul lor Universul Cunoscut de Om, cum ar fi Lumina Stelelor ce readuc trecutul în prezent, etc.

Astfel, Omul nu-şi Cunoaşte Universul propriei sale Amprente, Univers care va fi Cunoscut la rîndul său de către Amprentele faţă de care Universul Amprentei Omului va avea un anumit grad de incluziune.

Oare amprenta pe care ne-a dat-o nouă *Existenţa* este o amprentă primordială, şi astfel nu am mai trăit alte vieţi anterioare sau o amprentă care face parte din lanţul uriaş al reîncarnărilor fiind o simplă verigă a acestuia?

Cu siguranţă că nu este nimic altceva decît o simplă verigă a acestui lanţ uriaş al reîncarnărilor.

Omul nu are amprenta primordială a Existenţei în timpul scurtei sale vieţi, fiindcă dacă ar avea-o ar fi mai mult decît un zeu, un nemuritor!

Prin ce se deosebeşte o amprentă primordială de una care face parte din lanţul reîncarnărilor? Prin faptul că

această amprentă este aceea care determină Urma Existenţei, *Viaţa* Existenţei iar primul său Ecou nu este nimic altceva decît reflectarea Karmei întregii Existenţe ceea ce nu este cazul la Om. Amprenta acestuia chiar dacă aparţine Existenţei, ea este poate al miliardulea Ecou al acesteia, dacă suma care o afirm nu ar fi mult prea infimă pentru a schiţa cu adevărat un număr real.

Existenţa are propria sa Viaţă? DA! *Existenţa* este eternă, deci are o Viaţă eternă. Cu cît Ecoul propriei sale amprente se stinge în alte şi alte amprente, cu atît intervine din ce în ce mai des moartea, pînă cînd aceasta ajunge să devină o lege a Universului respectiv.

Omul nu ar avea viaţă dacă Existenţa nu ar avea şi ea!

Dogmele religioase nu au nimic de a face cu termenul de Factorul cu ajutorul căruia operez în această filosofie, deşi unele asemănări există. Omul nu este făcut după chipul şi asemănarea Factorului, iar dacă Omul ar avea o un corp de animal Factorul ar fi cu siguranţă făcut după chipul şi asemănarea animalului respectiv.

Cum am mai spus din punct de vedere coaxiologic, Factorul este elementul care se delimitează de infinitate prin propria Sa Persoană. Factorul sau Factorul Creator şi Unic Întîmplător este cel care determină *Cunoaşterea Închisă*, deci propria lui cunoaştere pe care o reflectă sufletelor din propriile sale lumi, pentru ca aceasta să poată fi asimilată de către acestea. Dacă fiecare Om este un Univers în sine, chipul acelui Univers nu va putea fi decît Uman, precum chipul unui Univers al unui animal va avea forma animalului respectiv. Ce altceva poate fi Dumnezeul sau creatorul Universului Uman decît o înfăţişare de Om? Doar Omul.

Cel mai mare rău posibil pentru Om este religia. Orice religie este o dogmă în care trebuie să te supui. În nici un caz Factorul Creator nu a dorit un Om servil şi supus unor canoane de tipul dogmei, deoarece Omul nu

este o dogmă în sine, iar prin dogmă Omul se depărtează şi mai mult de străinul din El.

Am scris în *The origin of God* despre modul cum să te rogi, sau să accepţi o unificare între religii. Acea carte a fost mai mult literatură decît filosofie reală. Un Om dogmatic nu este un Om liber. Străinul din Om este tocmai opusul dogmatismului care este Oglinda înstrăinării de sine a Omului. Chiar şi în *The origin of God,* biserica apare abia în momentul cînd apare crima, moartea, sau alte mizerii umane.

Daţi la o parte crima, furtul, egoismul, lenea, mîrşăvia, meschinăria, dorinţa de putere, de acaparare, violul şi alte rele, şi atunci veţi constata că va dispare şi biserica.

Biserica este Oglindirea răului din Om la nivel social. Aruncaţi acest rău şi odată cu acesta ve-ţi alunga biserica, indiferent de religie. Să nu uităm că Dumnezeu nu ar exista fără Diavol, că Binele nu poate fi fără Rău, întrucît nu ar avea cui să se raporteze. Daţi-i Omului numai Bine şi-l va urî la fel de mult ca Răul. Prin Esenţa sa Omul are la fel de mare nevoie de Rău pe cîtă nevoie are de Bine.

Tot ceea ce vedeţi în diferite religii, moştenire culturală, etc; nu este altceva decît o istorie a mizeriei Umane. Cred că dacă Omul nu va mai gîndi cu două procente din capacitatea creierului său ci cu procentele pe care le-a cîştigat cîndva pe scara evoluţiei religiile vor dispărea, fiind pe deplin recunoscute ca unul dintre cele mai mari rele existente vreodată în istoria Umanităţii. Un Om religios nu este un Om liber, chiar şi la nivelul Iluziei Vieţii, întrucît în realitate Liberul Arbitru nu există, la fel cum nu există nici Voinţa. Dar biserica face ca nici măcar acest Liber Arbitru Iluzoriu primit de Om de la Factorul Creator să nu existe, să fie înlocuit cu un alt arbitru mult mai meschin, acela de a supune Omul Absurdului. Ce anume supune Omul Absurdului?

Mizeria din El!

Cel mai mare Rău al Omului este Religia! Priviţi bisericile şi admiraţi Mizeria Umană. Dumnezeul sau Factorul nu este acel Dumnezeu al Dogmei care aşteaptă sluji prin tot felul de rugăciuni, în care se oglindeşte suferinţa şi mizeria Omului.

Este un Dumnezeu al legităţilor. Indiferent cît de mult te rogi Niciodată nu vei îmbuna Dumnezeul sau Sfinţii, întrucît şi unii şi alţii nu sunt altceva decît un rezultat al Creaţiei iar Destinul şi Întîmplarea nu pot fi schimbate. Alungând Răul din voi veţi alunga biserica.

Fi-ţi liberi, căutaţi-vă libertatea în stropii de rouă ai zorilor, în razele de lumină, şi regăsiţi-vă Străinul din Voi. Sunt conştient că alungind Răul din Voi veţi avea nevoie de un alt Rău pentru a înţelege şi raporta Binele, dar acest nou Rău poate fi unul Infinit mai bun decît Binele actual.

3

Cînd vorbesc despre “asimilarea” Cunoaşterii Închise, trebuie neapărat să fac şi paranteza necesară faptului cum anume se produce aceasta.

Omul prin Esenţa sa este unul dintre ecourile amprentei dată de Existenţă, care după Moarte redevine amprentă ce va da naştere unui alt ecou.

Fiecare amprentă este un Univers în sine inclus într-unul sau mai multe Universe.

Nu există Univers mic sau mare, precum nu există Univers superior sau inferior. Toate Universele sînt egale, diferenţa dintre ele constă doar în Elementele care le definesc şi în modul acestora de abordare, la fiecare Univers în parte.

Chiar şi cea mai neînsemnată amprentă, chiar şi cel mai neînsemnat ecou este un Univers la fel de puternic sau

de mare precum cel mai măreţ Univers pe care noi ni-L imaginăm că fiind posibil.

Astfel şi Omul în Esenţa sa în calitate de ecou sau de amprentă este un Univers. Totul depinde de cum este abordat acest Univers, atît din punctul său de vedere cît şi al altor Universuri.

Prin **viaţa sa Omul naşte un nou Univers,** care este amprenta propriei sale vieţi, Univers care în cele din urmă va avea drept Ecou o nouă Viaţă a Omului.

La nivel de Amprentă, Omului îi este deservită doar *Cunoaşterea Închisă*, întrucît Amprenta aparţine Existenţei, deci Marelui Nostru Creator şi Unic Întîmplător. Odată ce Amprenta se reflectă în Fiinţă şi Factorul Vieţii, Omului îi este deservită şi *Cunoaşterea Deschisă* ce provine de la Starea de Fapt, pentru a conştientiza acţiunea faptelor sale în favoarea viitoarei Amprente Karmice.

Odată ce fiecare Amprentă este un Univers în sine Conform Coaxiologiei fiecare Opus are undeva la Infinit un Opus cu aceleaşi calităţi sau cu similarităţi comune.

Întrucît cel mai Opus, Opus va fi întotdeauna primul Opus, deci opusul vecin, iar cu cît şirul opuşilor se va mări după schemă, *opusul opusului unui Element va fi un alt Opus mai puţin Opus primului, dar mai categoric celui de-al doilea Opus, întrucît între primul Opus şi cel de-al treilea se află cel de-al doilea, unicul care va avea acelaşi grad de opoziţie faţă de ceilalţi doi.*

Primul Opus al unui Element va fi Opus total, faţă de acest Element, dar al doilea Opus al acelui Element va fi Opus total faţă de primul Opus al elementului şi mai puţin Opus faţă de elementul de la început.

După cum am mai spus, la Infinit fiecare Opus primeşte similarităţile celuilalt Opus aflat la Infinit faţă de acesta. Pînă şi în geometrie s-a demonstrat că la Infinit fiecare dreaptă este de fapt o curbă.

Astfel dacă pentru fiecare Opus există o amprentă a acestuia atunci pentru cele două opuse asemănătoare vor

exista nu mai mult de două amprente asemănătoare, ceea ce înseamnă că ambele opuse au fost determinate de către acelaşi Creator.

Mai mult decît atît din punct de vedere coaxiologic, fiecare lume cît şi fiecare Cunoaştere se reflectă în anumite entităţi spirituale sau de cu totul altă natură sau poate că nici termenul de entităţi nu ar fi cel mai potrivit.

Pot exista Universe cu aceste entităţi sau Universe fără aceste entităţi, precum pot exista Universe cu viaţă, cît şi Universe fără viaţă.

Fiecărei lumi cu viaţă sau în care este reflectată Cunoaşterea într-un fel sau altul, îi aparţine un anumit Nivel Logic, pentru Lumea noastră cu Logică Bivalentă, bine-rău, frumos-urât, etc. Nivelul Logic este bineînţeles 2.

Sunt lumi unde acest Nivel Logic poate fi de un miliard, pînă la valoarea de un Infinit minus UNU, valoarea care se raportează la Factorul Creator şi Unic Întîmplător. Acest fapt conform Coaxiologiei ne indică nu numai că fiecare Opus are un Opus identic al său aflat la Infinit, ca în Coeficientul Logic 2, ci mult mai mult, pentru Coeficientul Logic 12 legea ar suna că *fiecare Opus are cel puţin 11 opuse identice ale sale care se află la Infinit sau la alte 11 reprezentări opuse ale infinitului!.*

Acest lucru duce la raţionamentul că la Nivelul Logic 12, fiecare Opus are 11 opuse ale sale ce înseamnă că toate celelalte 11 opuse au fiecare o amprentă identică cu amprenta celui de-al 12-lea Opus.

Prin urmare la Nivelul logic Infinit minus UNU înseamnă că vor fi un Infinit de amprente identice, deci Una singură întrucît nu vor exista opuşi, dar cu o infinitate de caracteristici, din care se va scădea Factorul Creator şi Unic Întîmplător. Acest rezultat ne demonstrează tulburătorul ***adevăr****, despre creaţie, şi anume că pentru infinitatea de Nivele Logice care definesc Coaxiologic opuşii, există doar o singură* ***amprentă****,* ***amprenta*** *Factorului Creator şi Unic Întîmplător. Astfel toate*

Universele AU fost create de către ***una şi aceeaşi amprentă!***

Cunoaşterea Închisă este dată omului încă din momentul naşterii sale. Oricît de ciudat ar părea, nou născutul are exact acelaşi bagaj de cunoştinţe ca şi bătrînul aflat pe patul de Moarte.

Mai mult decît atît, omul are un bagaj de cunoştinţe Infinit mai mare decît cel dat pentru a putea fi conştientizat. Atunci de ce nou născutul sau omul nu ştie atît cît ar trebui în mod real. Răspunsul la această întrebare este cît se poate de simplu. Cel care intervine la acest nivel este *Cunoaşterea Deschisă* provenită direct din Stările de Fapt ale Matricei.

Cunoaşterea Închisă este un fond de cunoştinţe ale Factorului Creator şi Unic Întîmplător, fond care nu poate fi conştientizat de către om decît cu ajutorul Cunoaşterii Deschise, cea care-şi va imprima tiparul Întîmplării şi al Destinului în conştiinţa umană.

Cunoaşterea Deschisă este cea care reflectă în conştiinţa umană, devenirea, transformarea, dimensiunile, pe cînd celălalt tip de cunoaştere, respectiv *Cunoaşterea Închisă* cedează Cunoaşterii Deschise propriile sale noţiuni.

Astfel atunci cînd Întîmplarea cade sub incidenţa unei noţiuni de pădure, în care sunt copaci, omul va şti că s-a întîmplat ceva într-o pădure cu arbori, etc.La fel şi în cazul Destinului. Dacă Destinul a căzut sub incidenţa unei frumoase rusoaice, care a fost amanta unui sultan pe care aceasta l-a vîndut, istoria a demonstrat că în locul Turciei care ar fi ajuns într-o perioadă stăpînul lumii, a apărut Anglia. Azi poate cea mai uzitată limbă internaţională nu ar mai fi fost engleza ci turcă!

Faptul că omul are acest Destin, că este el şi nu pisica sau cîinele, sau alt animal conştient de faptul că e stăpîn al lumii, şi mai raţional decît animalele, dacă nu este şi asta tot o Iluzie a Vieţii, se datorează în aceeaşi măsură conexiunii dintre *Cunoaşterea Închisă* a Creatorului Său cît

şi incidenţei pe care o face aceasta cu *Cunoaşterea Deschisă* a unei anume Stări de Fapt. Dacă această incidenţă ar fi căzut asupra pisicii, azi pisicile ar fi stăpînit pămîntul.

Mulţi se întreabă ce anume este genialitatea, dacă şi aceasta aparţine Cunoaşterii sau nu?

În nici un caz **Genialitatea** nu aparţine **Cunoaşterii**.

Nici un geniu nu este geniu datorită cunoştinţelor sale, ci în primul şi primul rînd, datorită **instinctului său creativ.** Un simplu exemplu ar fi chiar acest domeniu, filosofia. Sunt convins că cele mai mari raţionamente filosofice, cele mai importante aspecte ale acestui domeniu nu au fost scrise de cei care au studiat modelele altor filosofi mai întîi ci de cei care au avut acest dar nativ dat de la Factorul Creator şi Unic Întîmplător. În ce anume a constat acest dar? În **teamă**! *Frica este cel mai mare geniu.* Acest fapt nu înseamnă că geniile sînt neapărat nişte fricoşi care stau ascunşi cît e ziua de mare gîndind la noi şi noi teorii care le-ar putea alunga teama. În nici un caz. Teama *nu trebuie* neapărat privită prin prisma acelei frici care-ţi îngheaţă sîngele în vene ci mai ales prin faptul că este *prima cărămidă ce stă la baza Conştientizării* acestei lumi. Fără teamă, întreaga societate umană ar fi fost un simplu coşmar care ar fi Trecut odată cu venirea zorilor. Cu ajutorul acesteia coşmarul persistă de milioane de ani în conştientizarea omului, milioane de ani care au devenit istorie şi care s-au contopit în *Iluzia Vieţii* şi cu Noţiunea de Destin! Avioanele, autostrăzile, *Ierarhia* anumitor structuri sociale, crimele, violurile, cele şapte minuni al lumii, inclusiv geniile s-au născut din teamă. Teama este vioara care cînta cel mai frumos aria minunată a culturii mondiale, încît cel care a spus că atunci cînd aude cuvîntul cultură îi vine să pună mîna pe pistol a fost un mare geniu.

Exemplul Instinctului Creativ îl pot da şi eu cu privire la creaţia filosofică. Tot ceea ce scriu în această

carte NU se datorează într-un fel sau altul savantelor studii filosofice pe care le-aş fi urmat cîndva, la fel cum nici cealaltă carte pe care am scris-o, *The Origin of God*, nu este rezultatul vre-unui studiu de filosofie. Totul îmi vine de la sine, sub forma unor adevăruri pe care le-aş fi ştiut de cînd e Lumea.

Să facă parte Instinctul Creativ din *Cunoaşterea Închisă*? Sub nici o formă. Dar din *Cunoaşterea Deschisă*?

În *The Origin of God*, Christine şi Lama în periplul lor prin diferite lumi, vor să afle un singur lucru şi anume ce este genialitatea. Ajung în diferite lumi, într-unele dintre acestea chiar ei sunt creatorii lor, cum ar fi Lumea Oglinzilor Paralele, unde fiecare Gînd al Cristinei era reflectat la nesfîrşit devenind real. Cristine îşi crează propria sa lume, ba chiar îi mai aduce unele îmbunătăţiri, dar Niciodată Lumea respectivă nu va putea arăta mult mai bună sau mai superioară decît cunoştinţele Cristinei despre lume. Ea nu putea zugrăvi mai mult decît Cunoaşterea ei, decît noţiunile ei. Tot ce poate duce Lumea respectivă la evoluţie sînt Întîmplările accidentale şi Destinul acesteia. Deci într-un cuvînt *Cunoaşterea Deschisă*, gîndind că aici *Cunoaşterea Închisă* este reprezentată de Cristine. Unicul lucru posibil al Cristinei şi al lui Lama de a afla ce anume este genialitatea era să moară nu numai fizic, ci mai ales psihic, să-şi golească întregul lor bagaj de cunoştinţe, pentru ca pe solul fertil al spiritului lor să poată poposi acel Instinct Creativ, care este genialitatea.

Urma să-şi dea din nou întîlnire într-o anumită lume dar la aceasta nu s-a mai întors nici unul dintre ei. Astfel genialitatea prin Instinctul ei Creativ aparţine Instinctului, care stă la baza Cunoaşterii Deschise şi se propagă cu ajutorul Cunoaşterii Deschise ca fiind Destin şi Întîmplare, dar este Instinct. Mai precis acea parte a Instinctului care caracterizează Factorul Primordial, care precede Creaţia SA!

La fel ca şi Instinctul care o înglobează, genialitatea face parte din Ierarhie.

De altfel întregul Instinct Creativ, cel care a determinat Creaţia s-a propagat în Universele Marilor Creatori şi Unic Întîmplători cu ajutorul *Cunoaşterii Deschise,* al *Destinului* şi Întîmplării, dar atenţie, atît Destinul, Întîmplarea, cît şi *Cunoaşterea Deschisă* nu au fost vreodată şi nu sunt nimic altceva decît nişte simpli cărăuşi ai *Instinctului Creativ* către sufletele cărora li se reflectă acest act al Creaţiei Instinctuale.

Genialitatea nu are nimic de a face cu inteligenţa.

Indicele IQ de inteligenţă indică perspicacitatea cu care un subiect poate aranja anumite forme sau detalii, într-un cuvînt perspicacitatea cu care acesta cunoaşte.

Instinctul este prima Stare de Fapt a Scopului, a Matricei. Stările de Fapt pot aparţine atît Scopului cît şi Ierarhiei. Atunci cînd vorbim despre Instinct Creativ sau Genialitate să fie aceasta ceva deosebit de Instinctul primordial al Stării de Fapt? Sunt mai multe Instincte?

Niciodată nu vor fi mai multe Instincte decît UNUL singur. Acesta poate fi reflectat de către Om în mai multe ipostaze, unde fiecare ipostază este determinată de Echilibrul pe care acesta îl creează faţă de cele două *Cunoaşteri, Închisă şi Deschisă* pe timpul vieţii sale.

Astfel Instinctul poate fi Creativ atunci cînd se reflectă în Cunoaşterea Deschisă şi necreativ cînd se reflectă în Cunoaşterea Închisă. Prin urmare Cunoaşterea Deschisă reflectată în Instinct este cea care dă impuls creaţiei iar Cunoaşterea Închisă reflectată în Instinct, este aceea care dă un impuls Conştientizării acestei creaţii, oferind loc de substrat Creaţiei, prin propriile sale Elemente. Instinctul chiar dacă se reflectă în Cunoaştere el nu este Cunoaştere.

Omul prin definiţie Coaxială nu este nimic altceva decît reflectarea unei amprente în Fiinţă şi *Factorul Vieţii*,

care are capacitatea de a reflecta cele două Cunoaşteri, Închisă şi Deschisă prin conştientizare, realizînd un Echilibru între Cunoaşterea Închisă ce o poate experimenta şi înţelege, şi *Cunoaşterea Deschisă* pe care nici nu o poate experimenta dar nici înţelege ci doar deduce.

Instinctul nu aparţine nici el Cunoaşterii Deschise chiar dacă este “transportat” de către această în conştiinţa umană.De ce nu aparţine Instinctul Cunoaşterii Deschise odată ce este tot o *Stare de Fapt* a Matricei noastre? *Deoarece este primul Element care s-a aflat înaintea Conştientizării Factorului Primordial, şi în consecinţă, înaintea Cunoaşterii.*

Genialitatea aparţine prin excelenţă numai şi numai Cunoaşterii Deschise. Acest lucru înseamnă că asupra genialităţii se răsfrîng *Destinul şi Întîmplarea, cu un anumit Scop.*

Toate au un *Scop,* în toate infinităţile de lumi şi Universuri ale Marilor Creatori şi Unic Întîmplători.

Genialitatea se răsfrînge cu un anumit *Scop* prin Destin şi Întîmplare, Omului care realizează un alt Echilibru între cele două Cunoaşteri Închisă şi Deschisă faţă de semenii săi.

Atît Destinul cît şi Întîmplarea sînt cunoscute încă de la Creaţia Marelui Creator, despre care am afirmat pînă acum că este Unicul Întîmplător.

În concluzie Genialitatea vine tocmai din I*nstinct* fiind singura însuşire creativă a *Instinctului Primordial* ce-i este dată Omului ales, pentru a contribui la evoluţia lumii pe care o reflectă şi implicit la devenirea sa.

Existenţa Genialităţii, sau a *Instinctului Creativ*, demonstrează fără putinţă de tăgadă, că fiecare Element al *Stării de Fapt oglindit în Cunoaşterea Omului, nu este doar o NOŢIUNE în sine*, care poate reprezenta doar Noţiunea respectivă şi atît, ci mult mai mult, un *cumul* de Noţiuni, care pot fi la nivel Infinit tocmai fiindcă se reflectă în numărul Infinit de Personalizări.

În schimb în cadrul Cunoaşterii Închise la nivelul Personalizărilor Factorului Creator şi Unic Întîmplător nu poate fi decît o singură Noţiune care să reprezinte o *Personalizare*, şi astfel fiecare Noţiune nu reprezintă şi alte înţelesuri cum este în cazul elementelor desprinse din cadrul *Stării de Fapt. Pentru exemplificare va trebui să înţelegem că o Personalizare ca a noastră, care este Existenţa odată reflectată în Noţiune nu va putea primi Niciodată o altă Noţiune a sa decît pe aceea de Existenţă, alăturîndu-se fondului Cunoaşterii Închise a Factorului Creator doar cu propria Sa Noţiune de Existenţă şi Niciodată cu o altă Noţiune la fel valabil şi pentru infinitatea minus Una de Personalizări, care fiecare în parte în urma reflectării în Noţiune vor primi doar o singură Noţiune a acestora şi nu mai multe. În schimb diversitatea din cadrul Cunoaşterii Închise o dă tocmai infinitatea de Personalizări care se oglindesc în Noţiune, rezultînd o sumă de tot atîtea rezultate reflectate în acestea.*

Fiecare Personalizare reflectată în Noţiune va determina o altă şi altă Noţiune ***despre acea Personalizare DATORITĂ CELORLALTE PERSONALIZĂRI.***

De ce toate acestea? Pentru simplul fapt că de Fapt orice Element determinat de Starea de Fapt şi care aparţine Cunoaşterii Deschise se reflectă în infinitatea de Personalizări ale Marelui Creator unde fiecare Personalizare are o anume Noţiune.

În cadrul *Personalizării Existenţei*, Noţiunea acesteia este tocmai *Existenţa*. Reflectîndu-se într-o infinitate de Personalizări, cu siguranţă că fiecare Element al *Stării de Fapt* va avea tot atîtea Noţiuni, şi asta numai la nivelul Marelui Nostru Creator şi Unic Întâmplător, fără să mai amintim de infinitatea *minus doi* a celorlalţi Mari Creatori. Am spus minus doi întrucît unul este Factorul Primordial iar celălalt, Factorul Nostru Creator.

Cunoaşterea Închisă este posesoarea unei infinităţi de noţiuni, fiecare reflectate de către Personalizări. Am mai

spus că Personalizările se reflectă în Noţiune care la rîndul lor se reflectă reciproc una în alta, prin reoglindirea acestora în Noţiune. Astfel se naşte *Fondul Universal al Cunoaşterii Închise* al Factorului Creator şi Unic Întîmplător. Acest fond este supus devenirii şi fiinţării cu ajutorul *Cunoaşterii Deschise*, dar care are drept origine *Starea de Fapt adevăratul motor al totului şi toatelor cîte sunt şi cîte nu sunt.*

Devenirea ar putea fi sinonimă cu *Destinaţia, deci cu primul efect al unei Cauze,* sau chiar cu *Predestinaţia*, care este Scopul Matricei sau Matricea Scop în Forma căreia se nasc toate cîte sunt şi nu sunt, dacă nu ar mai avea un Element în plus şi anume ***transformarea,*** *care este rezultatul reflectărilor Personalizărilor în Noţiune şi al retrimiterii acestor reflectări deja oglindite în Noţiune către toate celelalte Personalizări, care la rîndul lor vor primi acea informaţie" re-reflectată" de Noţiune pe care o vor retrimite acesteia, urmînd ca Noţiunea să o retrimită Personalizărilor proces care va dura etern. Toate aceste reflectări ale Personalizărilor în Noţiune şi invers al Noţiunii în Personalizări ce are ca rezultat un nou şi nou rezultat va fi definit ca fiind transformare.*

De aceea prin definiţie Coaxială DEVENIREA este o Destinaţie a Stării de Fapt care se reflectă în Fondul Cunoaşterii Închise a Marelui Nostru Creator.

Poate fi această Destinaţie destin? Cu siguranţă. De ce am folosit denumirea de Destinaţie şi nu aceea de Destin? Deoarece Destinul Noţional în acest caz, devine ca atare abia după ce Destinaţia se reflectă prin **Devenire** în *Cunoaşterea Închisă*.

În Coaxialism, ***Fiinţarea*** *faţă de* ***Devenire*** *este tot rezultatul* ***Destinaţiei*** *care se reflectă în Ecourile amprentelor Personalizărilor Factorului Nostru Creator.*

Coaxialismul nu ar putea fi determinat în totalitate fără ajutorul **substituirii substratului** Existenţei altor opuşi ai acestora ce nu mai pot fi determinaţi decît mental fără

ajutorul vreunei experienţe, întrucît acesta este domeniul filosofic care poate opera la nivelul opuşilor nu numai în cadrul Existenţei dar mai ales în afara acesteia, la nivelul opuşilor săi, care devin opuşii Personalizării noastre.

Adineaori am vorbit despre faptul că Personalizările primesc fiecare în parte propria reflectare a Noţiunii în ele, precum şi acestea îşi schimbă reflectările Noţiunii din ele, între ele, determinînd fondul universal închis al cunoaşterii.

Coaxiologic vorbind, care este Noţiunea de bază a Personalizării noastre? Cu siguranţă *Existenţa!*

Dar opusul acesteia? Noi o percepem ca Nonexistenţă dar oare ce este aceasta în realitate? De ce să "fie" dacă NU există?

Deoarece are un Destin şi posedă o Întîmplare. NU neapărat! Destinul şi Întîmplarea au căzut în conexiunea dintre *Cunoaşterea Închisă a Fondului Universal al Marelui Creator şi Cunoaşterea Deschisă.*

A fost predestinat şi întîmplător ca aceste două să facă în acel loc "contact" cu Elementele OM şi Planetă Pămînt pentru a crea Devenirea.

Odată formate, Omul şi Planeta sa, trebuiau să fie incluse într-un Univers, scăldat de lumină, iar Cunoaşterea omului trebuia să se structuralizeze pe anumite conotaţii spaţiale şi temporare ceea ce a dus la noi şi noi conexiuni şi incidenţe dintre *Cunoaşterea Închisă a Marelui Creator şi Cunoaştrea Deschisă provenită din Stările de Fapt.*

Destinul nu ar fi fost perceput ca atare şi nici Întîmplarea, dacă nu ar fi căzut sub această incidenţă făcînd conexiune cu acest tip de noţiuni ale Cunoaşterii Închise. *Oare care a fost cu adevărat prima noţiune care a căzut sub incidenţa Destinului, la nivelul logicii?*

Cu siguranţă nivelele logice, infinitatea acestora cît şi modurile posibile de operare ale acestora. De ce nu şi modurile "imposibile" de operare?

CAPITOLUL V

IUBIREA SAU CONŞTIINŢA INDIVIDUALĂ A OMULUI

1

Coaxiologic "imposibilul" NU există decît ca o reflectare a Existenţei în sine însuşi pentru a se autodetermina. Odată formate lumile cu ajutorul destinului şi Întîmplării, acestea au mai reacţionat în continuare cu alte şi alte Elemente ale Cunoaşterii Deschise, cum o face etern. Numărul elementelor Cunoaşterii deschise fiind Infinit, acest lucru demonstrează că şi numărul *Stărilor de Fapt* este Infinit. Deci, rezultatul noilor conexiuni căzute sub incidenţa celor două Cunoaşteri au fost în primul şi primul rînd Dimensiunile, Spaţiul şi Timpul pentru Lumea terestră, alte şi alte Dimensiuni pentru alte lumi în funcţie şi de Nivelele Logice sub incidenţa cărora se află lumile respective.

Din punct de vedere Coaxiologic, formarea şi crearea opuşilor constă în incidenţa care se formează în cadrul conexiunilor dintre cele două cunoaşteri.

Prin incidenţă se înţelege numărul de Înţelesuri rezultate de conexiunile celor două cunoaşteri, care participă împreună şi nemijlocit pentru determinarea unui alt Înţeles, fără ca acest Înţeles să devină o nouă Noţiune, întrucît această Noţiune care ar rezulta din numărul de Înţelesuri participante la conexiunile celor două cunoaşteri există dacă aparţin Existenţei sau Nonexistă sau alte asemenea opusuri ale acestora, cu mult înainte de a fi această conexiune.

Incidenţa nu creează un nou Înţeles ci îl determină.

Nivelele de incidenţă pot fi de la UNU la Infinit. Aceasta demonstrează faptul că posibilităţile de operare ale cunoaşterii cu substratele acestora pot fi nesfîrşite, ceea ce dă această infinitate de lumi şi Universuri. ***Coaxiologic o infinitate poate întotdeauna să se includă într-o altă infinitate pentru a determina un anumit Opus.***

Includerea unei infinităţi în alta este de fapt UNA şi aceeaşi infinitate dar care este reflectată din două sau mai multe poziţii care pot deveni puncte de vedere ale spiritului. Aceste poziţii sînt date de incidenţa sub care cad acestea.

Coaxiologic, ***conştiinţa omului este rezultatul incidenţei reflectat în mintea sa.***

Abia acum odată cu Coaxiologia, recunosc cît de mult adevăr conţin anumite pasaje ale Bibliei creştine, chiar dacă modul cum este privit Factorul Creator sau Dumnezeu, este total Opus filosofiei mele, întrucît nu sunt de acord cu tot felul de culte care imploră milă şi îndurare prin tot felul de rugăciuni, etc.

În unele **dogme** se scrie că mai întîi Factorul a făcut Pămîntul şi pe urmă stelele. Este cît se poate de adevărat.

Stelele puteau apărea la mult timp şi după ce ar fi fost create animalele şi lumina, întrucît totul depinde de incidenţa care se reflectă în mintea omului, deci de conexiunile dintre cele două cunoaşteri care dau sau nu dau acceptul universului informaţional respectiv.

După cum am mai spus, Factorul Nostru Creator şi Unic Întîmplător nu a avut ca *Scop Ierarhia*, întrucît se află în opoziţie cu Factorul Primordial chiar dacă Factorul Primordial Nu se află în opoziţie cu Factorul Creator şi Unic Întîmplător, întrucît Factorul Primordial este UNU, iar Factorii Creatori şi Unic Întîmplători sunt o Infinitate din care se scade Factorul Primordial.

Prin urmare opusul, opuşilor la Infinit dă exact invers, deci echivalenţă, astfel Factorul Primordial nu are Opuşi, fiind UNU, faţă de Marii Creatori care fiind infinitate, au fiecare cel puţin un Opus al Său, dintre Marii Creatori cît şi un Opus în Factorul Primordial. În total doi opuşi.

Revenind la ideea de bază, dacă pentru Factorul Primordial, Scopul rămîne undeva în spatele Ierarhiei pe care a creat-o prin Instinct, pentru Factorii Creatori şi Unic Întîmplători, Scopul nu mai este nici pe departe *Ierarhia*, ci inversul acesteia. De aceea Factorul Nostru care are şi Personalizarea Existenţei inclusă în creaţia Lui, nu va fi de acord cu *Ierarhia* chiar dacă devine unul dintre cei mai

importanţi piloni ai acesteia, fiind un Factor al milei şi compasiunii, al fericirii şi răbdării, al Luminii şi nicidecum un Factor al unei Ierarhii brutale cum ne este nouă zugrăvită viaţa de la naştere şi pînă la Moarte.

Scopul determină *Ierarhia* care nu înseamnă numai poziţia socială sau financiară a unui individ, ci toate forţele şi fenomenele în ordinea lor firească care se răsfrîng faţă de acesta.

Odată ajunşi la nivelul lumii noastre cu cele două dimensiuni ale Spaţiului şi Timpului, *Cunoaşterea Închisă* va fi reprezentată în viaţa de toate zilele a omului, din punct de vedere temporar prin Trecut, iar din punct de vedere spaţial prin spaţiul parcurs, în schimb *Cunoaşterea Deschisă* va fi reprezentată din punct de vedere temporar prin Viitor şi din punct de vedere spaţial, prin spaţiul care va urma să fie parcurs în timpul vieţii.

***Cunoaşterii Închise* îi aparţine tot ceea ce fiinţa umană ştie că cunoaşte, începînd de la cele mai năstruşnice jocuri din timpul copilăriei, pînă la cele mai savante reprezentări de la maturitate. Astfel Cunoaşterea Închisă reprezintă Cunoscutul.**

***Cunoaşterea Deschisă,* cea care provine de la Starea de Fapt a Matricei reprezintă din punct de vedere temporar, viitorul către care se îndreaptă fiinţa umană, iar din punct de vedere spaţial, perimetrul ce va urma să fie parcurs în timpul vieţii. Acest tip de Cunoaştere aparţine Necunoscutului, ce este reprezentat în viaţă prin Destin şi Întîmplare.**

Pînă acum am vorbit doar despre două reprezentări ale temporalităţii, şi anume despre Trecut şi Viitor pe care le-am atribuit unui anumit tip de Cunoaştere, omiţînd prezentul, tocmai pentru că acesta NU EXISTĂ!

Cine ştie care este limita dintre Viitor şi Trecut? Cu siguranţă că nimeni. Chiar dacă avem impresia că trăim prezentul acesta NU există sub nici o formă posibilă sau care nouă ne-ar putea părea imposibilă.

2

Dacă Cunoaşterii Închise îi aparţine Cunoscutul, prin feluritele sale reprezentări în mintea noastră iar Cunoaşterii Deschise, îi va aparţine Destinul şi Întîmplarea, Iluziei Prezentului îi va aparţine prin excelenţă Liberul Arbitru. Liberul Arbitru este un al treilea Element alături de Destin şi Întîmplare care aparţine Cunoaşterii Deschise şi care este reflectat de către OM drept paznic al Voinţei acestuia, cel răspunzător de libertatea de a alege. Nimic mai fals. Liberul Arbitru este la fel de Iluzoriu precum este întreaga Iluzie a Vieţii. De ce această "minciună" a propriei noastre existenţe?

Tocmai pentru că Omul este o fiinţă supusă necontenit alienării. Frustrarea şi angoasa fac parte din meniul zilnic al vieţii acestuia indiferent dacă acesta este sau nu conştient de ele. Iluzia de a poseda o voinţă prin care Omul să poată schimba ceea ce el consideră ca fiind nedrept, îl face să treacă de marele său handicap, acela de a fi o simplă verigă în lanţul Infinit şi astfel va lupta pentru propria sa fiinţare.

Fără această "minciună" a creaţiei care este *Liberul Arbitru,* Omul s-ar fi autodistrus. Dacă nu există *Liberul Arbitru,* atunci cu siguranţă că nu este vina Omului pentru faptul că nu este perfect. Bineînţeles, dar cine oare poate şti dacă acest Om nu este perfect? În nici un caz Omul.

De unde putem deduce concret că *Liberul Arbitru* este o Iluzie şi că ar aparţine *Cunoaşterii Deschise?*

Prin simplul fapt că tot ceea ce săvîrşeşte Omul pe acest Pămînt este supus Destinului şi Întîmplării.

Prin urmare *Voinţa* care este promotorul de bază al *Liberului Arbitru* este şi ea supusă atît *Destinului* cît şi *Întîmplării.*

Pînă acum am mai subliniat de atîtea ori că absolut nimic nu este Întîmplător, nici măcar Destinul care este

Predestinat prin Destinaţie. Astfel Voinţa se anulează de acestea două, întrucît degeaba are Omul Voinţă dacă nu poate schimba absolut nimic cu aceasta, totul fiind supus de altfel predestinării prin Destinaţie. Atunci Liberul Arbitru nu numai că nu are nici un sens dar dacă ar exista mai mult decît în propria noastră Iluzie nu ar avea nici cea mai mică putere şi s-ar autoexclude pe sine.

Aceasta este frontiera dintre Necunoscut şi Cunoscut, fiind unul dintre promotorii Voinţei, fiinţei umane, Voinţă, care după cum se vede există doar la nivel de simplă Iluzie a Vieţii.

O altă mare întrebare este cum anume se face transferul de date şi reprezentări de la *Cunoaşterea Deschisă,* ce vine din *Starea de Fapt* a Matricei noastre, la *Cunoaşterea Închisă* ce provine direct de la *Factorul Nostru Creator şi Unic Întîmplător?*

Există un moment anume cînd cele două *Cunoaşteri* se vor uni, cel puţin în sufletul fiinţei umane?

Trăim încă de la naştere ideea sau senzaţia că viitorul, odată devenit Trecut acesta ne apare ca fiind *cunoscut,* deci, ar trece din cadrul *Cunoaşterii Deschise* în *Cunoaşterea Închisă.*

Întîmplarea care aparţine *Cunoaşterii Deschise* şi este simţită ca atare de către Om, ca fiind *Întîmplătoare,* în realitate NU este absolut de loc astfel.

Întîmplarea este văzută în acest mod întrucît *Cunoaşterea Deschisă* nu face nimic altceva decît să-şi imprime propriul său tipar în *Cunoaşterea Închisă,* deci *Cunoaşterea Deschisă* ca atare nu va putea fi cunoscută Niciodată de către Om.

Cu toate acestea acestui Element Omul i-a dat numele de Î*ntîmplare* tocmai pentru că nu poate să o explice.

Întîmplarea nu are o explicaţie plauzibilă decît la nivelul de *fapt împlinit* şi Niciodată înainte de acesta.

Expresia de genul “pur şi simplu întîmplător” nu face nimic altceva decît să reflecte neputinţa omului de a înţelege acest tipar lăsat de către *Cunoaşterea Deschisă* în cadrul sufletului său şi mai mult decît atît al amprentei sale din această viaţă, dominată de *Cunoaşterea Închisă* a lumii sale.

De ce am spus al amprentei sale din această viaţă?

Deoarece *Existenţa* este aceea care şi-a pus prima amprentă asupra Omului, ca acesta să existe în felul în care apare zugrăvit de către propria sa *Iluzie a Vieţii.*

După Moarte Omul îşi va lăsa amprenta karmei sale pentru a fi preluată de un alt Univers, care-i va da înfăţişarea propriilor sale legităţi.

La fel se întîmpla şi în cazul *Destinului*. Pentru că nu poate să îl explice, Omul îl atribuie inexplicabilului, acelui “este dat”, deci totodată şi unei puteri supranaturale faţă de care acesta nu se poate împotrivi.

La fel ca şi Întîmplarea, *Destinul*, este un tipar al *Cunoaşterii Deschise* imprimat în *Cunoaşterea Închisă.* Omul pe parcursul Vieţii sale nu percepe Destinul şi Întîmplarea decît ca ceva “dat” întîmplător, inexplicabil ca origine, deci ca şi cauză, întrucît nu cunoaşte *Cunoaşterea Deschisă*, dar explicabil ca efect, “ce este dat” întrucît poate vedea cum s-a imprimat tiparul *Cunoaşterii Deschise în Cunoaşterea Închisă accesibilă Omului.*

Atunci ce anume este *Întîmplarea, dar Destinul?*

În realitate *Întîmplarea* nu defineşte un lucru sau un fenomen *întîmplător, deoarece unicul întîmplător este Factorul Creator!*

De ce Omul vede acest fenomen ca Întîmplător? Doar pentru că aparţine Cunoaşterii Deschise?

În primul rînd pentru acest deziderat iar din punct de vedere structural vedem că Întîmplarea creează o joncţiune cu Noţiunea care-L defineşte pe *Factorul Nostru Creator şi Unic Întîmplător.*

Acest lucru înseamnă că Întîmplarea este o noţiune a *Cunoaşterii Deschise* care îl semnifică parţial pe Factorul Creator.

Prin urmare, ceea ce îl defineşte parţial pe *Factorul Creator în cadrul Cunoaşterii Deschise* este perceput în cadrul Cunoaşterii Închise drept Întîmplare. În schimb *Factorul Creator este un Creator*, deci un *DESTINATOR!* ***Noţiunea de creaţie a Cunoaşterii Deschise este percepută de către Cunoaşterea Închisă ca fiind Destin.***

Astfel prin *Destin şi Întîmplare, putem să înţelegem: Factorul Creator şi Unic Întîmplător. Destinul şi Întîmplarea sînt faţa Factorului nostru zugrăvită de către Cunoaşterea Deschisă a Stării de Fapt în Cunoaşterea Închisă ce ne este dată nouă de către acesta. Factorul Nostru Creator este Unic Întîmplător, deci numai El este cel care poate fi Întîmplător şi nimeni sau nimic altceva.*

De ce este Unic Întîmplător? Pentru că doar El s-a Întîmplat pentru infinitatea Lui de lumi şi Universuri, restul este Creat cu o anumită Destinaţie.

Cum s-a Întîmplat? Prin determinarea Factorului Primordial, care pentru a se determina TREBUIA să determine infinitatea de Mari Creatori şi Unic Întîmplători. Doar aceşti Mari Creatori pot avea rangul de Întîmplător întrucît au dat prima **Destinaţie** infinităţilor de Universuri ale Lor. **Prin Destinaţie înţelegîndu-se primul efect pe care îl are o anumită cauză.**

Factorul Primordial nu a dat o anume Destinaţie Marilor Creatori, în momentul prim al Creaţiei, Întrucît aceştia s-au format odată cu prima conştientizare a Factorului Primordial, atunci cînd a spus "EU" şi s-a determinat că fiind Finit faţă de Infinitatea Marilor Creatori şi Unic Întîmplători. Aceştia fiind determinaţi doar o singură dată la fel ca şi Factorul Primordial, şi odată cu acesta. De aceea sînt Mari Creatori şi Unic Întîmplători!

Abia pe urmă au intervenit Destinaţiile datorită Stării de Fapt ale Cunoaşterii Deschise care s-au suprapus peste Cunoaşterile Închise ale Infinităţii de Mari Creatori şi Unic Întîmplători. Coaxialismul se defineşte tocmai prin aceste suprapuneri ale Cunoaşterii Deschise pe Cunoaşterea Închisă.

Întotdeauna doar cel de dinaintea primei destinaţii poate deveni întîmplător.

3

Niciodată viitorul nu va deveni Trecut precum Niciodată trecutul nu va deveni Viitor. În realitate dimensiunea temporalităţii nu "curge", întrucît nu există un Prezent. Prezentul este o simplă frontieră dată de *Iluzia Vieţii* despre care nu se poate aprecia nimic. Cîte fracţiuni de secundă reprezintă prezentul în mintea unui Om? Dar în realitate? Unde se revarsă viitorul spre Trecut? Nicăieri. Odată ce această frontieră este una pur iluzorie, dar totuşi pilonul de bază al Iluziei Vieţii, nu putem vorbi despre eterna scurgere a timpului. Viitorul este acelaşi Trecut sau trecutul acelaşi Viitor, într-un cuvînt ambele sînt una şi aceeaşi Dimensiune, şi anume temporalitatea. Cu toate acestea pentru a cunoaşte Omul va fi nevoit să *"creadă"* cu obstinaţie în această *"curgere"* altfel îşi pierde *obiectul* existenţei sale: *Iluzia Vieţii*, în care constă *adevărata esenţă* a Omului. Dacă Omul s-ar depărta de Iluzie s-ar depărta de el astfel ar fi nevoit să accepte în locul Existenţei, Nonexistenţa.

Niciodată *Cunoaşterea Închisă* nu va trece în *Cunoaşterea Deschisă* sau invers. Dacă s-ar întîmpla aceasta *Factorul Nostru Creator şi Unic Întîmplător* ar dispare odată cu toate lumile lui.

Destinul şi *Întîmplarea* vor rămîne pe vecie necunoscute fiinţei umane chiar dacă aceasta are falsă impresie că *Destinul* ce a aparţinut unui Viitor cîndva, care

acum este Trecut, a ajuns istorie şi este cunoscut! *Destinul* alături de Întîmplare este *inversul* esenţei Omului, aparţine Nonexistenţei şi implicit: *morţii*.

Istoria nu este un Destin învechit, iar viitorul Niciodată nu devine Trecut!

Este o mare iluzie, este *Iluzia Vieţii*. Trecutul în realitate este acelaşi ca întotdeauna, şi ca cel prin care va călători fiinţa umană precum la fel şi viitorul. În schimb Niciodată Destinul!

Fiinţa crede că trece din Viitor spre Trecut doar din cauza Liberului Arbitru, ce-i dă falsa Iluzie a Vieţii că posedă o anumită voinţă. Nimic mai fals! Fiinţa nu face altceva decît să se afle într-un interval privind cu faţa către *Cunoaşterea Deschisă, Destin, Întîmplare* şi deci Viitor, şi cu spatele la *Cunoaşterea Închisă şi Trecut,* iar toate acestea în Timp, deci în dimensiunea temporară, ce-i creează *Iluzia Vieţii* de Liber Arbitru. Liberul Arbitru NU există!

Astfel Timpul în alte Universe poate avea cu totul alte conotaţii pentru fiinţele care trăiesc acolo, cum ar fi Spaţiu, sau orice altceva, încît nici măcar nu ne putem închipui. La fel şi spaţiul. Ce altceva este Fiinţa umană decît un crîmpei din *Cunoaşterea Închisă* a Factorului Creator şi Unic Întîmplător?

De ce aparţine *Cunoaşterii Închise* şi nu *Cunoaşterii Deschise* fiinţa Umană? Pentru simplul fapt că dacă ar aparţine *Cunoaşterii Deschise* şi-ar cunoaşte *viitorul, Destinul şi Întîmplarea,* ceea ce nu o poate face.

Cunoaşterea Deschisă lasă oportunitate elementului care raţionalizează sau *elementului raţionalizator* cum este Omul de exemplu, chiar dacă *Iluzoriu*, să discearnă şi celălalt sistem în care se află elementul comparabil cu *Existenţa* sa, respectiv *Nonexistenţa* în acest caz.

În schimb fiinţa umană stă cu faţa către acestea, nu pentru că odată şi odată ar putea să le cunoască şi odată cu această cunoaştere să şi le însuşească, ci pentru faptul că

numai astfel *poate primi o identitate proprie faţă de cunoscut.*

Cunoscutul fiinţei umane ar dispare într-o clipă dacă nu s-ar raporta într-una la *Necunoscut.*

Această raportare provine de la Î*nsuşi Factorul Creator şi Unic Întîmplător, şi de la Factorul Primordial*.

La începutul acelui "odată "Factorul Primordial, s-a delimitat de Factorii Creatori şi Unic Întîmplători prin raportarea Sa faţă de aceştia. Astfel întreaga istorie este nu numai Trecut în realitate, dar mai ales Viitor. Viitorul pe care-l simţim că vine, se apropie de noi cu paşi mai mult sau mai puţin repezi, este de fapt tot trecutul nostru, întrucît adevăratul Viitor dacă ar fi existat ca atare nu l-am fi putut desluşi Niciodată.

Atunci se pune întrebarea de ce anume ne apare *ca şi Viitor propriul nostru Trecut?* Oare nu era mai bine dacă ar fi existat o altă reprezentare ideatică a fiinţei umane?

Această entitate care este fiinţa umană se află în plin flux informaţional universal, în acest flux făcînd parte *Cunoaşterea Închisă a Marelui Creator şi Cunoaşterea Deschisă a Stării de Fapt a Matricei noastre.*

Pentru ca să ne imaginăm mai bine acest flux, ar trebui mai întîi să avem reprezentarea unui fluviu, care curge la vale, printre meandrele nisipoase bătute de arşiţa soarelui. Ştim, sau astfel avem axată *Iluzia Vieţii* că "apa" fluviului este formată din particule de mîl, alte substanţe şi în primul rînd apă.

Să ne imaginăm acum fiecare astfel de particulă care nu este apă că ar aparţine *Cunoaşterii Deschise*, deci S*tării de Fapt,* iar apa ar aparţine *Cunoaşterii Închise* deci, Factorului Creator şi Unic Întîmplător. Chiar dacă acest fluviu curge, către un anumit Viitor, Viitor care este de regulă un ocean, atomii de apă se vor raporta mereu în curgerea lor celorlalte substanţe, cu care vor reacţiona formînd o substanţă omogenă.

Imaginaţi-vă că “celelalte” substanţe sînt *Destinul, Întîmplarea şi Viitorul*. Oare acestea nu curg în acelaşi timp cu particulele de apă care sunt sufletele, îndreptîndu-se *ÎMPREUNĂ* către un Viitor?

Viitorul să curgă către Viitor? Oricît de curios ar părea acesta este de fapt Adevărul. Întrebarea care urmează este care Viitor? Răspunsul devine: Doar, *Trecutul!* O altă întrebare este: care *Trecut?* Răspunsul este: *Nici Unul!*

Mai mult decît atît odată ajunse în ocean acestea nici măcar nu vor mai curge undeva, şi atunci? Conştiinţa omului este caracterizată de cunoaştere, *cognitiv,* voinţă, *volitiv* şi afecţiune, *afectiv*. Care este de fapt adevărata definiţie a Conştiinţei individuale a fiinţei umane? Dacă luăm Cunoaşterea, ne dăm seama că aceasta este un vis, pe care-l trăim de la naştere la Moarte, ce anume cunoaşte fiinţa umană? Mai precis aceasta se zbate între *Cunoaşterea Închisă* a Marelui Său Creator şi *Cunoaşterea Deschisă* a *Stării de Fapt.*

Dacă ne uităm cu atenţie chiar şi această structuralizare filosofică ţine seama de o oglindire a sufletului meu într-o lume ideatică dar care se axează pe o anumită Logică. La început e *Factorul Primordial,* care prin *Instinct* determină prima conştientizare de sine, pe urmă *Factorii Creatori sau Marii Creatori, urmează Factorul Nostru Creator care determină pe baza Adevărului Absolut şi al Cunoaşterii Absolute. Gîndul Pur, care la rîndul lui va determina Persoana, pe urmă Personalizările, Noţiunea, Universele, lumile, etc.*

Dacă privim mai cu atenţie observăm că odată definită Persoana în urma unui Gînd structuralizat pe *Adevăr şi Cunoaştere* aceasta se va Personaliza într-o infinitate minus Una de Elemente care sunt părţile sale, şi fiecare astfel de Element primeşte o anumită noţiune odată ce este reflectat în aceasta. În schimb Noţiunea este Oglinda în care se reflectă Persoana, şi care-i dă fiecărei părţi din aceasta, părţi care sunt personalizările, un anumit

Înţeles. Acesta este momentul cînd se naşte Iluzia, prin oglindirea Persoanei. Tot acest tablou nu face altceva decît să reflecte propriul meu tablou interior, dar şi al Omului în general, de fapt una dintre urmele lăsate de Adevăr, la care am încercat să ajung pe baza logicii.

Fiecare Om va înţelege că orice Cunoaştere de sine se va realiza existînd mai înainte elementul ce trebuie Cunoscut, Element care aici este Persoana, dar că întotdeauna un singur Element nu este de ajuns pentru a determina un fond de cunoştinţe, decît pentru a putea determina, o singură noţiune a acelui Element. Atunci apar, logice, Elementele care compun acest Întreg, ce reprezintă Persoana şi care se reflectă împreună cu aceasta ce este Întregul în propria lor Oglindă care este Noţiunea.

Acesta este primul act de Conştientizare, şi unica modalitate că logica Omului ce aparţine acestei lumi să poată zugrăvi tabloul conştientizării cu Elementele structurale esenţiale. Mai mult decît atît, Persoana devine unul din Elementele Cunoaşterii Închise, alături de Factorul Nostru Creator, de *Adevărul Absolut*, *Cunoaşterea Absolută*, Gîndul Pur; etc. Totodată Persoana va fi cea care prin Personalizările sale va multiplica acest fond universal al Cunoaşterii, prin Conştientizare, multiplicîndu-l la nesfîrşit. În schimb responsabilă de Conştientizare rămîne în primul şi primul rînd Noţiunea, care este Oglinda tuturor şi care se va regăsi reflectată pînă şi în *Factorul Vieţii.*

Ce anume a determinat calitatea de *Oglindă* începînd de la cele mai superioare forme Ierarhice? După cîte se vede aceasta se regăseşte doar la nivelul *Factorului Nostru Creator*. La nivelul *Factorului Primordial, al Cunoaşterii Deschise*, nu are loc acest fenomen. Calitatea de Oglindă este un fenomen întrucît se supune legităţii de a reflecta. Astfel reflectarea este Noţiunea de bază care o caracterizează, ceea ce înseamnă că şi calitatea Noţiunii a fost, este şi va fi etern: reflectarea.

Astfel calitatea de *Oglindă* apare ca o consecinţă a apariţiei Persoanei, deci un Întreg care este structuralizat în Personalizări, deci al elementului în Elemente, din cadrul Factorului Nostru Creator. Acest fapt ne trimite la celelalte Elemente care au precedat Persoana, şi sunt *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută,* deci *Gîndul Pur.* Acest lucru înseamnă că, Gîndul Pur prin *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută* a Gîndit Persoana cu Personalizările sale, dar nu şi *Oglinda* care este Noţiunea şi Conştientizarea prin aceasta?

Odată Gîndita Persoana, Ea a fost Conştientizată de către Gîndul Pur. Cum? Prin reflectarea Adevărului Absolut în *Cunoaşterea Absolută* şi al acesteia în *Adevărul Absolut,* unde fiecare a avut calitatea de *Oglindă* faţă de opusul său, întrucît Adevărul Neoglindit în Cunoaştere şi invers Cunoaşterea Neoglindită în Adevăr se anihilează pe sine în calitate de Element.

În schimb Gîndul Pur este cel ce a determinat prin Conştientizarea Persoanei şi a Personalizărilor acesteia, Noţiunea, deci *Oglinda. Gîndul Pur este o Oglindă în Sine* întrucît tot ce Gîndeşte devine o Oglindă, deoarece Conştientizeză şi Cunoaşte. Oglinda prin excelenţă se defineşte prin transformarea Conştientizării în Cunoaştere. Nu există Gînd fără Conştientizare. Chiar dacă simplificînd spunem că Persoana a determinat Noţiunea lucru cît se poate de real, numai că rădăcina acestei determinări vine de mai sus.

Astfel putem atribui Cunoaşterii, Oglinda şi Necunoaşterii, Elementul. Elementul devine Cunoscut abia după ce se reflectă în **Oglindă**.

Dar la nivelul Cunoaşterii Deschise ce provine din Starea de Fapt, putem atribui acest principiu al Cunoaşterii care este Oglinda? Este acest principiu general valabil sau doar la nivelul Factorului Nostru Creator?

Cunoaşterea Deschisă se defineşte prin Elementele Stării de Fapt, primul fiind Instinctul care după cum am spus este primul Element definit de Starea de Fapt şi care devine Conştientizat de către Factorul Primordial prin acel "EU", adică Conştientizarea de Sine. Odată ce este Conştientizat, această Conştientizare este în consecinţă rezultatul unei reflecţii a Instinctului, în propria sa *Matrice*, în propriul său *Scop*!

Deci este o regulă general valabilă, reflectarea elementului pentru a se putea Conştientiza. Omul poate Conştientiza Elementele Stării de Fapt preluate de Factorul Nostru Creator şi *Ierarhia* Sa, chiar dacă în urma Conştientizării nu le Cunoaşte Esenţa, cum se întîmpla cu Elementele Cunoaşterii Deschise. Cunoaşterea Deschisă este reprezentată cu adevărat de marele Necunoscut în sufletul Omului.

Dar să recunoaştem, însă **faptul că ştim despre acel Necunoscut că există, el devine un Cunoscut şi participă în mod nemijlocit la procesul de Conştientizare şi Cunoaştere**. Astfel şi Necunoscutul Cunoaşterii Deschise provenit din Starea de Fapt a Matricei face parte din procesul Cunoaşterii şi bineînţeles al Conştientizării. Chiar şi Stările de Fapt sînt caracterizate de propriile lor Amprente care se reflectă la fel de bine ca şi Amprentele Cunoaşterii Închise ale Factorului Nostru Creator în Existenţă, Fiinţă şi mai apoi în Factorul Vieţii, pentru ca acestea să devină cunoscute.

4

Tot ceea ce visează omul că ştie, face parte numai din *Cunoaşterea Închisă* chiar dacă se raportează mereu la *Cunoaşterea Deschisă*. Astfel fiinţa umană este un simplu vis al propriului său Creator!

Luînd următorul termen din definiţia Conştiinţei şi anume volitivul. Voinţa. După cum am mai spus adineaori,

omul trăieşte în Prezent. *Prezentul* la rîndul său este o frontieră *imaginară* între trecutul ce aprţine *Cunoaşterii Închise* şi viitorul, Cunoaşterii Deschise, care se reflectă în conştiinţa Omului sub formă de Necunoscut. Aici trebuie să facem o paranteză şi anume tot ce se reflectă este Conştientizare deci Cunoaştere! Astfel pentru Om şi Necunoscutul este tot o formă de Cunoaştere, despre care ştie că nu poate fi cunoscută dar nu că nu ar Exista! Adevăratul Necunoscut este cel care nici nu Există şi nici nu aparţine vreunui tip de Cunoaştere şi cu toate acestea este de ajuns să vorbeşti despre El şi să-i dai fiinţă! Pentru Om, Necunoscutul este vălul *Cunoaşterii Deschise* care se aşterne peste gîndurile şi aspiraţiile sale. *Cunoaşterea Deschisă* este *Oglinda* în care se reflectă Cunoaşterea Închisă a cărei esenţă o poate dobîndi Omul. Dacă s-ar reflecta *Cunoaşterea Deschisă* în cea Închisă, atunci Omul ar Cunoaşte şi Conştientiza Esenţa Cunoaşterii Deschise rămînînd cealaltă un mister, cum se întîmpla de fapt dar la nivel inversat.

Întrebarea care se pune este de ce anume poartă tocmai Cunoaşterea Deschisă calitatea de *Oglindă* şi nu Noţiunea sau *Factorul Vieţii*?

Factorul Vieţii este cel responsabil cu reflectarea în rîndul tuturor organismelor vii care "simt". Fiecare organism viu are o Dimensiune a Vieţii. Aceasta este rezultatul reflectării Amprentei Omului în Factorul Vieţii, imediat după ce aceasta s-a reflectat în Existenţă şi Fiinţă. Primind Dimensiunea Vieţii, Omul Conştientizează şi Cunoaşte prin aceasta.De aceea o atribuie în mod greşit ca fiind: suflet. Sufletul fiind în realitate Amprenta sa. Asupra acestei Dimensiuni a Vieţii se răsfrîng necontenit o ploaie de Elemente formată atît din Elemente ale Cunoaşterii Închise cît şi Elemente ale Cunoaşterii Deschise. Datorită faptului că Dimensiunea Vieţii cît şi Factorul Vieţii din care face parte este un Element în sine al Cunoaşterii Închise atunci va reflecta Cunoaşterea Închisă unica pe

care o va putea Cunoaşte şi Conştientiza în Esenţa sa, lăsînd Cunoaşterea Deschisă să poarte acest rol de Oglindă, în conştiinţa Omului sau a organismului viu.

Există o frontieră între Viitor şi Trecut în Prezent?

Nici măcar această frontieră imaginară nu există, întrucît viitorul omului este tot propriul său Trecut, ce devine o simplă abstractizare cu numele de Timp.

Adevăratul Viitor, alături de Destin şi Întîmplare nu le va cunoaşte Niciodată, ele aparţin Nonexistenţei, opusului nostru neutru: *Morţii!*

Prezentului iluzoriu şi imaginar îi aparţine Liberul Arbitru. Liberul Arbitru este cel care determină voinţa omului, întrucît atunci cînd cineva doreşte să întreprindă o anumită acţiune se va raporta mereu Liberului Arbitru. Cum, unde, cît, etc; să întreprindă acea acţiune.

Odată ce prezentul şi Liberul Arbitru nu există, înseamnă că nu există nici voinţa. A mai rămas del de-al treilea termen şi ultimul care mai este înglobat în conştiinţa umană şi anume *afectivul*.

Afectivitatea este o caracteristică a omului de a iubi sau de a urî.

La baza afectivităţii stă *Cunoaşterea Închisă* a Marelui Nostru Creator şi Unic Întîmplător.

Dacă iubim pe cineva sau ceva nu o putem face conştienţi *"acum",* pe Viitor, etc. Astfel afectivitatea nu poate aparţine *Cunoaşterii Deschise.*

Prin urmare afectivitatea este cel mai apropiat de realitate Element care face parte din conştiinţa umană.

Prin urmare *Conştiinţa Umană poate fi definită ca fiind alcătuită din cognitivul imaginar, volitivul la fel de imaginar şi afectivul real!*

Iar ca definiţie Conştiinţa ar fi: Totalitatea iluziilor cognitive şi volitive, dar a para-realităţii sentimentelor caracteristice individului pe o anumită treaptă a dezvoltării sale. Am folosit termenul de para-realitate a sentimentelor,

întrucît chiar dacă iubirea este reală, noi ajungem la ea prin Cunoaşterea iluzorie.

UNICUL LUCRU ADEVĂRAT DIN VIAŢA UNUI OM ESTE IUBIREA!

În această stă adevăratul sens al vieţii.Ne naştem pentru a iubi. De aceea oamenii care nu iubesc îndeajuns în viaţă trăiesc degeaba. Cei mai fericiţi sînt cei care şi-au aflat sufletul pereche. Acei oameni pot afirma că Existenţa lor în această lume este una împlinită. Nici un alt bun nu poate fi comparat cu adevărata iubire. Oricît de mulţi bani ai avea sau alte măriri, dacă nu iubeşti cu adevărat nu eşti o persoană împlinită.

Banii sunt unul dintre cele mai rele şi inumane mijloace pe care le desfăşoară istoria în faţa Iluziei Vieţii. În ei este înglobată suferinţa, durerea, umilinţa, deznădejdea şi alte asemenea lor care tind să sustragă fiinţa umană de la adevăratul sens al existenţei sale pe acest pămînt, înstrăinînd-o şi mai mult de sine.

Omul este cu atît mai străin de sine însuşi cu cît se depărtează de adevăratul sens pentru care a fost creat şi care este iubirea, unica fărîma adevărată din Factorul Creator şi Unic Întîmplător, care ne-a fost dată nu numai nouă ci parte din noi, şi chiar mai mult decît atît, numai prin iubire să putem fi noi înşine.

De aceea Factorul omului este IUBIRE!

Atît de mult ne-am îndepărtat de IUBIRE încît atunci cînd întîlnim cu adevărat o persoană faţă de care simţim acel "ceva", ne este aproape imposibil să explicăm de unde anume vine acel sentiment care uneori ni se poate părea chiar frustrant, de parcă nu ne-ar aparţine nouă ci unei alte persoane: străinului din noi. Este cît se poate de adevărat. Străinul din noi ne este mult mai apropiat decît ne sîntem noi înşine nouă, fiindcă acest Străin, este mult mai puţin atrofiat de către *Iluzia Vieţii*, acest Străin din noi este acea fărîmă din conştiinţa noastră individuală care este afectivul, curat şi nepătat de cognitivul şi volitivul fals.

Ideal ar fi fost ca omul să poată trăi doar cu propriul său afectiv care să-i ţină loc şi de cognitiv dar şi de volitiv, sau chiar să le arunce pe celelalte două înapoi în hăul creaţiei.

Era mai bine, dar poate că odată şi odată Edenul uman era chiar afectivul ridicat la rang suprem, care ţinea loc şi de cognitiv dar şi de volitiv.

Sunt de părere că celelalte două Elemente au apărut odată cu dorinţa de "emancipare" a omului, cînd fiinţa sa mereu în căutare de nou şi inedit, s-a trădat pe sine, devenind sclavul propriei sale Iluzii a Vieţii, escamotînd pînă la absurd iluzoriul cognitiv şi afectiv în dorinţa la fel de falsă de a deveni propriul său stăpîn. În acest lucru stă de fapt PĂCATUL ORIGINAR la OM, care de fapt are o rădăcină mult mai adîncă.

5

Cum poate fiinţa umană scăpa de acest păcat? Doar încercînd să se regăsească pe sine, să-şi afle fiecare om *Străinul* din el, să se *împrietenească* cu acesta.

Oricum, omul are doar două posibilităţi în această lume cu logică bivalentă, şi anume, ori să se îndrepte din nou către edenul afectiv din sînul căruia s-a desprins, ori să se autodistrugă, întrucît toate celelalte Elemente *opuse străinulu*i din om îl vor duce mai repede sau mai tîrziu spre pierzanie.

Cu toate acestea viitorul Omului, chiar dacă în realitate nu există decît în *Iluzia Vieţii* este ca acesta să devină un demiurg al unor noi Universe al unor noi lumi, la fel ca un magician în ziua de azi. Sunt de acord că fiecare Gînd al Omului se reflectă în fondul universal lăsînd o anumită Amprentă care va dezvolta noi şi noi aplicaţii, despre care Omul nu este conştient. În schimb, odată cu revenirea capacităţii de procesare a datelor a creierului uman, şi posibilitatea ca acesta să lucreze la întreaga sa

capacitate şi nu la doar două procente, printr-o dezvoltare tehnologică uimitoare, Omul va putea ajunge în faza de Biovirtualism, cum l-am denumit în *The Origin of God*.

În cadrul Biovirtualismului, Omul va fi capabil să realizeze sisteme biologice provenite pe cale virtuală. Aveam în acea carte un fragment în care fiind condus de Lumină Divină, undeva în cea mai dezvoltată societate pe care o poate dezvolta Omul, am fost dus pe un cîmp eminamente gol. Acela era de fapt unul dintre cele mai aglomerate locuri din acea localitate! La început am rămas total nedumirit pînă cînd în faţa mea îşi făcu aparţia interiorul unui restaurant la care luau masa nişte tineri. Unul dintre aceştia îşi schimbase îmbrăcămintea într-o fracţiune de secundă exact ca într-o vrajă.

Atunci am Înţeles că prin *Biovirtualitate* fiecare Om va putea să-şi proiecteze Universul dorit şi mai mult decît atît acel Univers să devină REAL, bineînţeles supus tot Iluziei Vieţii! Poate că şi planeta noastră este visul său proiecţia biovirtuală a unui astfel de OM! Oricît de fantezist poate părea azi acest mod de a exista, el aparţine posibilităţii Omului. *Biovirtualismul,* este faza cea mai dezvoltată la care poate ajunge fiinţa umană. Care ar fi sistemul social al unui Om aflat într-o societate capabilă de a dezvolta *Biovirtualismul*?

Cred cu tărie că sistemul social cel mai dezvoltat pe care-l poate crea fiinţa umană este *Spiritualismul*. Societatea *spiritualistă* va fi o societate bazată pe valori spirituale care la rîndul lor le vor întregi pe cele morale. Omul din faza spiritualistă nu va mai fi un animal acaparator plin de invidie şi egoism gata să-şi devoreze adversarul, creîndu-şi prin aceasta şi propria sa groapă, ci, odată cu evoluţia capacităţii de procesare a datelor în creierul său, Omul va trece de egoism, crimă, furt, lene, invidie, adulter sau alte şi alte rele la opusul acestora. Omul nu va mai fi un acaparator de bunuri ci un distribuitor. Nu va mai fi nevoie de legi care să-i interzică Omului anumite

proprietăţi şi bunuri pentru că acesta va fi în măsură să deţină prin propriul său autocontrol doar atît cît are nevoie. Prin execlenţă societatea *Spirtualistă va fi una de sorginte socialistă, dar nu un socialism forţat, men*ţinut cu bîta, ci unul realizat printr-un consens între suflete. Ce este un sistem social? Reflectarea fiecărui individ la nivel social. Aceasta dă culoarea sistemului social. Cine sînt cei dornici de înavuţire, ce dezvoltă capitalismul în fostele state socialiste? Cei care sunt capabili să calce peste vieţile atîtor şi atîtor oameni fără nici o remuşcare, cînd şi-ar putea cîştiga pîinea în mod cinstit, exploatîndu-i pe semenii lor, furîndu-i sau şantajîndu-i ca urmare a afilierii la anumite grupuri de interese. Cei cărora le trebuie mult mai mult decît necesar pentru a-şi duce zilele. Cei leneşi, corupţi, criminali, egoişti, hoţi, etc; care îşi clădesc legi ca să le apere furtul şi lăcomia. Au construit o nouă morală unde nu cel cinstit este de lăudat ci cel bogat care a reuşit să fure, să devalizeze bănci, să ducă la sapă de lemn atîtea familii. Care sunt cele mai dezvoltate state capitaliste şi prin ce mijloace sînt acestea atît de dezvoltate? Fiecare îşi poate răspunde singur.

Unde s-a ajuns azi, în urma prăbuşirii sistemului socialist după aşa zisele revoluţii sau lovituri de stat care au dat jos sistemul naţional sclavagist autodenumit: socialism, de către cei care clădeau cîndva sclavagismul cu nume de socialism, deveniţi capitalişti destoinici peste noapte?

Este adevărat că Lipsa de libertate a dus la căderea sistemului socialist, dar este la fel de adevărat că această lipsă de libertate nu s-a datorat socialismului ci celor care şi-au bătut joc de socialism.

Nu socialismul este cel care interzice libera circulaţie a persoanelor şi nici faptul de a nu fi ales un nou preşedinte la fiecare patru ani de exemplu. Îngrădirea liberei circulaţii, a liberei exprimări, punerea de domni pămînteni pe viaţă a transformat idealul socialist în cea mai

cruntă şi violentă dictatură pe care a cunoscut-o omenirea vreodată. *Această dictatură nu era cîtuşi de puţin socialism ci un sclavagism de tip naţionalist, forţat.* Acest sclavagism naţionalist s-a datorat celor care au întinat numele socialismului, folosindu-se în mod samavolnic de acesta. Cine au fost aceştia? Sunt binecunoscuţi de către istorie.

În adevăratul socialism nu trebuie acceptată ideea de a fi un preşedinte mai mult de o singură legislatură. Nu trebuie permisă sub nici o formă îngrădirea dreptului de liberă circulaţie şi nici cel de liberă exprimare. Marea greşeală care s-a făcut s-a datorat în primul rînd conducătorilor care odată văzîndu-se în funcţii nu le-au mai lăsat devenind domnitori aleşi pe viaţă. De aici au pornit toate relele. Este mai bun capitalismul?

O societate în care învinge cel lipsit de scrupule, pe căi ştiute de toată Lumea? Sau o societate în care averile se moştenesc, în care poţi fi oricît de idiot, dacă ai bani şi plăteşti pe cineva să-ţi conducă fabricile în care atîţia sclavi trudesc din zori şi pînă-n seară pentru distracţia ta. Mai devii şi respectat pe deasupra, fără să mai vorbim de faptul că legile sînt făcute pentru cei săraci, care nu au bani pentru tot felul de jonglerii avocăţeşti. Acesta este adevăratul capitalism. Se invocă "inteligenţa" celor care ajung să devină patroni. Oricine cunoaşte faptul că nimeni nu va putea cumpăra o fabrică cu un salariu. În fostele state socialiste, se ştie cum unii au făcut averi uriaşe peste noapte furînd statul.

Mulţi invocă superioritatea capitalismului faţă de socialism prin faptul că socialismul ar fi clacat economic.

Nu este cîtuşi de puţin adevărat. Nu socialismul a clacat economic, ci sclavagismul naţionalist al domnilor pămînteni care au ţinut sutele de milioane de sclavi în foamete şi tot felul de îngrădiri pentru a nu le scăpa puterea din mână.

Pentru aceştia era mai importantă puterea şi menţinerea dictaturii decît creşterea economică adevărată,

îngrădind orice **Liberă Iniţiativă**. *Socialismul adevărat se defineşte tocmai prin Libera Iniţiativă, pe care o poate avea orice individ, în absolut orice domeniu de activitate. În sclavagismul naţionalist zis socialism, orice Liberă Iniţiativă era din faşă îndepărtată, pentru că nu se punea accentul pe* ***realizarea individuală*** *ci doar pe aceea realizată în comun, pentru a se putea disemina adevăratul iniţiator, care prin realizările sale ar fi putut ştirbi ordinea ierarhică a pleiadei de şefi, în realitate nişte lingăi falşi ai dictaturii, folosiţi să o lustruiască pe aceasta.*

Adevăratul socialism trebuie să pună accentul în primul rînd pe Libera Iniţiativă individuală, dar să lupte pentru ca această Liberă Iniţiativă să nu aducă prejudicii altor membri ai societăţii socialiste. Recunosc că în realitate Libera Iniţiativă la fel ca şi Liberul Arbitru sunt o mare Iluzie, făcînd parte din Iluzia Vieţii, dar ea trebuie respectată ca atare, şi nu înfierată cu bîta cum s-a făcut în Trecut, chiar dacă aceasta presupune strîngere de capital. Evoluţia societăţii pleacă în primul rînd de la Libera Iniţiativă.

De aceea a cîştigat capitalismul, tocmai datorită liberei iniţiative. A avea liberă iniţiativă nu înseamnă că prin aceasta eşti obligat să deţii fabrici sau vieţile atîtor oameni. Deocamdată Omul nu poate înţelege cum poţi să ai Liberă Iniţiativă dar să nu-ţi doreşti bani, putere şi tot felul de foloase prin care chiar dacă acestea aduc prejudicii altor membri ai societăţii ele sînt binevenite. Sunt binevenite pentru că Omul este străin de el însuşi.

Capitalismul este o dictatură la fel de feroce ca şi sclavagismul naţionalist doar că diferenţa faţă de acesta stă în faptul că ***pasează opresiunea*** *de la nivelul statului la cel al patronului, iar muncitorul are posibilitatea de a* ***alege, între un patron sau altul,*** *posibilitate pe care aşa zisul stat socialist nu i-a dat-o, şi mai mult decît atît, îi dă şansa Omului de a* ***SPERA*** *că într-o zi şi el ar putea ajunge un patron, făcîndu-l în mod fals să se considere* ***Liber****. De*

ce **patron**? *Oricît de dureros este şi oricît de ascunse sînt cauzele care duc la acest nume, ele sunt, egoism, crimă, dorinţă de putere, lăcomie, ş.a.m.d. Aceste sentimente îl fac pe Omul actual să se simtă Liber. A înfrîna cu forţa astfel de sentimente înseamnă să instaurezi dictatură, lăsînd că ele să se reflecte la rîndul lor în dictatură sub tot felul de samavolnicii. Prin urmare nu se realizează nimic altceva decît o dictatură menţinută tocmai prin aceste rele care se întorc împotriva relelor Omului, sporind imaginea de infern. Acest lucru s-a întîmplat în fostul lagăr socialist.*

Dacă nu s-ar fi întinat ideile socialiste şi ar fi fost lăsată liberă iniţiativă, s-ar fi ajuns iarăşi la capitalism, întrucît Omul nu era pregătit pentru o asemenea societate a viitorului! Oricît de ciudat ar părea dar capitalismul este cel care determină socialismul, iar revenirea la capitalism este cît se poate de binevenită, pentru a se putea face trecerea la socialism. Cînd se va face această trecere? *Nu se poate face o adevărată trecere la socialism peste noapte cum s-a încercat cîndva. Adevăratul socialism se va clădi abia în momentul cînd Omul va fi pregătit pentru socialism. Toate partidele de sorginte socialistă care predică aceste măreţe şi minunate idei de adevărată libertate a individului nu înţeleg că pentru a deveni liber din punct de vedere social Omul va trebui să devină liber din punct de vedere individual.*

Pentru aceasta va trebui să-şi regăsească Străinul din el, şi să se împrietenească cu acesta. Va trebui să arunce lăcomia, invidia, dorinţa de putere, cît şi alte rele la coşul de gunoi al propriei sale personalităţi pentru ca apoi să devină apt pentru a clădi adevăratul socialism.

Oricîte Revoluţii din Octombrie ar avea loc, şi indiferent cît de mult ar visa cei care le-ar înfăptui la aceste minunate idealuri ele ar da mereu greş atîta timp cît Omul în sine nu se va schimba devenind apt pentru un asemenea sistem. A introduce un asemenea sistem la nişte Oameni care deţin şi sentimente meschine nu numai

sentimente pline de strălucire, este ca şi cum ai forţa pe cineva să poarte o pereche de încălţăminte cu cinci numere mai mică.

Drept rezultat o asemenea forţare se va putea realiza doar cu bîta. Indiferent că ne place sau nu ne place Capitalismul, aceasta este societatea naturală pe care o merităm. Vrem să-l schimbăm? Atunci va trebui în primul rînd să ne schimbăm pe noi. Capitalismul este imaginea sufletelor noastre privite în Oglindă. Toată mizeria lui este mizeria noastră. ***Personal nu cred că vreodată Omul va ajunge la adevăratul socialism înainte de a i se permite să gîndească cu mai mult de două procente din capacitatea creierului său.***

Ce anume a făcut ca omul să-şi părăsească edenul pentru care a fost creat şi să se înstrăineze de el însuşi pentru a ajunge în această stare de alienare şi angoasă socială în care se află? Faptul că omul este prin excelenţă o fiinţă schizofrenică, dar posesor al unei schizofrenii care acceptă regula majorităţii care decide împotriva minorităţii, sau faptul că omul prin însăşi Noţiunea sa de fiinţă tinde mereu către nou?

În primul rînd pentru a putea explica acest lucru va trebui să nu uităm că *Străinul din noi* este afectivul care a fost ascuns şi uitat din ce în ce mai des, undeva în colţişoarele istorice ale sufletelor noastre primind întîietate opusul nostru. Adineaori am subliniat că omul este o fiinţă care stă cu spatele la *Cunoaşterea Închisă* a Marelui Creator şi cu faţa la *Cunoaşterea Deschisă* a Stării de Fapt.

Această tendinţă de poziţionare a fiinţei umane duce la toate nenorocirile şi vicistitudinile acesteia.

Omul nu a fost conceput, nici să sufere, să se plictisească şi nici să posede, ci să iubescă, chiar dacă în această iubire crede într-un Viitor care de fapt este propriul său Trecut iar adevăratul Viitor este departe de a fi cunoscut vreodată.

Suntem atît de siguri că trăim într-un Univers care ne aparţine încît nu ne gîndim aproape Niciodată că tot ceea ce ştim că este al nostru, şi care ne-a dat această dorinţă diabolică de posesiune nu este decît o altă mare Iluzie a Vieţii.

Universul în care trăim nu este Universul nostru, ci un alt Univers. Minunata boltă înstelată, cu miliardele sale de stele, galaxii şi metagalaxii, nu sunt nimic altceva decît frumuseţea unui alt Univers care nu este nicidecum al nostru.

Oare cum arată Universul nostru? În ultimii ani au apărut diferite modele ale unor teorii fizice care susţin deja Existenţa mai multor Universuri, în Teoria Coardelor sau a Teoriei Membranei. Acestea sunt cu atît mai binevenite cu cît nu fac altceva decît să întărească unele afirmaţii de ale mele din această lucrare. Poate că într-o zi fizica va lucra şi cu nivelele logice cum fac eu acum în filosofie dar şi cu anumite Elemente pe care le folosesc aici.

CAPITOLUL VI

CONŞTIENTIZAREA ŞI CUNOAŞTEREA ÎN COAXIOLOGIE

1

Atunci, Acum şi Etern, Factorul Creator şi Unic Întîmplător, care este zăpada ce a nins din Sine, a Conştientizat Scopul Matricei Sale, lăsînd Prima Urmă, în Forma căreia s-a Născut, Gîndul Pur.

Absolut Totul are un Opus!

Urma este Opusul *Formei* şi *Forma Opusul Urmei!*. *Urma şi Forma* apar sub acest aspect doar în lumile Factorului Creator şi Unic Întîmplător, întrucît în celelalte lumi ale altor Mari Creatori şi Unic Întîmplători, atît Urmă cît şi Forma sunt cele două: Scopul şi *Ierarhia*. Pe urmă, **Factorul Creator şi Unic Întîmplător**, şi-a ***Conştientizat,*** prin ***Scopul Matricei Sale*** propriul Său ***Echilibru*** realizat de ***Adevărul Său Absolut*** **şi** ***Cunoaşterea Sa Absolută,*** iar ***Echilibrul*** a lăsat Forma propriei Urme, născînd ***Gîndul Pur.***

Reprezentat matematic, *Gîndul Pur* este *Originea*, este Zero, iar *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută* sînt „plus UNU" şi „minus UNU". Această Origine care este Gîndul Pur a devenit tocmai fiindcă Factorul Creator şi Unic Întîmplător se defineşte prin Echilibru.

Factorul Creator este şi Unicul Întîmplător, ca Întreg.

Ceea ce este Întîmplător se raportează la Neîntîmplător pentru a putea exista şi invers. Factorul Creator este UNICUL Întîmplător, care survine accidental prin Destin Anoţional şi nu prin Destin Noţional previzibil. Diferenţa dintre cele două Destine constă tocmai în faptul că Destinul Anoţional nu poate fi previzibil deci este Întîmplător, iar Destinul Noţional este previzibil, deci Neîntîmplător. Astfel Adevărul Anoţional va reflecta imprevizibilitatea, iar Adevărul Noţional: previzibilitatea.

Fiecare Factorul Creator în parte la fel ca şi Factorul Primordial va avea un Efect Primordial, al Său şi numai al Său, care se săvîrşeşte o singură dată.

Factorul Primordial Destinează prin Scopul Matricei Sale, Efectul Său, căruia îi găseşte o Destinaţie în Gîndul Originar, unde s-a format Cunoaşterea Absolută care alături de Adevărul Absolut format dinaintea Factorului Primordial ca prim Scop al Instinctului, se realizează departajarea acestuia faţă de infinitate şi raportarea Sa la aceasta.

Factorul Creator Destinează prin Scopul Matricei Sale, Efectul Său, căruia îi găseşte o Destinaţie în Gîndul Pur, unde se află Adevărul Absolut în care se reflectă Factorul ca Întreg, Singular şi Cunoaşterea Absolută în care se reflectă, ca Infinitate, Plural pentru a clădi Echilibrul!

***Destinul Anoţional* ce apare dinainte de a fi *Noţiunea, alături de Adevărul Anoţional* începe să-şi exercite propria sa legitate care este determinată de *Efectul Primordial,* determinat la rîndul lui de *Scop şi Matrice*, născînd Prima Cauză, bazată pe Imprevizibilitate care este Destinaţia Gîndului Pur pentru care acesta se creează la sînul Factorilor Creatori. Astfel Imprevizibilitatea devine prima LEGE creată de către Factorii Creatori în forma căreia se va naşte Conştientizarea.**

Imprevizibilitatea este definită prin Destin Anoţional şi Adevăr Anoţional. Este poarta prin care intră în lumile Factorilor Creatori Cunoaşterea Deschisă, care stă de altfel la originea Conştientizării. Imprevizibilităţii i se datorează pînă şi Cunoaşterea Deschisă a Factorului Nostru Creator, cu toate Elementele care o compun, întrucît la baza acesteia se află Imprevizibilitatea. Nu ar fi fost Niciodată Gîndul Pur dacă nu ar fi fost Imprevizibilitatea.

Cauza pentru care Factorul Nostru Creator a determinat Gîndul Pur, adică propriul său Adevăr Absolut şi Cunoaştere Absolută se datorează Imprevizibilităţii, întrucît însuşi Factorul Creator era

un Element la rîndul Lui, ce posedă un Destin Anoţional şi un Adevăr Anoţional.

Destinul Anoţional şi Adevărul Anoţional sunt cele care au stat la originea Conştientizării şi Cunoaşterii, întrucît Conştientizarea Factorului Creator s-a produs odată cu determinarea Sa de către Factorul Primordial, dar aceasta ar fi avut cu totul alte rezultate dacă nu şi-ar fi lăsat propria sa Amprentă în Destinul Anoţional, în care ar fi lăsat o Urmă care este Prima Conştientizare a factorului Creator.

Această Conştientizare urma să devină Cunoaştere doar dacă se reflecta într-un Element Oglindă. Cine altcineva putea ţine loc de Element Oglindă, decît Adevărul Anoţional? Astfel s-a născut Cunoaşterea Factorului Creator.

Odată cu determinarea procesului de Cunoaştere, a apărut Gîndul Pur ce definea în cadrul său Adevărul Absolut al Factorului Creator şi Cunoaşterea Absolută a acestuia. Gîndul Pur este Dual în Echilibru.

Reflectarea Factorului Creator în Gîndul Pur a determinat Persoana. Astfel apare prima delimitare a Conştiinţei de Sine faţă de Creatorul Său. Persoana este un Întreg iar orice Întreg, prin Esenţa lui, are şi o structuralizare a sa. Astfel structuralizarea sa sînt Personalizările Infinit minus Unu ale Persoanei. Suma acestor Personalizări a determinat Oglinda Persoanei care este Noţiunea, în care se vor reflecta fiecare Personalizare la rîndul ei. Astfel orice Întreg va determina şi propria sa Oglindă.

Odată cu Noţiunea se formează Adevărul Noţional şi Destinul Noţional, iar Imprevizibilitatea se reflectă şi ea prin cele două Elemente ale sale Adevărul Anoţional şi Destinul Anoţional, în Noţiune dînd naştere Previzibilităţii.

Trebuie reţinut faptul că deşi determină Previzibilitatea, Adevărul Noţional şi Destinul Noţional nu sunt Previzibile întrucît nu Previzibilitatea a fost cea care le-a determinat ci acestea au determinat prin calităţile lor Previzibilitatea, fiind Imprevizibile. Acestui aspect i se datorează Necunoscutul, Imprevizibilul, care apare în Conştientizarea şi Cunoaşterea Închisă din lumile Factorului Creator a Cunoaşterii Deschise şi elementelor Stării de Fapt pe care aceasta le produce. Iluzia apare odată cu reflectarea Persoanei şi a Personalizărilor sale în Noţiune. Cauza Iluziei constă în faptul că Adevărul Noţional şi Destinul Noţional nu sunt Previzibile.

Imprevizibilitatea, Destinul Anoţional şi Adevărul Anoţional sînt responsabile şi de „scurgerea” Adevărului Absolut şi al Cunoaşterii Absolute către Factorii Creatori, „scurgere” care le fac pe acestea să se afle în Gîndurile lor Pure.

2

Astfel Echilibrul Factorului Creator se defineşte prin determinarea unui alt *Echilibru*, acela al *Gîndului Pur*.

Gîndul Pur este dual în Echilibru, adică propriul Său Echilibru este menţinut prin *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută.*

Acest fapt sugerează că şi Factorul Creator este dual în Sine prin Sine ca *întreg* şi *Infinit.* Deci, Gîndul Pur prin Echilibrul Său dual este contraponderea Echilibrului Factorului Creator ce se poate defini ca *Unicitate prin Sine* în diversitate prin *Scopul Său.*

Dacă Echilibrul Factorului Creator este dual înseamnă că sunt şi Echilibre ale unicităţii, ale treimii, ale altor şi altor valori, ceea ce demonstrează determinarea altor Mari Creatori şi Unici Întîmplători.

Aceşti Factori au Echilibre bazate pe unul sau mai multe Elemente în contrapondere cu Ei! Odată ce numărul Echilibrelor creşte acesta poate deveni Infinit. Factorul nostru este DUAL prin Unicitatea sa în diversitatea sa, care este Adevărul Absolut în care se reflectă ca Unicitate şi Cunoaşterea Absolută, unde se reflectă ca Diversitate.

Atenţie însă la faptul că noi gîndim pe baza Coeficientulului Logic 2. Dacă am folosi un alt Coeficient Logic, Factorul Nostru Creator nu ar mai deveni dual în Echilibru, ci Elementele care i-ar alcătui Echilibrul în acel caz ar fi egale cu numărul Coeficientului Logic! Acest lucru înseamnă că fiecare Factor Creator are un Echilibru format dintr-o infinitate minus Una de Elemente la fel cum fiecare Gînd Pur are un Echilibru format dintr-o infinitate minus Una de Elemente, astfel alături de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută mai sunt o infinitate minus trei de Elemente. Prin urmare Echilibrul unui Factor Creator depinde de modul de abordare a acestuia, prin utilizarea unui anumit Coeficient Logic. Dacă folosim acest mod de abordare atunci înseamnă, că fiecare Factor Creator se deosebeşte de celălalt prin Coeficientul Logic? Da, voi răspunde, dar doar din punctul nostru de vedere care nu putem raţionaliza decît pe baza Coeficientului Logic 2, şi nu pentru alte Nivele Logice cum ar fi Antilogicul sau Virtualul, sau altele, unde diferenţierea dintre un Factor Creator sau altul se face pe alte criterii. Chiar şi aşa diferenţierea unui Factorul Creator faţă de altul se face prin percepţia simţirii şi logicii noastre.

Dacă aceasta este o Iluzie şi modul de diferenţiere al Factorilor Creatori de către noi este tot iluzoriu. Privit subiectul dintr-un alt unghi, înseamnă că numărul Factorilor Creatori va fi egal cu Numărul Coeficienţilor Logici? Dacă Factorul Nostru Creator este Dual în

Echilibru, atunci cei care au un Echilibru format dintr-o infinitate minus 5 înseamnă că sunt alţii sau altul?

Înseamnă că Coeficientul Logic în sine este Factorul Creator? Acest lucru ne duce la raţionamentul că poate fi acelaşi Factor Creator Major cu o infinitate minus Una de Elemente de Echilibru, fiecare Coeficient apartine infinităţii de Factori Creatori unde fiecare posedă un Echilibru format dintr-un număr finit de Elemente, sau fiecare Factor în parte are o infinitate minus Una de Elemente de Echilibru.

Dacă ar fi ca fiecare Factor Creator în parte să posede o infinitate minus Una de Elemente de Echilibru, aceasta înseamnă că nu putem face nici o diferenţiere concretă dintre doi sau mai mulţi Factori Creatori atîta timp cît noi îi percepem printr-o anumită logică, întrucît toţi sunt la fel, identici, iar faptul de a fi identici nu ne permite să-i diferenţiem.

În schimb dacă fiecare Factor Creator este format dintr-un număr finit de Elemente de Echilibru se poate face o diferenţiere logică între aceştia. Dacă fiecare Factor Creator ar avea un număr finit de Elemente de Echilibru acesta nu s-ar putea reflecta decît Coeficientului Logic egal cu numărul Elementelor de Echilibru, ceea ce ar determina că Factorul Creator este incapabil să reflecte mai mult decît logică care-l determină, adică de logica lumii noastre.Ar fi exact cu felul cum arată Dumnezeu. Oamenii vor spune că este Om, după chipul şi asemănarea lor, dar dacă ar avea chip de pisică ar susţine că Dumnezeul lor are chip de pisică.La fel ar fi şi cu Coeficientul Logic 2.

Acest lucru este total imposibil. Odată ce putem gîndi la Existenţa altor şi altor Coeficienţi Logici şi Factorul Creator al lumii noastre poate face aceasta, dacă nu mult mai mult. Atunci înseamnă că este dual în Echilibru doar raportat la Coeficientul Lumii noastre şi nu şi la alţi Coeficienţi Logici unde îşi desfăşoară

Echilibrul în funcţie de Coeficientul Logic, Nivelul Antilogic, Virtual, etc; cu ajutorul căruia este determinat.

Acest fapt ne duce la raţionamentul că Factorul CREATOR ESTE UNUL SINGUR DAR SE RAPORTEAZĂ LA O INFINITATE MINUS UNA DE ALŢI FACTORI CREATORI.Factorul Creator are o infinitate de <u>feţe</u> unde fiecare <u>faţă</u> se reflectă în lumile sale pe baza unui Coeficient Logic care îi aparţine. Vorbind despre Factorul Nostru Creator este cumva impropriu, fiindcă corect ar fi să vorbim despre una din <u>feţele</u> Factorului Creator, dar pentru a simplifica cît mai mult lucrurile voi folosi în continuare:" Factorul Nostru Creator." În definitiv faţa respectivă chiar este Factorul Nostru Creator.

Alături de Factorul Creator care are o infinitate de Elemente de Echilibru mai sunt şi alţi Factori Creatori? DA!

Sunt şi Feţe care au miliarde de Elemente de Echilibru.

Cum putem determina Existenţa şi altor Factori Creatori odată ce unul singur acoperă toate feţele necesarului Logic prin care toţi ceilalţi Factori Creatori ar putea fi determinaţi?

<u>Alături de Unicitate în Diversitate, opuse una alteia, mai sunt şi alte Elemente opuse acestor două, pînă la Infinit</u>. <u>Aceasta înseamnă că SUNT şi alţi Factori Creatori, total diferiţi de feţele Factorului Nostru Creator şi mai mult decît atît, diferiţi de Factorul Primordial, care îşi raportează Unicitatea Sa la infinitatea Factorilor Creatori, unde Toţi sunt Unul şi Unul este în Toate.Pe aceşti Factori am să-i denumesc Factori Matriceali deoarece aparţin altor Matrici diferite de a noastră, unde schema de determinare a Lor este mult diferită de aceea dată de către Matricea noastră. Factorii Matriceali la rîndul lor sînt Factori</u>

Primordiali pentru Matricile lor care pot sau nu pot să dezvolte proprii lor Factori Creatori.

De data aceasta infinitatea Factorului Primordial, nu mai constă în Unicitatea raportată la Diversitate ca şi în cazul Factorului Nostru, al Marelui Creator şi Unic Întîmplător ci se bazează pe Infinitatea raportată la Infinitate ce rezultă unicitatea absolută a infinităţii.

Prima dată era *Scopul Matricei* Factorului Primordial. Scopul Matricei fiind Forma în Urma căreia urma să se definească Factorul Primordial ca şi Cunoaştere de Sine.

Instinctul este Forma care astupă urma Scopului Matricei fiind prima Stare de Fapt.

Scopul Matricei nu avea inserat în el *Adevărul Absolut* Primordial, decît după ce a apărut Instinctul care a determinat Adevărul Absolut Primordial, care este de fapt Esenţa Adevărurilor Anoţional şi Noţional. Scopul Matricei trebuia să se Oglindească în "ceva" pentru ca determinantul Oglindirii să devină Cunoaştere. În ce s-a Oglindit aceasta? În Instinct!

Odată cu apariţia elementului Oglindă care este Instinctul, deci al Cunoaşterii, Scopul Matricei a devenit Conştientizare, iar Instinctul: Cunoaşterea de Sine a Factorului Primordial. Astfel în faza Primordială Conştientizarea apare după Cunoaştere şi nicidecum înaintea ei cum se întîmpla de acum înainte. Atunci cînd Factorul Primordial a spus "EU", în acest "EU" se afla Adevărul Absolut al Instinctului şi Instinctul, care a determinat Cunoaşterea Absolută, şi implicit odată cu aceasta Gîndul Originar. De acum înainte Scopul Matricei devine Conştientizarea Scopului Matricei.

Cu toate acestea s-a *ÎNTÎMPLAT o singură dată cît şi pentru Prima şi Ultima dată ca Gîndul Originar să nu fie raportat prin autodeterminare la Factorii Creatori şi Unic Întîmplători, care încă nu se născuseră, ci la INSTINCT! Atunci a fost determinat Adevărul Anoţional*

şi Destinul Anoţional. Imediat după aceasta Factorul Primordial şi-a autodeterminat Unicitatea faţă de Diversitatea Factorilor Creatori, şi mai mult decît atît şi autodeterminat opusul, opusurilor la Infinit ale Unicităţii şi Diversităţii faţă de infinitatea minus Unu al Factorilor Creatori.

Factorul Primordial a spus "EU!," Acest "EU" devine piatra de temelie a Cunoaşterii, pe care se reazămă veşnic Gîndul, Gîndul Originar, prin atribuirea Cunoaşterii Absolute, *Adevărului Absolut,* existent deja prin INSTINCT!

Odată determinat Adevărul Anoţional şi Destinul Anoţional, Factorul Primordial se poate autodetermina faţă de infinitatea Factorilor Creatori, infinitate care la rîndul ei va determina de acum înainte Gîndul Originar al Factorului Primordial, faţă de care fiecare în parte se va autodetermina la rîndul său la fel cum o face faţă de toţi Factorul Primordial.

Astfel Factorii Creatori şi Unic Întîmplători au fost determinaţi prin Gîndul Originar ce va continua să fie determinat în continuare de către aceştia şi nicidecum de către *Scopul Matricei* a Factorului Primordial, cum s-a Întîmplat Prima Dată.

3

Prima lege care a guvernat s-a rezumat la Instinct, a doua, la Factorul Primordial, a treia la Adevărul Anoţional şi Destinul Anoţional. Urmînd noi şi noi legi. Se vede că întotdeauna ceea ce determină o lege este Scopul care apare ca şi Efect. Prima lege s-a rezumat la Instinct întrucît acesta a fost cel care s-a format pentru prima dată în Scopul Matricei astfel *Scopul Matricei devine prima lege*. Odată Creat *Instinctul* acesta a determinat Adevărul Absolut *a doua lege* alături de care s-a determinat „EUL" Factorului Primordial, iar acest „EU" a determinat la rîndul Său

Adevărul Anoţional şi Destinul Anoţional, *cea de-a treia lege,* urmînd că numărul legilor să continue la Infinit.

Astfel putem să afirmăm un enunţ şi anume: **Întotdeauna o lege va fi un Element al Scopului deci al Efectului şi Niciodată al Cauzei. Ierarhia este cea care se supune legităţii şi Niciodată legitatea Ierarhiei. Legitatea se va supune numai Scopului, definindu-se prin acesta.**

Din punct de vedere al Destinului Anoţional şi Adevărului Anoţional, definiţi ca aparţinînd celei de-a treia legi, nici o lege din Univers nu se poate dispersa de prima ei destinaţie şi anume primul Efect datorat Scopului ei, în cazul de faţă fiind *unicitatea în diversitate cît şi opuşii acestor două la Infinit caracterizaţi pentru Întîia oară prin Factorii Creatori. Scopul în Universele Matricei Noastre va fi lege, cît şi a tuturor Factorilor Creatori va fi lege, indiferent că acesta se numeşte, Adevăr, Destin, Întîmplare sau alte şi alte înţelesuri.*

Din *Destinul Anoţional şi Adevărul Anoţional* se va destina, *Destinul Noţional* care este o nouă lege, şi anume că Destinul Noţional să determine Noţiunea prin Persoană şi Personalizări, lege care garantează, determinarea Iluziei dată de Persoană şi Oglindită în Noţiune prin Personalizările Persoanei!

Întrebarea care se pune este dacă Adevărul Noţional şi Destinul Noţional determină aceeaşi lege pentru fiecare Factor Creator în parte sau diferită. Răspunsul este cu siguranţă o lege diferită, întrucît doar un singur Factor Creator este identic cu altul potrivit Coeficientului Logic 2, şi chiar dacă toţi ar fi identici unii cu alţii, potrivit Coeficientului Logic Infinit minus Unu, tot ar fi diversitatea de posibili Coeficienţi Logici din acesta ceea ce defineşte faptul că între fiecare Factor este o anume diferenţă, dar depinde din ce unghi este privită aceasta. Rezultatul întrebării noastre ar fi că din punct de vedere al Coeficientului Logic Infinit minus Unu determină aceeaşi

lege, întrucît la nivelul acestui Coeficient Logic, numărul opuşilor este practic nul, întrucît toţi sunt UNU în afară de Factorul Creator, în schimb la nivelul Coeficientului Logic 2, vor fi doar 2 opuşi. Astfel Adevărul Noţional şi Destinul Noţional vor determina şi aceeaşi lege la ceilalţi Factori Creatori, în cazul nostru avînd finalitate în Iluzia determinată de Destinul Noţional al Noţiunii, doar că legea respectivă va fi altfel structurată de la Factor la Factor. Diferenţa de structurare se datorează faptului pe care l-am spus adineaori şi anume, multitudinea de Coeficienţi Logici care determină o mulţime de aranjamente opozabile. Acest fapt ne indică că şi în alte sfere mult mai îndepărtate de ale noastre poate surveni Iluzia dar o Iluzie diferit structurată.

Ce anume determină şi deosebeşte Adevărul Absolut de Adevărul Anoţional, există şi un Destin Absolut?

Orice Adevăr are un Destin al său precum orice Destin are un Adevăr al său. Nu putem să spunem că Destinul nu este Adevărat, dar nici că Adevărul nu a fost determinat de Scopul unui anume Element, cum este Instinctul în cazul Adevărului Absolut, deci prin urmare destinat. Astfel că există un Destin Absolut, dar care se împleteşte cu Adevărul Absolut atît de intens încît definirea lui în mod special se face deseori inutilă, dar trebuie neapărat să facem remarca că Destinul Absolut este născut dinaintea Adevărului Absolut, şi chiar a primei Stări de Fapt care este Instinctul, fiind prima Destinaţie a Scopului Matricei, faţă de Adevărul Anoţional şi Destinul Anoţional care apar în acelaşi timp. Atunci cînd am făcut referirea la Adevărul Absolut determinat de Instinct am dorit doar să explic mai pe Înţeles faptul că fiecare Adevăr Absolut are şi Destin Absolut, dar nu pentru că Destinul ar fi apărut odată cu Adevărul Absolut.

De ce anume era nevoie de Adevărul şi Destinul Anoţional, de ce nu puteau rămîne acestea în continuare sub titulatura de Adevăr Absolut şi Destin Absolut?

Acestea au fost determinate de către „EUL” Factorului Primordial, odată cu actul de **Cunoaştere** *după care se determină şi prima* **Conştientizare.** Odată apărînd actul de Cunoaştere apare implicit şi **Gîndul Originar**, deci atît Adevărul cît şi Destinul primesc noi influenţe şi conotaţii la acest nivel dat de Cunoaştere care în primul rînd **NU este Adevăr dar mai ales Adevăr Absolut,** chiar dacă pentru o singură dată îl reflectă pe acesta.

Sub nici o formă Cunoaşterea, cît şi acceptarea sa nu putea fi pusă în cârca Adevărului Absolut. A*cest „COMPROMIS” a dus implicit la crearea unui Destin paralel cu Destinul Absolut recunoscut numai de Adevărul Absolut, Destin care poartă numele de Destin Anoţional. Dacă nu s-ar fi realizat acest „Compromis” atît Cunoaşterea cît şi Conştientizarea nu ar fi putut lua naştere. Odată creat acest paralelism între Adevăruri şi Destine, ele s-au reflectat unele în altele determinînd noi şi noi forme ale Adevărurilor şi Destinelor cum ar fi Adevărurile Noţionale şi Destinele Noţionale*.

În acest paralelism stă pînă şi Cauza care stă de fapt la rădăcina pierdută în eternitate a Iluziei, fiind un fel de genom al acesteia. Iluzia nu s-ar fi cuibărit Niciodată în Universele Factorilor Creatori dacă nu ar fi fost Cunoaşterea şi Conştientizarea. Mai mult decît atît Cunoaşterea şi Conştientizarea chiar dacă sînt opuse Adevărului Absolut ele reuşesc o singură dată prin Factorul Primordial să reflecte Adevărul Absolut în toată splendoarea sa tocmai prin acel „EU”, care nu este nimic altceva decît Cunoaşterea cea mai profundă a Adevărului Absolut, dar fiindcă acesta nu este Cunoaştere prin Esenţa sa, se depărtează de aceasta odată cu fiecare nou Element apărut în cadrul acesteia, lăsînd-o Adevărului Anoţional şi Destinului Anoţional.

Din acest moment totul s-a depărtat de Adevărul Absolut, creînd noi şi noi paralelisme faţă de acesta prin iminenţa apariţiei Adevărului Noţional şi al Destinului

Noţional. Aici este de fapt rădăcina viitoarei Persoane, a Personalizărilor şi a Noţiunii care se va naşte în Factorul Nostru Creator. Înainte de apariţia Noţiunii, Cunoaşterea nu era o Cunoaştere Noţională, deci Adevărul Absolut nu putea fi reflectat de către o Cunoaştere Noţională ci mai degrabă de către a Cunoaştere Anoţională, datorată tocmai Adevărului Anoţional şi Destinului Anoţional pe care le determină prin propriul „EU" al Factorului Creator. Cunoaşterea Anoţională este o Cunoaştere determinată de Stările de Fapt, iar acesteia i se atribuie sentimentele, simţirea, trăirile interioare, dar mai ales cel mai important lucru şi anume: Iubirea.

Oricît de greu ne vine să credem sau nu Iubirea stă la baza Cunoaşterii Anoţionale, fiind unul dintre primele sentimente transmise de Factorul Primordial Factorilor Creatori, imediat după ce a Conştientizat şi Cunoscut propriul „EU" celălalt lucru care l-a făcut, a fost să **IUBEASCĂ** ceea ce a creat. Astfel Iubirea stă în negurile originilor la baza lumilor care se vor naşte sau care se văd pe bolta noastră înstelată dar au murit demult trăindu-şi sub această formă viitorul lor atît de îndepărtat aflat în prezentul nostru. Prin Iubire Factorul Primordial se autodetermină faţă de Factorii Creatori, dîndu-le şi acestora etern prin Starea de Fapt, frumuseţea şi strălucirea Faptului Împlinit al Creaţiei. Iubirea stă la origine Persoanei, Personalizărilor şi Noţiunii factorului Nostru Creator.

Văzînd cît de înălţătoare sentimente au stat la originea facerii noastre nu pot să nu mă întreb ce anume a determinat că alături de Iubirea Profundă şi Absolută care a stat la baza Creaţiei să se strecoare atîtea şi atîtea nenorociri, în rîndul lumii acestei grandioase creaţii care este Lumea noastră?

Răspunsul constă tot în paralelismele declanşate de către Cunoaştere şi Conştientizare, paralelisme care determină noi şi noi Elemente ale Cunoaşterii alimentate de Starea de Fapt care se depărtează tot mai mult de Adevărul

Absolut, de Adevărul Anoţional şi implicit de Destinele aferente lor. Acel Compromis faţă de Adevărul Absolut despre care am amintit adineaori, nu s-ar fi realizat dacă nu ar fi fost şi **Absolut Necesar** procesului de Cunoaştere.

În cadrul Coaxiologiei apare un nou termen şi anume Absolut Necesarul, care este calitatea de Oglindă a Instinctului în care se reflectă „EUL” Factorului Creator pentru a determina procesul de Cunoaştere. La originea Absolut Necesarului stă tocmai Adevărul Absolut determinat de către Instinct. Odată ce Cunoaşterea este reprezentată de multitudinea în continuă creştere a elementelor care o compun, Adevărul Absolut prin Esenţa sa este reprezentat numai şi numai prin Unicitatea sa ca Element component fiind opusul Cunoaşterii, în acest stadiu.

Cum anume s-a putut reflecta Cunoaşterea Factorului Primordial în Adevărul Absolut şi să-l Cunoască o singură dată pe acesta? Adineaori am afirmat că Cunoaşterea este reprezentată printr-o multitudine mereu crescătoare de noi Elemente care o compun. Acest fapt înseamnă că atunci o singură dată cînd s-a reflectat în Adevărul Absolut prin „EUL” Factorului Primordial, Cunoaşterea era goală, lipsită de orice Element în plus în afară de Adevărul Absolut pe care-l îngloba în cadrul său.

Acesta fiind Unicul Element din cadrul Cunoaşterii şi devenea compatibil cu aceasta, dar în momentul cînd în aria Cunoaşterii a apărut un al doilea Element care este Iubirea, Adevărul Absolut a declarat incompatibilitatea sa şi s-a retras determinînd primul paralelism, prin apariţia Adevărului Anoţional. La baza Adevărului Anoţional şi al Destinului Anoţional stă Iubirea.

De ce a trebuit ca Iubirea să fie un Compromis, mai mult decît atît cel mai mare Compromis care stă la originea Facerii? Răspunsul stă în Absolut Necesarul determinat de Adevărul Absolut. Prin urmare Compromisul pentru apariţia Cunoaşterii era Absolut Necesar, datorită

Adevărului Absolut care are tocmai această calitate de a determina Absolut Necesarul Cunoaşterii ca pe urmă să se departajeze de aceasta.

De ce a determinat acest Absolut Necesar? Datorită Instinctului care l-a creat drept Scop al său. Cine anume se caracterizează prin Absolut Necesar, Adevărul Absolut sau Instinctul?

Dacă ar fi Instinctul nu ar fi dat acest Scop al său Adevărului Absolut ci s-ar fi identificat cu el. Prin urmare Unica funcţie a Adevărului Absolut este Absolut Necesarul. Atunci cînd Cunoaşterea a apărut ea a fost chiar determinantul Absolut Necesarului deci a Adevărului Absolut pe care l-a văzut pentru o singură dată. Adevărata Cunoaştere Absolută este Cunoaşterea din acea singură dată cînd a Cunoscut Adevărul Absolut. Mai mult decît atît, Cunoaşterea Absolută şi Adevărul Absolut se află la baza fiecărei Cunoaşteri şi fiecărui Adevăr indiferent că acestea sunt Anoţionale sau Noţionale, sau mai au alte şi alte denumiri. Factorii Creatori îşi determină Gîndul lor Pur prin Cunoaşterea Absolută şi Adevărul Absolut, pe care şi ei îl percep o singură dată la fel ca şi Factorul Primordial, iar odată ce Gîndul Pur este format acesta determină o Cunoaştere Noţională bazată pe Iluzie care survine odată cu Persoană ce are în componenţa sa Personalizările şi se oglindeşte în Noţiune.

Deci, Persoana are ca structură Personalizările, care se reflectă unele în altele, în totalitatea lor, formînd Noţiunea.

Astfel Persoană ca întreg este Cauza ce va determina Noţiunea ca Efect.

Personalizările sînt reprezentate de două întreguri, odată prin Persoană şi odată prin Noţiune, ceea ce le determină un caracter dual.

Din Persoană se naşte Iluzia şi prin Noţiune devine operabilă, întrucît se oglindeşte în aceasta luînd naştere prima reflectare deci primul act de

Conştientizare ce determină Destinul paralel celui *Anoţional, Destinul Noţional*. Aici se află cheia *simetriei iluziei.*

Personalizările devin o singură structură la două întreguri.

4

Revenind la Factorul Creator şi Unic Întîmplător al Nostru, la Echilibrul Său faţă de Gîndul Pur. Acest Echilibru se realizează prin Adevărul Absolut care este Opusul Cunoaşterii Absolute, datorită Absolut Necesarului, care-i cere Cunoaşterii Absolute noi Elemente de cognoscibilitate, Elemente faţă de care se împotriveşte Adevărul Absolut. Pe acest principiu se realizează Echilibrul faţă de Gîndul Pur al Factorului Nostru Creator văzut prin intermediul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre.

Odată ce **Adevărul Absolut** este **Opus Cunoaşterii Absolute**, înseamnă că **Adevărata Cunoaştere NU există.**

Nu gîndirea este cea care trebuie să se supună şi să se conformeze obiectului, ci gîndirea determină obiectul iar acesta se conformează gîndirii.

Odată ce nu există cunoaştere decît Iluzie, ce anume ar fi Cunoaşterea de fapt dacă aceasta nu ar fi îmbrăcată în hainele Iluziei? O sumă de Elemente? Dar ce anume să reprezinte aceste Elemente raportate la Adevărul Absolut? Dar la *Adevărul Anoţional şi Noţional?* Poate fi unul dintre aceste *Adevăruri* mai *Neadevărat* decît altele? Nu! Pentru că toate celelalte Adevăruri în afară de Adevărul Absolut sînt la fel de Neadevărate, pe cît de Adevărate sînt raportate la acesta. Orice Adevăr oricît de puţin Neadevăr ar ascunde este un Neadevăr.

Toate Adevărurile, în afară de Adevărul Absolut sînt Neadevărate chiar dacă aparent diferă între ele, ele nu fac altceva decît să întregească un singur *Adevăr: Minciuna!*

Ea este unicul Adevăr determinat de Adevărul Absolut în celelalte Adevăruri, într-un cuvînt Neadevărul. Astfel că de cîte ori va apare într-un anume Adevăr, îndoiala, atunci ne apropiem cu aplicaţia noastră de Adevărul Absolut.

Neadevărul, Necunoscutul sînt reflectarea Adevărului Absolut în celelalte Adevăruri. Necunoscutul nu există decît pentru celelalte Adevăruri şi nu pentru Adevărul Absolut. Raportat la acest Adevăr toate cîte sunt şi cîte nu sunt, sînt cunoscute, chiar şi Necunoscutul devine Cunoscut întrucît poate fi detectat de către Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută.

După cum am afirmat referitor la Cunoaşterea Absolută că aceasta este determinată doar o singură dată de către Adevărul Absolut, dar pe urmă Cunoaşterea îşi adaugă noi şi noi Elemente datorită Absolut Necesarului, determinînd o Cunoaştere Anoţională, Noţională etc; sau aceste tipuri de Cunoaştere nu mai există?

Putem folosi termenul de Cunoaştere Anoţională sau de Cunoaştere Noţională doar în măsura în care vrem să facem distincţie între o Cunoaştere rezultată într-un sistem Noţional sau Anoţional, dar acest tip de Cunoaştere nu există raportată la Adevărul Absolut fiindcă ***orice*** *este* ***Cunoscut*** *în afară de Cunoaşterea Absolută,* ***nu*** *este* ***Adevărat****. Atunci* ***Cunoaşterea nefiind Adevărată*** *nu este nici* ***Cunoascută****.*

Ceea ce nu este Cunoscută devine **Necunoscută** *deci aparţine* **Necunoscutului,** *iar adineaori am spus că raportat la Adevăratul Absolut nu există* **Necunoscut** *întrucît acesta nu este altceva decît raportarea Adevărului Absolut în celelalte Adevăruri, prin urmare: toate celelalte tipuri de Cunoaştere sînt Necunoaşteri!*

Corect ar fi Necunoaşterea Anoţională sau Noţională, dar pentru a simplifica lucrurile chiar dacă folosim Cunoaşterea Anoţională sau Noţională se subînţelege că aceasta este Necunoaştere, şi astfel iarăşi ne întoarcem la Adevărul Absolut.

Nu întîmplător m-am întrebat adineaori ce anume este Cunoaşterea întrucît oricît de mult aş încerca să-i dau o anumită definiţie, de cîte ori simt că mă apropii de aceasta de atîtea ori văd cum mă îndepărtez din nou.

Nu intelectul este cel care intuieşte şi nici simţurile cele care gîndesc.

Gîndirea se datorează Cunoaşterii iar intuiţia Conştientizării, iar ambele: Factorului Vieţii.

Conştientizarea se reflectă în Om sub formă de Intuiţie, întrucît Intuiţia nu este Cunoaştere ci o stare de spirit care trimisă Factorului Vieţii, se va reîntoarce de la acesta sub formă de Cunoaştere pentru a umple conţinutul unei idei, al cărei fond a constat cîndva în Intuiţie. Intuiţia este Urma iar Cunoaşterea Forma în care se va închega Ideea. Cel responsabil de transformarea Urmei în Formă şi a Intuiţiei în Cunoaştere este Factorul Vieţii. Intuiţia prin Esenţa sa este energie, mai precis o formă de reprezentare a energiei vitale pe care o are orice Om.

Pornind de la Elemente ale Cunoaşterii Anoţionale, care pot fi toată gama care ne survine nouă ca Elemente ale simţirii, cum ar fi, începînd cu Iubirea şi terminînd cu senzaţia de sete, frig, oboseală, etc. Trăind într-un sistem Noţional, pînă şi acestui tip de Cunoaştere îi atribuim Noţiunea ca atare dar determină o Cunoaştere Noţională. Elemente ale Cunoaşterii Noţionale ar fi, începînd cu anumite cuvinte din limbaj care să nu implice simţirea, cum ar fi conotaţii, anumite abstractizări, etc; toate acestea implică Noţiunea ca atare despre un anume subiect, care în mod implicit devine Noţional. În schimb din punct de vedere al Adevărului Absolut şi al Cunoaşterii Absolute nu avem reflectat în cadrul limbajului nostru decît un singur Element, şi anume Necunoscutul. Atunci ce anume este Cunoaşterea?

5

Adevărul Anoţional este Conştientizarea Ierarhiei care se raportează la Cunoaştere iar cel Noţional se defineşte prin Conştientizarea Ierarhiei prin Cunoaştere, lucru care nu înseamnă nici într-un caz şi nici în celălalt că vreunul dintre aceste Adevăruri s-ar identifica cu Cunoaşterea, chiar dacă unul se raportează la aceasta negînd-o, departajându-se de Cunoaştere, cum este cazul Adevărului Anoţional, sau în cazul Adevărului Noţional unde conştientizarea Ierarhiei se face prin Cunoaştere nu înseamnă cîtuşi de puţin că acceptă ca fiind adevărată Cunoaşterea, ci, că se sprijină de aceasta pentru a o combate, definind-o ca fiind opusul său! Dar Adevărul Absolut? Acest tip de Adevăr este Esenţa ceorlalte două.

Spuneam adineaori că Cunoaşterea poate fi o sumă de Elemente. Cu toate că noi nu le vom putea cunoaşte Niciodată ştim că ele există şi că se află undeva acolo, dar ce anume sînt aceste Elemente? Sunt lucruri, fapte sau fenomene? Nu, nu sunt nici unele dintre acestea deoarece dacă ar fi unul singur dintre acestea noi NU le-am cunoaşte semnificaţia lor! Întrucît orice lucru, fapt sau fenomen devine cu adevărat Cunoscut doar dacă NU se raportează la Adevărul Absolut, la Cunoaşterea Absolută, şi NU este implicit determinat de acestea. Dacă nu sunt nimic din acestea atunci înseamnă că Niciodată nu vom cunoaşte semnificaţia lor.

Toate aceste Elemente sînt Necunoscutul, în care se ascunde Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută, care nu vor aparţine nici **Cunoaşterii Închise** şi nici celei **Deschise,** deoarece nu pot fi sintetizate de către Iluzie. Cu toate acestea şi Necunoscutul respectiv există acolo undeva şi ar putea deveni în orice moment unul dintre reperele cunoscute, trecînd astfel pe palierul cunoaşterii şi implicit odată cu aceasta pe acela al Iluziei. De ce nu o face? Pentru că atunci întreg Echilibrul s-ar da peste cap.

Prin urmare orice Necunoscut poate fi Cunoscut odată ce se alătură Iluziei.

Orice este Cunoscut NU este Adevărat, întrucît nu mai aparţine Adevărului Absolut, ci se pierde în Cunoaştere.

Dacă orice este Cunoscut nu este şi Adevărat, acest fapt înseamnă că nici măcar Iluzia Vieţii Omului nu este Adevărată chiar privită din punctul de vedere al Iluziei şi nimic altceva.

Prin urmare Cunoaşterea este umbra Necunoscutului Cunoscut de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută.

Cu cît Cunoaşterea va deveni mai proeminentă cu atît Adevărul va deveni mai scăzut, şi invers.

Cel mai mare Opus al Cunoaşterii este şi va rămîne de-a pururi Adevărul.

Cunoaşterea este aceea care determină noi şi noi Universuri pe cînd Adevărul le neagă indiferent că aparţin Iluziei Vieţii sau Realităţii.

Niciodată nu va fi Realitate Absolută pentru *Adevărul Absolut* întrucît nu se supune şi este Opus Cunoaşterii, precum Niciodată nu va fi Iluzie Absolută tocmai pentru aceste motive.

Din frămîntarea Adevărului Absolut cu *Cunoaşterea Absolută* se nasc continuu energiile spirituale ale Gîndului Pur, sau ale Originii Totului ce ţine de Factorul Creator şi Unic Întîmplător, în lumile Coeficientului Logic 2.

Cînd Factorul Creator şi Unic Întîmplător Contemplă Gîndul Pur, efluviile acestei Contemplări naşte Cunoaşterea Închisă, prin Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută, curgînd pe urmă în Universul Primordial Structural.

În schimb *Cunoaşterea Închisă* va deveni cunoscută Omului abia atunci cînd va intra sub incidenţa Cunoaşterii Deschise, pentru a putea fi reperată.

Atunci cînd Factorul Creator şi Unic Întîmplător Contemplă Persoana efluviile acestei Contemplări curg spre structurile existente ale Universului Primordial Structural

sau Î-L creează pe acesta dacă lucrarea divină nu este finalizată.

Cele mai importante principii ale Coaxiologiei şi implicit ale Coaxialismului, sunt cele care se bazează pe Opuşi şi Echilibre! Cunoaşterea este Opusă Adevărului întrucît orice Cunoaştere se bazează pe principiul posibilităţii ca un anume proces sau fenomen poate să fie adevărat sau nu, ceea ce Adevărul nu acceptă Niciodată jumătăţi de măsură întrucît un proces sau fenomen ori este adevărat ori NU!

6

La nivelul Cunoaşterii Absolute orice proces sau fenomen devine cu siguranţă adevărat dacă *întruneşte* anumite condiţii, pe cînd *Adevărul Absolut nu* poate fi *condiţionat!*

Astfel din Originea Zero care este Gîndul Pur pornesc cele două contrarii din acesta,” plus unu”, şi „minus unu” iar de aici întreaga scală a numerologiei.

Deci, Persoana în calitate de negativ al Gîndului Pur, de Formă al Urmei acestuia, dar posesoarea unei infinităţi minus Una de opusuri, a trebuit să determine şi Opusurile necesare Gîndului Pur, ce nu are decît doi Opuşi, *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută*. Pentru aceasta s-a născut *Iluzia*, ca Unic *Opus al Adevărului Absolut şi Cunoaşterii Absolute*. Gîndul Pur şi Persoana sînt Elemente de Echilibru al Factorului Creator şi Unic Întîmplător, cel care a născut simetria în toate lumile acestuia, indiferent dacă simetria este alcătuită din două, un miliard sau o infinitate minus Una de Opusuri.

La baza acestui principiu stă şi evoluţia particulelor elementare care sunt de fapt cuante de energie spirituală văzute astfel prin prisma Iluziei Vieţii din Universele Existenţei.

Odată determinat Gîndul Pur, în Forma acestuia a apărut Persoana, care a lăsat o Urmă în Forma căreia s-au născut o infinitate minus Una de Personalizări, una dintre acestea fiind *Existenţa*! Suma tuturor acestor *Personalizări* odată create au format *Noţiunea.*

Fiecare Personalizare a Persoanei este o Conştientizare în parte la fel ca şi Persoana, doar că Persoana este Întregul acestor Conştientizări iar infinitatea minus Una de Personalizări, Structura acestui întreg.

Toată această pleiadă de Conştientizări au determinat Noţiunea, prin raportarea acestora doar pentru o singură dată la Gîndul Pur al Factorului Creator, care este un Element Oglindă, deci un Element capabil să transforme Conştientizarea în Cunoaştere. Prima Cunoaştere care le-a survenit Personalizărilor şi Persoanei a fost aceea de Noţiune. Noţiunea este reprezentată de Cunoaşterea Închisă a Factorului Nostru Creator şi, se defineşte prin aceasta.

Noţiunea este responsabilă şi de delimitarea şi raportarea acestui tip de Cunoaştere care este *Cunoaşterea Închisă* la *Cunoaşterea Deschisă*.

Fiecare Personalizare are o Noţiune a sa în sine, de exemplu, Personalizarea noastră are drept noţiune: *Existenţa.*

Atunci cînd Persoana a născut propriile sale Personalizări acestea, odată cu apariţia lor au avut fiecare parte de o astfel de noţiune, odată reflectate în Noţiune.

Noţiunea ca sumum al acestei infinităţi de Personalizări nu este nimic altceva decît Oglinda în care se reflectă toate acestea ca întreg, rezultînd Cunoaşterea.

De ce nu Conştientizarea? Deoarece Conştientizarea este un summum de Elemente care pot fi cunoascute doar dacă sînt reflectate în Oglinda Noţiunii.

Din *Cunoaşterea Închisă* face parte fiecare noţiune pe care o posedă fiecare Personalizare a Persoanei.

Odată apărută Personalizarea Existenţei care a devenit conştientă de sine după ce s-a reflectat în Noţiune pentru a se putea raporta pe sine altor Personalizări, prima s-a determinare a fost Existenţa, a doua *Fiinţa*, a treia *Factorul Vieţii*, etc. A doua determinare şi anume *Fiinţa* este propria reflectare a Existenţei în *Oglinda Noţiunii,* deci a *Cunoaşterii,* şi nu în ultimă speţă a *Cunoaşterii Universale.* **De aceea *Fiinţa* primeşte caracteristicile Existenţei, excelînd prin atribuirea <u>Existenţei actului de Conştientizare.</u> În schimb la a treia reflectare a *Existenţei în Noţiune* cînd s-a determinat *Factorul Vieţii,* acesta a primit caracteristici de transformare a conştientizării în cunoaştere, într-un cuvînt, de simţire, de suflare. Astfel a *apărut Viaţa.***

Se poate vedea că de la nivelul Personalizărilor atît *Existenţa* cît şi celelalte Personalizări îşi clădesc fiecare în parte propriile lor structuri.

Întrebarea care se pune este de ce a creat *Fiinţa* şi nu Factorul Vieţii de exemplu?

Deoarece *Fiinţa* nu este altceva decît rezultatul reflectării Existenţei în Noţiune.

Fiecare *Personalizare* devine *conştientă de sine* abia cînd se raportează la toate celelalte Personalizări, oglindindu-se în Noţiune, iar rezultatul reflectării în această determină Conştientizarea Personalizării. Conştientizarea Personalizării noastre este Existenţa.

Înainte de a se reflecta în Noţiune fiecare *Personalizare a Persoanei* reprezintă doar un Element din infinitatea de *Elemente ale Cunoaşterii Închise.*

Noţiunea este direct *răspunzătoare* de orice formă de Cunoaştere la orice nivel structural atît în cadrul Universelor Personalizării Existenţei cît şi al tuturor celorlalte Personalizări. Prin Noţiune se transferă <u>Cunoaşterea</u> către toate celelalte sfere care şi-au trimis actele lor de <u>Conştientizare</u> din nou <u>Noţiunii.</u> Aceasta le reflectă înapoi sub formă de <u>*Cunoaştere.*</u>

Existenţa este actul de Conştientizare al Personalizării noastre, care reflectat în Noţiune determină Cunoaşterea acestei Conştientizări, deci Fiinţa. Astfel Fiinţa devine prima Cunoaştere a Existenţei.

Dar tocmai fiindcă este prima Cunoaştere a Existenţei această Cunoaştere este de fapt Cunoaşterea Conştientizării. Lucru care-i va imprima Fiinţei calitatea de Element Oglindit şi nicidecum de Element Oglindă, cum este Noţiunea.

Odată Cunoscută Fiinţa de către Existenţă, Existenţa se va reflecta din nou În Noţiune cu propria sa Conştientizare, iar noul rezultat va fi Factorul Vieţii.

Cea de-a doua Conştientizare a Existenţei va fi diferită de prima întrucît vă avea şi încărcătura predecesoare a Fiinţei, şi în loc să fie, Cunoaşterea Conştientizării, va deveni *Cunoaşterea Actului de Cunoaştere,* ceea ce-i va impregna Factorului Vieţii calitatea de Element Oglindă. Factorul Vieţii devenind Element Oglindă, va fi la fel ca şi Noţiunea, apt pentru a primi actele de Conştientizare ale altor Elemente şi a le transforma în Cunoaştere.

7

Astfel Factorul indică că *Fiinţa* are chipul Existenţei reflectat în sine, iar prin *Fiinţă Existenţa* poate fiinţa.

Prin Fiinţare se înţelege Existenţa *Fiinţei,* a unui întreg care posedă anumite dimensiuni.

Fiinţa este direct răspunzătoare de absolut toate dimensiunile care se reflectă din Existenţă, prin propria sa

reflectare la aceasta, dar NU este responsabilă de Viaţă, care se datorează Factorului Vieţii.

Prima reflectare a Personalizării noastre în Noţiune a determinat Existenţa.

Prima reflectare a Existenţei în Noţiune a determinat Fiinţa.

***Fiinţa* este şi posesoarea caracteristicii de a da dimensionalitate Existenţei prin Cunoaşterea Actului de Conştientizare, datorat reflectării Existenţei în Noţiune.**

Actul prin care Fiinţa dă dimensionalitate Existenţei prin reflectarea acesteia în elementul Oglindă, care este Factorul Vieţii se numeşte Fiinţare, dar Fiinţa mai poate da dimensionalitate prin reflectarea sa şi în alte Elemente Oglindă.Şi de data aceasta rezultatul va fi tot fiinţarea.

Orice Dimensiune care ne este nouă cunoscută este rezultatul fiinţării dat prin reflectarea Fiinţei care ne-a dimensionalizat cîndva Amprenta în Factorul Vieţii.

Spaţiul şi Timpul lumii noastre se datorează Fiinţei care pentru o lume a Coeficientului Logic 2, va avea două reflectări majore în Factorul Vieţii determinînd Spaţiul şi Timpul, pentru Lumea noastră, iar restul reflectărilor Fiinţei în Factorul Vieţii care sunt difuzate şi Cunoaşterii noastre, vor fi dimensionalizările din ce în ce mai inferioare din punct de vedere Ierarhic.

Spaţiul şi Timpul sînt două fiinţări. Atît Spaţiul cît şi Timpul pot să fie Oameni sau orice altceva în alte lumi dacă Amprenta lor se reflectă în Fiinţă şi Factorul Vieţii, pentru aceste lumi cum se reflectă Amprentele Oamenilor pentru această lume. Fiecare Dimensiune cunoscută sau necunoscută nouă dată de Fiinţă prin procesul de Fiinţare se datorează reflectării în Fiinţă a unei anumite Amprente.

Chiar şi Existenţa, Fiinţa, Factorul Vieţii, alte Personalizări, Persoana, Gîndul Pur, Adevărurile

Absolut, Anoţional şi Noţional, Noţiunea, Elementele Cunoaşterilor, fiecare Stare de Fapt, Matricea Noastră, absolut orice are propria sa Amprentă, lăsată de propriul său tipar.

Oricît de imposibil ar părea dar dacă Ierarhia acceptă o anumită ordonare a elementelor, Amprentele acestor Elemente Nu se supun nici unei Ierarhii.

Toate Amprentele sînt egale. Chiar şi Amprenta celui mai nenorocit Om este la fel de egală cu Amprenta Timpului său cu Amprenta Matricii Noastre, întrucît la nivelul Amprentelor nu există Ierarhizare, fiind supuse Ierarhiei doar incidenţele care rezultă din reflectarea acestor Amprente în anumite Elemente de Prim Ordin, cum ar fi Existenţa, Fiinţa, Factorul Vieţii, care pot fi pînă la un Infinit minus Unu de astfel de Elemente.

De ce noi în această lume, sîntem Oameni iar o altă Amprentă cum este aceea a Timpului este Timp, deci o anumită Dimensiune?

Mai mult decît atît, de ce oare noi primim Elementele Cunoaşterii Deschise care au fiecare Amprentă lor în calitate de Destin, Întîmplare sau Necunoscut, iar pe baza lor se pot reflecta Elementele Cunoaşterii Închise pentru a ne deveni nouă Cunoscute?

De ce Amprentele noastre nu sunt Destin, Întîmplare sau Necunoscut?

În primul rînd Amprentele noastre pot deveni atît Destin, cît şi Întîmplare dar şi Necunoscut, întrucît Elementele Stării de Fapt ale Cunoaşterii Deschise, fac parte din Originea noastră, mai mult decît atît dacă aplicăm principiul creaţional Unu se raportează la infinitatea din care se scade, rezultatul va fi raportarea la acest Unu, astfel Toate sunt Unu şi Unu sunt Toate. Amprenta Destinului sau acele ale Întîmplării sau Necunoscutului, se regăsesc în Amprenta fiecărui Om,

întrucît sînt Cunoaştere iar Omul prin quintesenţa sa este Cunoaştere, Gînd, Vis sau Iluzie şi nimic mai mult.

Faptul că Destinul, Întîmplarea şi Necunoscutul din noi se reflectă în Oglinzi (Fiinţa şi Factorul Vieţii) ca fiind astfel iar totul ce devine Cunoscut se raportează la acestea denotă calitatea pe care o dau Oglinzile acestei reflectări, şi mai mult decît atît sunt o infinitate minus Unu de Oglinzi.

Fiecare Oglindă se reflectă la rîndul său în toată această infinitate, iar Amprenta unui Gînd chiar dacă se reflectă doar într-o singură Oglindă ea este interpretată de către întreaga infinitate minus Unu de Oglinzi, iar rezultatul dat doar de către Oglindă în care s-a reflectat Amprenta.

Acest fapt duce la explicarea lucrului de ce anume Timpul este Timp şi nu Om! Totul se datorează incidenţei sub care s-a reflectat Amprenta Timpului, în Fiinţă.

Această reflectare creează o anumită incidenţă cu Lumea noastră unde Timpul devine o Dimensiune.

Absolut orice Element al Cunoaşterii, devine Element al Cunoaşterii doar atunci cînd acesta este datorat unei Amprente. Determinat de către o Amprentă, altfel elementul Cunoaşterii Închise sau Deschise ar deveni un Element gol de către Cunoaşterea însăşi.

<u>**Amprenta este aceea care esenţializează elementul Cunoscut, fără Amprentă elementul nu poate fi Cunoscut, el se aflǎ doar sub formă de Înţeles, de Urmă care-şi aşteaptă Amprentă pentru a primi Forma. Orice Amprentă este binevenită într-o anumită Urmă, primind Forma Urmei respective. Dacă Forma Urmei respective este Timp sau Spaţiu pentru Lumea noastră, atunci Cunoaşterea va fi rezultată de Factorul Vieţii către Om ca Dimensiune temporară sau spaţială.**</u>

De ce anume a căzut Amprenta Timpului sub o astfel de incidenţă cu Lumea noastră încît să ne devină nouă Dimensiune şi încă cea mai importantă alături de Spaţiu?

După cum am mai spus depinde de Urma în care s-a format Amprentă, de incidenţa pe care o are aceasta cu Lumea nostră, dar cu alte lumi care aparţin altor Coeficienţi Logici sau altor Nivele de Conştientizare, Timpul poate fi receptat ca Om sau ca orice altceva, la fel şi Spaţiul, precum Omul poate fi receptat ca orice altceva decît Om!

De ce incidenţa cu Lumea noastră face ca Amprenta Omului să primescă Conţinutul de Om şi nu de Timp?

Orice Cunoaştere dacă nu ar fi umplută cu o anumită Amprentă, ar fi o Cunoaştere goală, fără conţinut. Amprenta este conţinutul Cunoaşterii. Odată ce sunt o infinitate minus Unu de Urme, fiecărei astfel de Urmă îi corespunde un anumit Înţeles atunci cînd aceasta este „umplută” cu o anumită Amprentă. Acest Înţeles care-i corespunde unei anumite Urme diferă de la un Element la altul în funcţie de caracteristicile, priorităţile şi proprietăţile acelui Element. Luată în ansamblul ei şi Lumea noastră la rîndul său este un întreg, deci un Element care are o anumită structură. Acest întreg care este Lumea noastră aparţine Coeficientului Logic 2, deoarece Lumea devine Conştientizată şi Cunoscută de către noi pe baza acestui Coeficient Logic.

Chiar dacă tot această lume ar fi cunoscută pe baza altui Coeficient Logic decît 2, de către alte fiinţe, avînd o cu totul altă reprezentare, acea lume, cu acea reprezentare nu ar mai fi Lumea noastră ci o cu totul altă lume, chiar dacă la baza reflectării în Coeficientele Logice diferite ar sta unul şi acelaşi Element.

Acest lucru înseamnă că unul şi acelaşi Element poate aparţine mai multor lumi în acelaşi timp, deci, simultan. Cum sunt o infinitate minus Unu de Coeficienţi Logici acelaşi Element poate aparţine unei infinităţi minus Unu de lumi, unde în fiecare lume este altceva. Acum să revenim la întrebarea de adineaori de ce anume Amprenta Omului primeşte Noţiunea de Om şi nu de Timp în Lumea noastră, iar Amprenta Timpului primeşte Noţiunea de Dimensiune?

Răspunsul de această dată este mult mai simplu. Omul este Om doar pentru reflectarea lumii ca Element prin prisma Coeficientului Logic 2, iar Timpul ca Dimensiune. Coeficientul Logic va determina şi numărul de dimensiuni ale unei lumi. Coeficientul Logic 2, va avea două dimensiuni, cinci, va avea cinci dimensiuni, ş.a.m.d. În Lumea privită din perspectiva elementului său sunt o infinitate minus Una de dimensiuni, dar privită prin perspectiva Coeficientului Logic, numărul de dimensiuni va fi egal cu numărul Coeficientului Logic.

Dacă raportat la Coeficientul Logic 2 o anumită Amprentă „umple" conţinutul Urmei cu Forma Cunoaşterii unei dimensiuni temporare, iar o altă Amprentă „umple" conţinutul Urmei cu Forma Cunoaşterii unei dimensiuni spaţiale, înseamnă că pentru infinitatea de Coeficienţi Logici acele Amprente vor umple conţinutul Urmei cu Forma unui Infinit de posibile înţelesuri. La fel este şi în cazul Omului, care în alte lumi poate fi perceput ca fiind Dimensiune cum ar fi Spaţiu, Timp, sau forţe, cum ar fi gravitaţie, etc; totul fiind în funcţie de cum anume este percepută Lumea, ca un Element, de către infinitatea Coeficienţilor Logici sau ale Nivelelor Logice.

O altă întrebare tulburătoare este dacă Lumea – Element este o lume singulară sau sunt o infinitate de lumi Element?

Dacă ar fi o infinitate de lumi – Element, atunci atunci ar fi o infinitate de substraturi, astfel fiecărui Coeficient Logic i-ar surveni o anume lume - Element, care la rîndul ei ar fi reflectată de către restul din infinitatea Coeficienţilor Logici. Acest fapt ar duce la o reprezentare cel puţin bizară şi anume la faptul că Lumea - Element este o lume total virtuală pentru tot restul de alţi Coeficienţi Logici în afară de cel căruia îi aparţine Lumea – Element. Fapt universal valabil pentru fiecare Coeficient Logic în parte.

Astfel avem o infinitate de lumi – Element, iar fiecărei astfel de lumi în parte, îi aparţine cîte o infinitate de lumi virtuale ca rezultat al reflectării acestei lumi – Element de către Coeficienţii Logici.

Această structură ne duce exact de unde am plecat şi anume dacă fiecărui Coeficient Logic îi aparţine o lume - Element a sa, atunci o infinitate de Coeficienţi Logici va avea o infinitate de lumi – Element ale lor, deci o lume – Element într-o infinitate de ipostaze.

Astfel este doar o lume – Element care are o infinitate de ipostaze. Ceea ce Cunoaşte Omul este o ipostază a lumii – Element. Practic există doar o lume – Element, în consecinţă un singur Element dar care este Conştientizat şi Cunoscut într-o infinitate minus Una de ipostaze.

Atunci, Elementele Cunoaşterii Deschise sau Închise, ale altor şi altor reprezentări pe care le-am numit nu o dată Elemente, ce anume sînt dacă în realitate nu este decît un singur Element într-o infinitate de ipostaze, unde fiecare ipostază se datorează canalului prin care este perceput pentru ca acesta să devină Cunoscut?

Tot ceea ce am denumit ca fiind Elemente ale Cunoaşterii Deschise sau Închise, nu sunt altceva decît nişte repere lipsite de orice importanţă dacă Urma lor nu este „Umplută” cu Conţinutul Formei unei

Amprente. Abia în acest moment Elementul devine plauzibil.

Fiecare Matrice are Amprenta sa precum Amprenta Originară constă în Periodic, Asemantic şi Semantic, şi anume în reflectarea Periodicului de către Oglinda Semantică. Rezultatul reflectării Periodicului în Oglinda Semantică care este Infinitul a determinat prima Amprentă sau Amprenta Originară. Aceasta se regăseşte în toate Amprentele care i se vor succeda pe parcurs. Despre partea Semantică a Coaxiologiei voi discuta la momentul potrivit. Amprenta va fi întotdeauna Forma care va umple conţinutul Urmei.

Unica Amprentă pe care o putem Cunoaşte cu adevărat în Lumea noastră şi nu în Lumea – Element, este Instinctul. Acesta este cu adevărat Amprenta care umple Urma Matricei – Scop, cu Forma sa. Matricea – Scop este o altă Amprentă, precum toate celelalte Elemente sînt alte şi alte Amprente – Element.

Astfel există o lume – Element şi o infinitate de Amprente - Element. Factorul Primordial, Factorii Creatori, Persoana, Personalizările, Noţiunea, Noţiunile, toate Elementele Cunoaşterii Deschise şi ale Cunoaşterii Închise sînt Amprente – Element, deoarece sînt succesoarele Amprentei Originare care este Primul Eveniment, prin reflectarea Periodicului în Oglinda Semantică. Odată ce Amprenta are caracteristică şi de Eveniment, aceste lucru înseamnă că orice Cunoaştere are şi încărcătura de Eveniment. Atunci cum anume se „umple” cu o anume Amprentă un anumit Element al Cunoaşterii Deschise sau Închise pentru ca acesta să devină Cunoscut? De ce nu ar deveni Cunoscut fără ca să se mai „umple” cu această Amprentă? Ce este înainte de „umplere” acest Element al unei sau altei Cunoaşteri?

Înainte de „umplere” este o Urmă lăsată de determinant fără un anumit conţinut.La originea

determinărilor se află Amprenta Originară despre care am discutat adineaori. Să luăm Instinctul. Acesta nu este Instinct dacă Urma Matricei – Scop nu este „umplută” cu Forma acestuia. Cine anume „umple” această Urmă?

Răspunsul este: Oglinda SEMANTICĂ CARE ESTE INFINITUL PRIN PERIODICUL CARE SE REFLECTĂ NECONTENIT ÎN EA!

După cum am mai spus prima reflectare a Existenţei în Noţiune a determinat Fiinţa.

A doua reflectare a Existenţei în Noţiune a determinat Factorul Vieţii, care este Oglinda în care se oglindeşte Fiinţa pentru a da dimensionalitate Existenţei Omului.

Fiinţa se poate Oglindi şi în Noţiune pentru a da dimensionalitate acesteia dar mai ales Existenţei, şi odată cu această reflectare va da dimensionalitate şi fiinţare acestora. Fiinţarea nu se produce prin Oglindirea Fiinţei doar în Factorul Vieţii, ci prin Oglindirea Fiinţei în orice altă Oglindă posibilă.

Tot ce pot spune este că atunci cînd Fiinţa se Oglindeşte în Factorul Vieţii iar această Oglindire este percepută de către Om, în Lumea Coeficientului Logic 2, întreaga Oglindire a fiinţei se rezumă la Fiinţarea celor două dimensiuni, Spaţiul şi Timpul, în spectrul cărora se difuzează întreaga dimensionalitate din Cunoaşterea Omului.

Odată dimensiunile conştientizate, acestea se vor reflecta iarăşi la fondul uriaş de Elemente ce aparţine Cunoaşterii Închise ale Marelui Creator, şi care sunt reflectate în permanenţă de Noţiune către Fiinţă, *Factorul Vieţii*, şi toate celelalte Elemente de Prim Ordin.

Imediat după ce au fost create *Fiinţa, Factorul Vieţii* şi toate celelalte Elemente de Prim Ordin acestea au început să se reflecte între ele, rezultînd Elemente de ordin, secund, terţ, etc. Pînă la un ordin de nivel Infinit minus Unu. În

anumite astfel de ordine se află şi viaţa noastră, cea de zi cu zi. Chiar dacă Amprenta Omului este rezultatul unei reflectări a *Factorului Vieţii* în *Fiinţă* şi invers, între aceste două pot avea loc o infinitate minus Una de reflectări, iarăşi, la rîndul lor, astfel aceasta înseamnă că Amprenta omului poate fi determinată cu o diferenţă de ordin de miliarde şi miliarde de ori faţă de ordinul Amprentei.

Toate acestea se datorează faptului, că Amprenta respectivă odată ce a fost creată ea a lăsat la rîndul ei o altă şi o altă Amprentă, care s-a multiplicat, într-un număr impresionant, fiind la un ordin imens de reflectări de Amprentă în Amprentă pînă s-a ajuns la noi. Ceea ce pot să afirm este că originea Amprentei noastre Umane cît şi a plantelor, animalelor şi altor forme de viaţă, inclusiv în siliciu, a diferitelor bacterii, se află în reflectările Factorului Vieţii în Fiinţă, şi invers.

Se ştie că Omul este o Fiinţă care vieţuieşte deci trăieşte, într-un *Coeficient Logic 2, deci al logicii bivalente, de tip bine-rău, etc.*

Mintea Omului nu va putea accepta mai mult de două dimensiuni ca fiind conştientizate de către această. Spaţiul şi Timpul.

Omul nu poate conştientiza şi alte dimensiuni şi de aceasta are Iluzia Vieţii că trăieşte în spaţio-temporalitate.

În realitate Omul trăieşte în tridimensionalitate şi alături de cele două dimensiuni pe care Omul le poate conştientiza ar mai trebui să fie şi cea de-a treia despre care am mai spus că este *Dimensiunea Vieţii.*

Revenind la *Existenţă, Fiinţă şi Factorul Vieţii,* acestea odată formate se vor reflecta unele în altele şi chiar mai mult fiecare va putea deveni atît Existenţă cît şi Fiinţă cît şi *Factorul al Vieţii* faţă de cealaltă.

Toate acestea formează Triada, sau Triunghiul Profan.

Adineaori am spus că Lumea bivalentă a Omului îi permite să cunoască doar două dimensiuni, şi eventual să o bănuie pe a treia, trăind în tridimensionalitate.

Acest lucru înseamnă că Triada este reală doar pentru Iluzia Vieţii pe care o are Omul că pe lîngă acestea trei ar mai putea fi şi alte Elemente care să nominalizeze alte şi alte reflectări în Noţiune, dar care Omului îi vor rămîne mereu necunoscute şi asta nu pentru că ar aparţine Cunoaşterii Deschise, ci pentru că minţii Omului ce aparţine *Coeficientului Logic 2* îi este imposibil să discearnă şi un alt mod de operare, mai mult decît atît, Elementele în sine care compun Omul sînt *Existenţa*, *Fiinţa* şi *Viaţa.*

Aceste trei nu sunt opuse una alteia, ci între ele există o relaţie de interdependenţă prin reflectarea uneia în cealaltă.

Odată apărută Triada, Elementele sale se vor reflecta între ele, *Fiinţa* luînd locul *Noţiunii,* în ea oglindindu-se toate Amprentele lăsate de *Gînduri,* care sunt un rezultat al *Factorului Vieţii* ce determină viaţa conştientă.

Toate acestea se vor reflecta între ele doar raportate la Om şi nu la alte şi alte reprezentări unde va necesita şi o reflectare la Noţiune pentru a mări numărul elementelor care compun *Triada,* numele ei devenind astfel nefolositor, odată ce nu vor mai fi doar trei Elemente.

În schimb pentru Om, *Triada* va rămîne eternă, fiind unica care-l reprezintă.

Acest fapt duce la un rezultat uluitor, şi anume la extraordinara lucrare a Marelui Creator şi anume, dacă ne gîndim la complexitatea lumii vii ne cutremurăm.

Pentru a ne face o imagine de ansamblu a acestei complexităţi ar trebui să ne imaginăm doar lumile ce aparţine Coeficienţilor Logici de la 1 la Infinit minus Unu, noi aflîndu-ne în poziţia 2, prin logica bivalentă.

Alături de aceste lumi ale *Coeficienţilor Logici* mai sunt şi lumile, *Antilogicului cu Nivele ale Antilogicului de*

la 1 la Infinit minus Unu, pe urmă ar veni lumile Virtualului ş.a.m.d., această scală tinzînd şi ea la Infinit.

Ei bine, toată această scală nu este nimic faţă de ce anume poate să urmeze, întrucît scala respectivă a fost alcătuită doar din Elementele Triadei, dar dacă la aceasta mai apare un alt Element ca rezultat al reflectării în Noţiune?

Dacă alături de al patrulea mai apare al cincilea, al sutălea, al miliardulea pînă la Infinit? Unde se mai află Omul?

8

Poate că acum putem să punem întrebarea ce anume este Omul?

Această fărîma de Iluzie ce se crede praf şi stîncă?

Această fărîma născută străină de el însuşi!

De ce *străină?* Omul nu avea ce să caute într-o lume tridimensională cu o logică bivalentă şi cu conştientizarea a doar două dimensiuni.

Străinul din Om constă în faptul că tocmai propria *Dimensiune a Vieţii,* cea care-i dă Omului suflarea, nu îi este dat să o vadă, sau să o conştientizeze prin propria sa experienţă.

Atunci cînd alergăm pe o porţiune de drum ştim ce distanţă am parcurs şi în cît timp, dar nu vom şti Niciodată cîtă viaţă am parcurs şi cîtă vom mai avea de parcurs sau o astfel de întrebare ar trebui pusă oricum altcumva, întrucît pînă şi expresia cîtă mai e de parcurs denotă o subjugare conştientizată la spaţio-temporalitate, faţă de care Omul îşi ancorează fiecare acţiune a sa.

Străinul din Om este răspunzător de suferinţa îndurată de acesta în timpul vremelnicei sale vieţi. Străinului acesta i se datorează toate războaiele, şi conflictele sociale care au loc în orice societate umană. La originea lui se află Păcatul Originar.

Să fie Omul o greşeală a creaţiei Factorului, un accident? Nu, în nici un caz, nimic nu este Întîmplător, nici Destinul Omului.

Atunci ar trebui să revenim la *Scop* şi Ierarhie. Să fie Omul un experiment al Scopului sau un servant al Ierarhiei prin propria sa apariţie, încă din faza de Amprentă a Existenţei care s-a reflectat în Fiinţă? Omul prin excelenţă nu îşi cunoaşte Scopul pentru care a fost creat şi mai mult decît atît Omul are Iluzia că poate concepe Lumea ca *Scop* şi ca Mijloc.

Dacă Omul datorită intelectului său ar concepe Lumea fie ca *Scop*, fie ca Mijloc, atunci ar cunoaşte cu siguranţă sensul noţiunii de *Scop*. Intelectul uman nu este capabil să acceadă la a cunoaşte Noţiunea de *Scop*, întrucît această noţiune, vine ca o reflectare a Scopului drept Cauză prin Instinct, care este prima *Stare de Fapt*, iar Omul are doar Iluzia că trăieşte un *Scop* în sine datorită Instinctului propriei sale existenţe care nu este departajat de Iluzia Vieţii, devenind parte din aceasta. Mai mult decît atît, fiecare propoziţie a logicii umane se raportează la un Adevăr, chiar dacă parţial, întrucît Omului nu-i este dat să cunoască *Adevărul Absolut*.

Scopul a fiinţat cu mult înaintea *Adevărului Absolut*, fiind Prezent încă de la nivelul Matricei, ca apoi să se infiltreze prin Starea de Fapt în Creaţie. Odată ce Scopul este dinaintea Adevărului, înseamnă că acesta nu fiinţează în funcţie de Adevăr, decît înfăşurat în mantia Instinctului care va determina Adevărul prin EUL Factorului Primordial, şi odată cu acesta şi *Cunoaşterea Absolută* determinînd Gîndul Originar. Atunci mai poate Omul afla ce este Scopul? Cu siguranţă că nu.

Omul nu poate fi o greşeală a Creaţiei Marelui Creator întrucît acesta Nu poate greşi întrucît se raportează la Absolut!

Tot ceea ce se raportează la Absolut primeşte sine qua non, valorile fundamentale ale Absolutului, indiferent

că este *Adevărul Absolut* sau *Cunoaşterea Absolută*, şi astfel nu poate interveni greşeala care are prin Esenţa ei relevanţă de fatalitate, destructibilitate şi negativitate, opusă binelui, chiar dacă binele este poate unul dintre cele mai mari rele, chiar şi în acest caz. Astfel Factorul nu greşeşte iar prin urmare nu poate fi preferabilă inexistenţa lumii faţă de Existenţa acesteia, din punct de vedere al intelectului uman, pentru că Omul nu a fost lăsat în această lume pentru a o distruge.

Orice Element va fi Conştientizat ca avînd o infinitate minus Una de opuşi. Acel Opus care se va scădea din infinitate fiind Factorul Creator.

Conştientizarea se defineşte ca fiind reflectarea unui Element într-un alt Element care poartă rolul de Oglindă. Însă rezultatul reflectării elementului în Oglindă poartă denumirea de Cunoaştere.

Elementul se defineşte ca fiind o noţiune despre „ceva”, chiar şi despre aria Anoţionalului deci de dinainte de a fi Noţionalul, respectiv Persoana, Personalizările şi Oglinda acestora Noţiunea.

Adevărul Absolut este Destinaţia Scopului Matricei prin Instinct, că ar fi primul Scop al Ierarhiei care stă la baza Totului iar Instinctul prima treaptă a Ierarhiei care stă la baza Totului.

Oare în acest Tot nu se află şi Matricea care a determinat Instinctul prin prima Sa Stare de Fapt, iar această Matrice avea un anume Scop cum Scopul o anume Matrice, devenind Matrice Scop. Cum putea fi acela primul Scop?

Cînd m-am referit la primul Scop şi implicit odată cu acesta la Adevărul Absolut am făcut-o pentru a explica faptul că Adevărul Absolut este primul Scop al Ierarhiei, că acel Tot este de fapt Ierarhia, că Matricea cu calităţile sale de Scop, Dezordine şi Entropie,.Nu este un Scop în sine ci doar că are mai multe calităţi, devenind Scop prin simpla Sa Denominaţie de Matrice. Odată cu raportarea Sa la

Conştientizarea Instinctului în „EU” al Factorului Primordial, deci cu raportarea la Ierarhia pe care o crease, şi odată cu aceasta la primul Scop care este Adevărul Absolut, prin care se definitivează Ierarhia odată cu Instinctul.

Prin urmare primul Scop a apărut odată cu Adevărul Absolut ce a permis la rîndul său CONŞTIENTIZAREA „EU” -lui Factorului Primordial, şi odată cu aceasta apărînd Cunoaşterea Absolută.

Odată cu apariţia PRIMULUI Element s-a născut şi **Numerologia**. PRIMUL Element AL IERARHIEI este Instinctul, care la rîndul său a favorizat apariţia primului Scop, Adevărul Absolut ce nu reprezintă altceva decît împlinirea primului Scop al Matricei prin Instinct. Din cîte s-a văzut Ierarhia devine Cauza iar Scopul Efectul.

În schimb Scopul precede prin Matrice Totul. Instinctul este prima treaptă a Ierarhiei care defineşte primul Scop, Adevărul Absolut, care la rîndul său defineşte „EUL” Factorului Primordial, ce-a de-a doua treaptă a Ierarhiei, care odată determinată defineşte Cunoaşterea Absolută al doilea Scop. Cunoaşterea Absolută alături de Adevărul Absolut vor determina cel de-al treilea Element al Ierarhiei care este Gîndul Originar. Gîndul Originar este şi cel răspunzător de apariţia Factorilor Creatori prin care se raportează Factorul Primordial. Ce anume este Factorul Primordial?

Este Instinctul său „EUL” care se naşte din Instinct şi Adevărul Absolut determinînd Cunoaşterea Absolută?

9

Factorul Primordial este „Eul” care se datorează Instinctului şi Adevărului Absolut,” EU” care odată conştientizat devine Factorul Primordial. Poate fi un „EU” neconştientizat? Cu siguranţă că nu!” EUL” prin excelenţă se defineşte prin conştientizare, care determină Cunoaşterea

de sine, care devine implicit Scopul acelui „EU”, şi care este Cunoaşterea Absolută. Conştientizarea nu este nicidecum Cunoaştere, ci actul premergător Cunoaşterii, care o va determina pe aceasta.

Astfel Conştientizarea nu este Cunoaştere, ci, mai precis, Forma în care se va Structura Cunoaşterea. În schimb poate exista Conştientizare fără Cunoaştere dar nu şi Cunoaştere fără Conştientizare. Dacă nu ar fi această Formă, Cunoaşterea nu ar putea fi decisă, şi astfel întreg eşafodajul lumilor s-ar fi prăbuşit. Prin urmare „EUL” care este Factorul Primordial este al doilea Element al Ierarhiei, caracterizat prin Conştientizare.

Odată conştientizat „EUL” acesta Cunoaşte!” EUL” reflectă Cunoaşterea în sine drept Scop al său. Astfel Scopul Factorului Primordial care este „EUL” Primordial este Cunoaşterea Absolută, care odată apărută cu „EUL” Factorului Primordial, compus la rîndul lui din Instinct şi Adevărul Absolut, va determina Gîndul Originar, al treilea Element al Ierarhiei. Gîndul Originar este cel ce determină Factorii Creatori, deci şi Factorul Nostru Creator şi Unic Întîmplător. Aceştia sunt cel de-al treilea Element al Scopului, fiind Scopul Gîndului Originar.

Factorii Creatori vor dezvolta o structură oarecum inversată faţă de Factorul Primordial, întrucît ei sunt Element de Scop chiar dacă sînt primul Element al Scopului înglobat în Ierarhie. Primul determinant al Factorilor Creatori va fi Adevărul Absolut care-i defineşte şi care este reprezentat la acest nivel ca fiind Element al Ierarhiei, întrucît este determinat de un Element de Scop, care sunt Factorii Creatori drept Scop al Gîndului Originar. Determinantul Adevărului Absolut ca Element al Ierarhiei va fi cu siguranţă Scopul acestuia care se va structuraliza în Cunoaşterea Absolută a Factorilor Creatori, Scop care va determina Gîndul Pur al Factorilor Creatori. Din acest stadiu, fiecare Factorul Creator îşi va structuraliza propria sa dezvoltare.

În cazul Factorului Nostru Creator şi Unic Întîmplător Gîndul Pur ca Element al Ierarhiei va determina prin Scopul Său, Persoana, primul Întreg, ce se va structuraliza într-o infinitate minus Una de Personalizări, care se vor reflecta ca Întreg în Noţiune, prima Oglindă, moment în care se naşte Iluzia, prin Persoană şi Personalizările acesteia. Una dintre aceste Personalizări este Existenţa. Prima reflectare a Existenţei în Noţiune a determinat Fiinţa, iar ce-a de-a doua Factorul Vieţii. Persoana este Element de Scop pe cînd Personalizările sînt Elemente de Ierarhie, care se reflectă în Noţiune, Element de Scop.

Astfel Existenţa în calitate de Element al Ierarhiei se reflectă în Noţiune Element de Scop şi determină Fiinţa, Element al Ierarhiei, la fel se întîmpla şi cu Factorul Vieţii şi cu toate celelalte rezultate ale reflectării Existenţei în Noţiune, care vor deveni automat Elemente ale Ierarhiei întrucît Noţiunea care le reflectă este un Element de Scop. În schimb toate rezultatele reflectării în Elementele Ierarhiei vor fi definite ca fiind Elemente de Scop.

Ce anume determină mai multe reflectări ale aceleiaşi Personalizări în Noţiune? Faptul că fiecare Personalizare se reflectă în Noţiune prima oară rezultă un anumit Element de Prim Ordin cum este Existenţa în cazul Personalizării noastre. Imediat după reflectarea acesteia în Noţiune asupra Personalizării respective se vor abate şi alte reflectări ale altor Personalizări, precum şi Existenţa se va abate la rîndul ei altor Personalizări. Acest lucru le va face ca să-şi determine rezultatul unei noi reflectări care nu mai provine direct de la Noţiune ci de la Personalizări. Aceste reflectări vor fi de un ordin mai inferior decît cele obţinute direct din reflectarea acestora în Noţiune.

Cu toate acestea reflectările respective vor crea acea „următoare” reflectare după prima, care le va determina pe Personalizări să se reflecte şi a doua oară cît şi a Infinit minus Una oară în Noţiune, rezultînd Elemente de Prim

Ordin, între care vor fi cu siguranţă intercalate şi Elementele unor ordine mai inferioare ca şi reflectările Personalizărilor între ele sau reflectările, reflectărilor la un ordin din ce în ce mai inferior între ele. **În consecinţă tocmai numărul Personalizărilor, pluralul acestora, determină şi numărul reflectărilor repetate ale acestora în Noţiune.**

Pornind de la Factorul Primordial care se defineşte prin acel „EU" al Său care este şi Prima Conştientizare a Scopului Matricei, care va determina la rîndul Său Cunoaşterea Absolută, întrucît Adevărul Absolut a fost determinat dinainte de această Conştientizare ca fiind Scopul Instinctului.

Odată determinată Cunoaşterea Absolută, aceasta împreună cu Adevărul Absolut care este determinat deja dinaintea Primei Conştientizări a Scopului Matricei, ce este un Element al Ierarhiei, Factorul Primordial, se va naşte Gîndul Originar. Astfel Elementele din care este compus Gîndul Originar sînt Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută. Pentru a se realiza Primul Echilibru este necesar ca Elementele Gîndului Originar care sunt Elemente ale Scopului să devină contrabalansate cu alte două Elemente ale Ierarhiei care participă la actul de Conştientizare.

Aceste două Elemente ale Ierarhiei sînt Factorul Primordial prin „EUL" Său şi Gîndul Originar.

Nu acelaşi lucru se întîmpla şi în cazul Factorilor Creatori care sunt Elemente ale Scopului, şi anume fiecare astfel de Factor Creator din infinitatea minus Unu de Factori are un Adevăr Absolut al Său care aparţine Ierarhiei fiind determinat de către El, şi nu de către Instinct ca şi în cazul Factorului Primordial, şi mai are o Cunoaştere Absolută determinată de către Factorul Creator odată cu Conştientizarea Sa, după o schemă cumva asemănătoare cu a Factorului Primordial, doar că în această situaţie, Factorul Creator determină Cunoaşterea Absolută imediat după Adevărul Absolut, care este Element al Ierarhiei prin

propria Sa conştientizare ce devine Element al Scopului, determinînd de această dată Gîndul Pur şi nu Gîndul Originar ca şi în cazul Factorului Creator. Astfel Gîndul Pur este Dual în structură fiind format din Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută, ceea ce nu este şi în cazul Factorului Creator, care nu are deocamdată o structură Duală cum o necesită Echilibrul.

La Factorul Creator Adevărul Absolut nu este format înaintea Sa ca şi în cazul Factorului Primordial, ci în urma Sa. Pentru a realiza un Echilibru cu cel al Gîndului Pur Factorul Creator va avea nevoie de un Element care să contrabalanseze Gîndul Pur, format din cele două Elemente, Element care să creeze alături de Factorul Creator un cuplu de două Elemente. Acesta poartă numele de **Conştientizare Creatoare a Scopului Matricei.**

Gîndul Pur este cel care determină de fapt apariţia Persoanei ca fiind un Opus al Său dîndu-i acesteia atribuţiile Conştientizării Creatoare a Scopului Matricei, tocmai pentru a se putea împlini Echilibrul! De la nivelul „EU” -lui Factorului Primordial şi pînă la cel al Factorului Creator, Conştientizarea Scopului Matricei se produce prin transmitere de la un Element la altul. În schimb odată creată *Conştientizarea Creatoare a Scopului Matricei,* aceasta înlocuieşte *Conştientizarea Scopului Matricei* cu ea însăşi. Astfel *Conştientizarea Scopului Matricei* devine *Conştientizarea Creatoare a Scopului Matricei* a Factorului Creator, care începînd cu Persoana, Personalizările şi Noţiunea întruneşte o Conştientizare a Scopului Matricei bazată pe Iluzie, de fapt o imagine în Oglindă a unui şurub cu pas de dreapta ce devine automat de stînga. Deci, Iluzia este inversul Conştientizării Scopului Matricei. *După cum am afirmat Cunoaştere fără Conştientizare nu există, însă Conştientizare fără Cunoaştere DA!*

Conştientizarea este Forma în urma căreia se află Cunoaşterea. Conştientizarea este Oglindirea iar Cunoaşterea imaginea formată în urma Oglindirii. Pe

tot parcursul Universelor Factorului Creator, Elementele vor avea două proprietăţi importante şi anume, Elemente Oglindă şi Elemente care se Oglindesc.

Printre Elementele Oglindă amintesc: Gîndul Pur, Noţiunea, Factorul Vieţii iar printre Elementele care se Oglindesc, Conştientizarea Creatoare a Scopului Matricei, Persoana, Personalizările, Fiinţa, şi numărul acestora continuă bineînţeles pînă la Infinit minus UNU.

Prin urmare Elementele care se Oglindesc sînt Elementele care determină Conştientizarea în forma cărora se va cuibări Cunoaşterea, adică Elementele Oglindă. Ce anume determină Cunoaşterea la Om? Bineînţeles că un Element Oglindit şi anume **Dimensiunea Vieţii care provine din reflectarea în Factorul Vieţii fiind de fapt a treia Dimensiune alături de Spaţiu şi Timp Dimensiune care favorizează nu numai Cunoaşterea dar şi fiecare suflare a Omului.**

Cum se realizeză de fapt procesul de Cunoaştere al Omului? Chiar dacă cu toţii trăim Iluzia Vieţii ce anume determină să Conştientizăm mai întîi această Iluzie şi pe urmă să o Cunoaştem?

Prin Obiect al Cunoaşterii, înţelegem ca fiind absolut orice Conştientizare, care poate fi simţită iluzoriu de către noi drept Intuiţie dar care este de fapt o energie vitală reflectată din Factorul Vieţii, care odată retrimisă spre reflectare Factorului Vieţii, acesta o transmite celui care a trimis-o sub formă de Cunoaştere.

În primul rînd Omul nu poate face o diferenţiere reală între Conştientizare şi Cunoaştere întrucît ambele îi parvin ca un întreg, sub forma Conştientizării Cunoaşterii. Nimeni nu va gîndi cunoscînd Forma în care Gîndul său este Urma Formei respective, şi totuşi procesul de Cunoaştere cît şi cel de Conştientizare nu numai că există dar îi survine Omului sub formă de imagini, idei, gînduri, care procesate de Dimensiunea Vieţii a acestuia se structuralizează în propria sa Conştiinţă individuală ce-i

apare Iluzoriu sub formele afectivului, cognitivului şi volitivului care în realitate, fără vălul Iluziei se reduce la afectivitate.

Omul trece dintr-un Univers în altul la fiecare fracţiune de clipă, iar sufletul Omului este o Amprentă a unui Gînd imprimat în Fiinţă pentru a i se confirma identitatea Amprentei în aceasta iar pe urmă Amprenta devenită confirmată de Fiinţă se reflectă în Factorul Vieţii, reflectare în urma căreia Amprenta se învăluie cu un văl format dintr-un material care aparţine Factorului Vieţii, şi care poartă denumirea de Dimensiune a Vieţii.

Cum se „îmbracă” Amprenta Omului cu vălul respectiv? Nu trebuie să facem confuzia că rupe pur şi simplu o parte din acest Factor al Vieţii, după care îşi croieşte o anumită ţinută. Acest proces este de fapt rezultatul Oglindirii Amprentei recunoscută de Fiinţă în Factorul Vieţii care este un Element Oglindă. *Dimensiunea Vieţii* este imaginea care se vede în această *Oglindă,* deci este un Element *Oglindit*, chiar dacă Existenţa sa ca Dimensiune este în funcţie de înglobarea în *Factorul Vieţii,* deci este parte oglindită din acest Factor. Această Oglindire a Amprentei Omului în Factorul Vieţii poartă denumirea de *perispirit* iar oglindirea Amprentei Omului în Fiinţă poartă denumirea de *fiinţare*. Amprenta Omului este *sufletul* acestuia, şi nu cum se afirmă greşit de către acesta că ar fi fiinţarea sa. Fiinţa nu este un Element Oglindă ci un Element Oglindit. O nouă întrebare survine acum şi anume, odată ce Fiinţa este un Element Oglindit cum se oglindeşte Amprenta într-un astfel de Element?

Fiinţa este rezultatul oglindirii Existenţei în Noţiune. Fiinţa la rîndul ei se oglindeşte în acelaşi Factor al Vieţii ca şi Amprentă, primind calitatea de *Fiinţă* faţă de acesta. Atunci cînd Amprenta Omului se oglindeşte prima oară în *Fiinţă* primind *Fiinţarea,* această *Fiinţare* este de fapt rezultatul oglindirii Amprentei prin intermediul elementului *Fiinţator* care este *Fiinţa* în Factorul Vieţii,

urmînd ca la a treia reflectare a sa, Amprenta Omului să nu se mai reflecte prin intermediul Fiinţei în Factorul Vieţii, avînd deja statutul de fiinţare ci să se oglindească cu acest statut, direct în Factorul Vieţii.

*De fapt Amprenta Omului se oglindeşte de trei ori, **prima dată** în Existenţă, prin care se confirmă ca atare, este de fapt momentul în care Gîndul provenit de la o anumită sursă lasă prin Ecoul său o anumită Urmă în Existenţă, **a doua oară** în Fiinţă, rezultînd Fiinţarea, prin care Amprenta primeşte dimensionalitate în urma primei reflectări în Existenţă unde a primit doar Existenţa, dimensionalitate care nu are nici o legătură cu Dimensiunea Vieţii, aceasta fiind cu totul altceva. Prin dimensionalitatea Fiinţării sau prin **Fiinţare** se înţelege atribuirea noţiunii de **Întreg** ce conferă o **Structură**, Amprentei respective, urmînd ca prin aceasta, Amprenta să fie inclusă la rîndul ei în sistemul **Fiinţării**, faţă de care se va raporta în Viitor, **determinînd şi autodeterminînd** noi şi noi structuralizări ale Întregului Fiinţei prin propria sa determinare la aceasta.*

În urma primei reflectări în Existenţă, Amprenta nu a primit nici una din Noţiunile de dimensionare sau determinare faţă de „ceva" cum este în cazul celei de-a doua reflectări la Fiinţă, ci a primit doar titulatura că aceasta există în calitate de Amprentă, deci de urmă a unui Gînd care a călcat cîndva, undeva în solul fertil al Existenţei.

***A treia oară** odată fiinţată Amprenta, urmează ca aceasta să se oglindească şi în Factorul Vieţii, determinînd **Dimensiunea Vieţii**, sau suflarea şi simţirea Omului sau a oricărui Element viu cu care acesta va Simţi, Conştientiza şi Cunoaşte.*

Urma lăsată de către un Gînd, indiferent cum ar fi ea devine o Amprentă. Dacă întruneşte anumite caracteristici este o Amprentă de Om, pentru alte caracteristici devine Amprentă de animal, plantă, sau orice

Element care ar fi posibil de cunoscut de către mintea omului. Această Amprentă va apare reflectată în Fiinţă dacă şi numai dacă va conţine anumite caracteristici care să poată fi reflectabile în aceasta pentru că Amprenta să primească o anumită identitate a Fiinţării sale.

Odată primită această identitate a propriei sale fiinţări dacă şi numai dacă întruneşte anumite caracteristici va deveni reflectabilă şi în Factorul Vieţii, determinînd un Element supus Conştientizării şi Cunoaşterii, deci Dimensiunii Vieţii.

Dacă această Amprentă va poseda şi alte caracteristici atunci la rîndul ei va fi reflectabilă într-o altă Formă cu rol de Element Oglindă, dînd naştere unei fiinţe cu caracteristici în plus faţă de Conştientizare şi Cunoaştere, iar scala exemplelor ar putea continua la Infinit.

Toate acestea ne demonstrează cît de complex poate deveni întreg sistemul Conştientizării şi Cunoaşterii, sistem care pe lîngă infinitatea de Coeficienţi de Conştientizare, Nivele de Conştientizare, cum ar fi Logicul, Virtualul, etc, mai sunt şi Formele de Conştientizare unde alături de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută mai apar noi şi noi Elemente, iar pentru fiecare nou Element apărut se schimbă întreaga structuralizare adăugind alături de Coeficienţii de Conştientizare, Nivelele de Conştientizare noi şi noi Forme de Conştientizare. Ei bine, toate acestea nu ar fi îndeajuns, deoarece alături de reflectarea Fiinţei în Factorul Vieţii mai pot exista o altă infinitate de Elemente noi în care să se reflecte Fiinţa, noi Elemente Oglindă sau Elemente care se Oglindesc. Acest lucru înseamnă că iarăşi la fiecare astfel de Element nou vor apare noi şi noi structuri de Conştientizare care pe lîngă toate cele amintite aici vor mai fi încă o altă infinitate minus Unu, de alte şi alte structuri, întregind în cele din urmă Sistematizarea Conştientizărilor.

10

Revenind la Conştientizarea Omului, vedem că aceasta este rezultatul Oglindirii Dimensiunii Vieţii, cu care este învelită Amprenta Omului, în Factorul Vieţii. În schimb Cunoaşterea Omului este rezultatul acestei Oglindiri, transmise Omului de către Factorul Vieţii, sau de alte Conştientizări ale altor Amprente sau Elemente, pe care Omul le recepţionează şi le retransmite pentru a fi oglindite în Factorul Vieţii, urmînd să-i revină acestuia sub formă de Cunoaştere înapoi.

*Orice Element al Cunoaşterii Închise sau al Cunoaşterii Deschise care prin Amprentă sa, în cazul Cunoaşterii Închise sau prin Starea de Fapt în cazul Cunoaşterii Deschise, se reflectă într-un Element Oglindit, sub formă de Conştientizare, şi această Conştientizare este retrimisă de Elementul Oglindit sub formă de Cunoaştere înapoi, **este un Element energetic**.* Chiar şi Omul în ansamblul său este un Element energetic. Criteriul pe baza căruia putem determina energia este: **Mişcarea.**

Orice Element al Cunoaşterii Deschise este un Element Necunoscut prin cauza sa, dar Cunoscut prin efectul său. Elementele Cunoaşterii Deschise nu sunt rezultatul reflectării în Factorul Vieţii a vreunei Amprente, ci rezultatul reflectării în Factorul Vieţii a Stărilor de Fapt. Chiar şi această reflectare participă la Cunoaştere deci devine un Factor energetic.

Tot ceea ce are Mişcare are şi energie. Tot ce este energetic devine cunoscut.

Acest criteriu este atît de important încît Mişcarea poate fi definită ca energie.

Tot ceea ce are energie este mişcare, precum ceea ce este mişcare are şi energie. Astfel pentru a afla ce anume este energia şi care este sursa provenienţei sale va trebui în

primul rînd să înţelegem ce este mişcarea şi care este sursa provenienţei ei.

Mişcarea este cunoscută Omului prin intermediul Cunoaşterii şi implicit al Conştientizării.De aceea responsabilă de aceasta este Dimensiunea Vieţii care se reflectă sau se oglindeşte în propria sa Oglindă care este Factorul Vieţii. Ce se întîmpla de fapt?

La fel ca şi în cazul Personalizărilor unde fiecare se reflectă în Noţiune şi mai apoi rezultatul acestei reflectări se răsfrînge atît asupra Personalizării respective devenind Existenţă în cazul Personalizării noastre cît şi asupra altor Personalizări dînd un anumit nivel de Conştientizare şi Cunoaştere a noii noţiuni, reflectate indirect, tot aşa se întîmpla şi la acest nivel mai mic din punct de vedere Ierarhic şi anume NU doar Dimensiunea Vieţii ce aparţine unei anumite Amprente a unui Om este unica care se reflectă în Factorul Vieţii cît şi toate celelalte Dimensiuni ale Vieţii ce aparţin lumii vii sau alte şi alte Amprente care cu toate că nu aparţin lumii organice, ci celei anorganice se oglindesc în Factorul Vieţii. Aceste oglindiri sînt reflectate de către acesta sub formă de cuante energetice care se răsfrîng deopotrivă şi asupra Dimensiunii Vieţii.

Odată reflectate în această Dimensiune a Vieţii a unui număr uriaş de astfel de cuante energetice, fiecare bombardament cu acestea vor avea un rezultat în Cunoaşterea şi Conştientizarea Omului, care le va încorpora prin Conştientizare mai întîi, reflectînd această Conştientizare asupra Factorului Vieţii care o va **retransmite** sub o nouă formă Cognoscibilă, deci sub o nouă Cunoaştere.

Acest siaj între Conştientizare şi Cunoaştere în intelectul uman poartă denumirea de Mişcare!

Dacă o anume Amprentă sau alt Element îşi va trimite Conştientizarea către Factorul Vieţii pentru a fi retrimisă de acesta sub formă de Cunoaştere celui care a trimis Conştientizarea, Cunoaşterea în schimb este

valabilă doar pentru cel care a trimis Conştientizarea şi nicidecum pentru vreun alt Element sau Amprentă.

Dar Factorul Vieţii cînd trimite această Conştientizare transformată în Cunoaştere nu o face pe anumite canale secrete ci prin reflectarea acestei Cunoaşteri în toate celelalte Amprente şi Elemente care-şi reflectă la rîndul lor Conştientizarea în Factorul Vieţii.

Diferenţa constă în faptul că toate celelalte Amprente şi Elemente printre care este şi Omul, vor primi Cunoaşterea Amprentei sau elementului care şi-a trimis spre reflectare Conştientizarea în Factorul Vieţii numai sub formă de Conştientizare, aceasta fiind Cunoaştere doar pentru cel ce şi-a trimis Conştientizarea în Factorul Vieţii. Pentru toate celelalte Elemente reflectarea respectivă a Factorului Vieţii va fi Conştientizare.

Instantaneu şi celelalte Amprente şi Elemente îşi vor retransmite Conştientizarea primită de la Factorul Vieţii înapoi către acesta pentru a deveni Cunoaştere şi pentru ele, la fel cum a devenit pentru elementul său Amprenta care şi-a primit Conştientizarea reflectată sub formă de Cunoaştere, şi care nu a mai fost nevoit să apeleze la Factorul Vieţii. Odată primite Conştientizările celorlalte Amprente sau Elemente spre reflectare în Factorul Vieţii acestea vor fi retransmise sub formă de Cunoaştere elementelor sau Amprentelor care şi-au trimis Conştientizările lor, şi sub formă de Conştientizare altor Amprente sau Elemente care vor retrimite Conştientizarea din nou către Factorul Vieţii pentru a deveni Cunoaştere, procedeu care se perpetuează la nesfîrşit şi care este Originea Energiei şi a Mişcării.

Cum fiecare astfel de cuantă energetică care se reflectă sub formă de Conştientizare la Om este un Univers în sine, întrucît cuanta energetică respectivă este transmisă Amprentei care a Conştientizat-o sub formă de Cunoaştere, care ajunge şi la alte Amprente dar sub formă de Conştientizare spre a fi retrimisă Factorului

Vieţii spre Cunoaştere, înseamnă că în fiecare fracţiune de clipă Omul trece dintr-un Univers în altul avînd ideea cognoscibilă de mişcare.

Prin ce se deosebeşte termenul de Energie faţă de cel de Mişcare? De ce nu este îndeajuns să spunem Energie sau Mişcare şi să definim în acelaşi timp şi celălalt termen?

ESTE ADEVĂRAT CĂ ATUNCI CÎND SPUI ENERGIE SPUI ŞI MIŞCARE DOAR CĂ Esenţa ENERGIEI ESTE DIFINITĂ CA FIIND FAZA DE CONŞTIENTIZARE TRIMISĂ SPRE REFLECTARE ÎN Factorul Vieţii, PE CÎND MIŞCAREA ESTE CONŞTIENTIZAREA REFLECTATĂ DE CĂTRE Factorul Vieţii, SUB FORMĂ DE CUNOAŞTERE ÎN INTELECTUL UMAN SAU ÎN ALTE AMPRENTE, ETC; care realizeză instantaneu actul de mişcare raportîndu-se mereu la prima fază care este Conştientizarea.

Această raportare reprezintă Mişcarea. Este cît se poate de adevărat că orice formă de Energie vine înfăşată în vălul mişcării, întrucît dacă ar fi înţeleasă în Esenţa sa, adică ca şi Conştientizare, fără să fie atribuită Cunoaşterii prin Factorul Vieţii, Energia ar rămîne o mare şi eternă necunoscută ca atîtea şi atîtea alte lucruri sau fenomene care ne înconjoară dar despre care nici măcar nu ştim că există.

De ce noi oamenii, conştientizăm şi pe urmă cunoaştem mai multe tipuri de energie cum ar fi energia termică, cuantică, mecanică, electrică, iar lista ar putea continua cu alte şi alte exemple. *Dacă energia este definită ca fiind faza de Conştientizare trimisă spre reflectare în Factorul Vieţii, aceasta nu este una şi aceeaşi fază prin care se reflectă o mulţime de Amprente sau alte lucruri şi fenomene?* Spun aceasta deoarece orice primă reflectare în Factorul Vieţii, tot fază de Conştientizare se numeşte atîta timp cît încă nu a fost retrimisă această reflectare înapoi

reflectantului de către Factorul Vieţii. **Prin *reflectant* se înţelege cel care îşi trimite reflectarea spre a fi oglindită în Factorul Vieţii.**

Din cîte se vede nu este deloc aşa. Chiar dacă orice reflectare în Factorul Vieţii se produce avînd ca şi cauză un reflectant iar reflectarea respectivă, înainte de a fi primită şi retrimisă reflectantului poartă denumirea de Conştientizare devenind pe urmă Cunoaştere, adică reflectarea primită şi retrimisă reflectantului, Conştientizarea sau Energia, devine prin Factorul Vieţii, înveşmîntată în Cunoaştere sau Mişcare. Conştientizarea unui anume reflectant în Factorul Vieţii va determina un anume tip de energie, care ţine în mod direct de reflectant. Astfel energia termică are un alt reflectant decît energia eoliană sau cuantică precum energia mecanică sau electrică vor avea alţi reflectanţi, care odată oglindiţi în Factorul Vieţii, acesta le va înveşmînta reflectările care se oglindesc în el cu mantaua Cunoaşterii, şi astfel vor apare o multitudine de tipuri de energie în funcţie de multitudinea reflectanţilor. Acest fapt ne sugerează imensitatea tipurilor de energie care sunt practic egale cu Infinit minus Unu.

Pornind de la energia electrică care este un flux dirijat de electroni, oare care este reflectantul care a Conştientizat în Factorul Vieţii spre Cunoaştere acest tip de energie? Răspunsul cred că este la fel de greu pe cît de greu este să cunoşti infinitul, dar încercînd să realizăm o anumită aplicaţie referitor la acest tip de energie, ar trebui să plecăm mai întîi de la minusculul electron care nu este nimic altceva decît o *particulă elementară, ce are bineînţeles şi o antiparticulă în pozitron,* tocmai datorită schemei pe care am iniţiat-o şi anume de Universe ciorchine.

Consider că Universul nostru al Coeficientului Logic 2 nu ar putea vieţui dacă nu ar convieţui cu un alt Univers, ambele creînd un ciorchine. Atunci cînd Universul nostru ajunge în faza maximă de Armonie, acolo unde Lucrul Mecanic este practic aproape egal cu zero, întrucît

Universul intră într-o expansiune după Big Bang, nu şi-ar putea reveni şi ar urma să moară dacă celălalt Univers alături de care formează ciorchinele nu ar fi la polul Opus, adică tocmai în faza de Big Bang, şi astfel acesta ar deveni responsabil de schimbarea sensului de expansiune al Universului nostru, adică de la tinderea sa către Armonie, la tinderea sa către entropie în timp ce celălalt Univers tinde către Armonie după Big Bang. Celălalt Univers fiind Universul pozitronului aşa zis **Universul Antimateriei.**

Pentru o raţionalizare Logică cu un Coeficient Logic 100, vor fi cu siguranţă 100 de Universe în ciorchinele respectiv. Prin ce se deosebeşte un electron de un pozitron? De fapt prin ce se deosebeşte Iluzia Vieţii ce are Noţiunea de ***Materie*** faţă de aceea de ***Antimaterie?*** Foarte simplu. Nicidecum prin cine ştie ce determinări savante sau greu de descris ci prin sensul de rotaţie al electronului faţă de pozitron, respectiv prin faptul că electronul va avea un spin invers faţă de pozitron deci se va *roti* în sens invers. Revenind la rotaţie de data aceasta întrebarea care se pune este ce anume schimbă sensul rotaţiei încît face să diferenţieze radical tinderea celor două Universuri, reţineţi, ale Coeficientului Logic 2, fiindcă dacă am gîndi printr-un alt Coeficient Logic deci nu prin Logică bivalentă numărul Universelor din ciorchine ar fi echivalent cu numărul Coeficientului Logic.

Pentru aceasta va trebui să ştim ce anume este *rotaţia* şi ce posibil reflectant poate avea aceasta, încît Existenţa să facă posibil Echilibrul şi Existenţa Universelor. Nu este deloc întîmplător faptul că nouă ne apar majoritatea corpurilor din Univers ca fiind rotunde, că am aflat de curînd raportat la istoria noastră milenară despre curbura spaţiului, şi implicit a timpului, că orice dreaptă dusă la Infinit devine o curbă. Prin urmare spaţialitatea, temporalitatea acompaniate de Infinit primesc noţiuni de rotunjire. Cercul este prin excelenţă figura geometrică care are o infinitate de puncte în circumferinţa sa. Roata este

aceea care se învîrte la nesfîrşit fără a se termina vreodată. Ce este *rotaţia?*

Rotaţia **este unica reprezentare a infinitului faţă de intelectele care raţionalizează pe baza Coeficientului Logic 2. Infinitul este o rotaţie la nesfîrşit. Cum se realizează faptul că noi Cunoaştem rotaţia? Amprenta noastră primeşte de la Factorul Vieţii sub formă de Conştientizare, Cunoaşterea Infinitului, care este trimisă de Factorul Vieţii către acesta. Odată Conştientizată de către Om această Cunoaştere, Omul o trimite spre reflectare, deci devine reflectant în Factorul Vieţii. Acesta în calitate de Oglindă trimite rezultatul reflectării Conştientizării Omului înapoi către acesta sub formă de Cunoaştere. Astfel Omul va înţelege că planetele sînt sferice, că se rotesc, că spaţiul devine curb la Infinit, că există rotaţie, etc.**

Prin urmare de cîte ori avem în minte noţiuni care sunt definite prin rotaţie, trebuie să înţelegem că acolo este vorba de reflectantul cu nume de Infinit. Practic atunci ne lovim de Infinit! Întregul nostru Univers se raportează la Infinit şi de aceea planetele şi corpurile cereşti în afară de fragmente ale acestora ne apar ca fiind rotunde, circulare sau sferice. În cazul ciorchinelui nostru de tip Materie - Antimaterie sînt două tipuri de rotaţii fiecare avînd sens invers faţă de cealaltă Acest fapt înseamnă că în realitate sunt mai multe Infinite?

Oricît de bizar ar părea dar NU există mai multe Infinite, decît **UNUL SINGUR** şi acest lucru îl voi spune întotdeauna cu întreaga mea hotărîre. Dacă există un singur Infinit cum putem vorbi despre mai multe rotaţii sau cum am putut accepta pînă acum tot felul de infinităţi de Elemente care să se raporteze altor şi altor infinităţi? Este adevărat că sunt două rotaţii şi că ar fi nevoie de cel puţin cîte un Infinit pentru fiecare astfel de rotaţie, în cazul nostru de două infinite dar nu este deloc aşa. Iluzia Vieţii noastre se bazează în primul rînd pe faptul că nu putem

cunoaşte Infinitul decît „umbra” Sa, şi astfel îi atribuim termenul de plural, în consecinţă de mai multe infinite.

Nu putem gîndi şi nici concepe pluralul Infinit ca fiind de fapt un **singular** care se pretează la fel de bine pluralului precum o fac alte Elemente ce apar într-un număr mare. Coeficientul Logic 2, al Logicii noastre Bivalente ne va determina două Universuri într-un ciorchine, prin urmare două sensuri de rotire diferite ale particulelor elementare care structuralizează Iluzia Vieţii ce apasă asupra intelectului nostru.

Dacă am avea un alt Coeficient Logic, numărul Universelor din ciorchine ar fi echivalent cu numărul Coeficientului Logic. Se ştie că sunt o infinitate minus Unu de Coeficienţi Logici, Unul aparţine Factorului Primordial. Luînd în ansamblu toţi aceşti Coeficienţi Logici inclusiv pe cel al Factorului Primordial, avem o infinitate de Coeficienţi Logici.

Dacă am Gîndi, cu o infinitate de Coeficienţi Logici am vedea că de fapt fiecare Coeficient Logic care determină Un Univers, deci un anumit sens de rotaţie al particulei elementare respective nu se reduce la nimic altceva decît la Infinit, prin faptul că sensul rotaţiei la Infinit devine unul SINGUR. Cum toţi Coeficienţii Logici fac parte din acest Infinit al Coeficienţilor Logici, acest lucru înseamnă că la nivel general cu toţii se supun unui singur sens de rotaţie, şi doar Iluzia Vieţii face ca la nivel structural să existe infinitatea de sensuri rotative. Într-un cuvînt toţi sunt Una şi Una sunt toate!

Revenind la întrebarea de adineaori cine anume produce curentul electric acest flux dirijat de electroni, în calitate de reflectant sau de Element Oglindit, răspunsul este: Un Element care primeşte o Conştientizare a Infinitului de la Factorul Vieţii, o retrimite acestuia spre Cunoaştere şi apoi odată primită înapoi sub formă de Cunoaştere aceasta este preluată sub formă de Conştientizare de Om care înainte să o retrimită spre

Cunoaştere Factorului Vieţii, odată descoperită este folosită ca atare în Scop energetic, pe urmă o retrimite Factorului Vieţii pentru a reveni pentru Om ca şi Cunoaştere, dar atenţie, această Cunoaştere nu va mai avea nici o legătură cu energia electrică în sine întrucît Esenţa energiei implică doar Conştientizarea. Toate celelalte tipuri de energie pe care le foloseşte Omul sînt survenite în Existenţa sa sub formă directă de Conştientizare, care devin Cunoaştere prin reflectarea acestor Conştientizări la Factorul Vieţii. Este important de spus că o Conştientizare cunoscută sau necunoscută ca atare, cum este energia electrică, atunci cînd va reveni sub formă de Cunoaştere Omului, ea nu va mai avea nimic în comun cu energia, chiar şi în aria Cunoaşterii, alimentînd alte şi alte paliere din vastul areal al cunoaşterii, cum ar fi apariţia unui nor, sau o ploaie de primăvară sau orice altceva. Atunci ce anume ne face să cunoaştem energia electrică dacă nu Conştientizarea sa, revenită în calitate de Cunoaştere de la Factorul Vieţii?

Răspunsul este simplu: Un alt Element care nu are nimic de a face cu energia electrică ne ajută să Cunoaştem energia electrică, iar acest Element este raportat ca fiind energia electrică în visul Iluziei propriei noastre vieţi. În miile de ani cînd Omul trăia în triburi şi nu cunoscuse energia electrică, nu înseamnă că aceasta nu exista sub formă de fulgere în natură. Dau numai un exemplu. Dacă ai fi întrebat un trib pierdut în junglă despre această energie nu ar fi ştiut ce să-ţi răspundă, în schimb ea a fost redescoperită după mii de ani la fel cum probabil o descoperiră cîndva înaintaşii noştri cu sute de mii de ani în urmă. De ce? Tocmai datorită acestor reflectări de tipul Conştientizare-Cunoaştere, în, şi din, Factorul Vieţii. Acestea sunt Motorul care dă naştere Mişcării, Energiei, şi implicit tuturor celorlalte subsidiarităţi cum ar fi noi Elemente ale Cunoaşterii.

O altă problematică privind Mişcarea şi Energia, este rotaţia Pămîntului în jurul Soarelui. Această rotaţie nu este

nicidecum cea pe care o ştim cu toţii şi anume ca fiind o rotaţie completă a Pămîntului în jurul Soarelui pe timpul unui an. Rotaţia Pămîntului în jurul Soarelui nu numai că nu este completă dar mai mult decît atît, Pămîntul nu descrie un cerc în înţelesul cuvîntului ci o spirală. Soarele se deplasează în Univers către steaua Vega cu peste 600 000 000 de Kilometri pe an. Pămîntul nu descrie un cerc în jurul acestuia ci o spirală, revenind după un an în aceeaşi poziţie faţă de Soare dar cu 600 000 000 de kilometri mai departe faţă de cum era cu un an înainte. Acest fapt ne sugerează că există undeva un Element care a trimis spre Conştientizare un anume mesaj Factorului Vieţii care a fost trimis spre Cunoaştere acestuia înapoi dar care, a fost prins de către Om în visul pe care-l trăieşte sub formă de Iluzie a Vieţii şi astfel retrimis sub formă de Conştientizare Factorului Vieţii, care a retrimis mesajul sub formă de Cunoaştere Omului.

În acest tip de mişcare, Pămîntul se roteşte nu numai în jurul Soarelui, sau în jurul propriei sale axe, dar călătoreşte odată cu acesta sute de milioane de kilometri către steaua Vega în fiecare an. Deci Niciodată, o anumită dată dintr-un an nu se va mai afla în acelaşi loc din Univers chiar dacă calendaristic, vorbind, anul următor Pămîntul se va afla din nou în aceeaşi poziţie în jurul Soarelui, doar că alături de acesta aceeaşi poziţie va fi la sute de milioane de kilometri în Univers. Cine intervine aici decît mai multe Elemente care se reflectă în Fiinţă care dau în cele din urmă respectiva dimensionalitate, şi care se reflectă asupra receptorului care este Omul, ce va Conştientiza şi Cunoaşte rezultatul reflectării acestor Elemente. Aici îşi spune cuvîntul Fiinţa.

Nu întîmplător am dat aceste exemple pentru a putea face o aplicaţie Coaxiologică. Odată ce electronii sînt rotunzi intervine infinitatea în Cunoaştere şi Conştientizare, dar aceşti electroni se înscriu la rîndul lor într-un anumit flux dirijat. Aici intervine cel puţin un Element în plus.

Deci energia electrică va avea Coeficientul Vectorial de Conştientizare cel puţin 2. Coeficientul Vectorial de Conştientizare **NU** este Coeficient Logic chiar dacă devine dedus cu ajutorul acestuia.

Pentru celălalt exemplu care este Pămîntul, aici vom vedea că intervin mult mai multe mişcări. În primul rînd ar fi mişcarea continentelor, pe urmă aceea de rotaţie a polilor, pe urmă aceea în jurul axei sale, urmînd cea din jurul Soarelui şi în sfîrşit cea către steaua Vega. Ar fi cel puţin cinci mişcări, deci la Conştientizarea acestor mişcări intervin cel puţin cinci Elemente, prin urmare Pământul are un Coeficient Vectorial de Conştientizare cel puţin 5.

CAPITOLUL VII

REFLECŢII ASUPRA FILOSOFIEI, STRĂINUL DIN OM, DIMENSIUNEA VIEŢII

1

Străinul din Om constă în faptul că Omul, are o conştientizare ce aparţine unei Logici bivalente într-o lume tridimensională, şi mai mult decît atît, în faptul că el însuşi este o fiinţă tridimesională, compus din *Existenţă, Fiinţă* şi *Factorul Vieţii. T*ocmai *Dimensiunea Vieţii,* acea parte a *Factorului Vieţii* care-i alcătuieşte propria sa suflare, Omul nu o poate determina sau simţi, decît, ceea ce fac eu în acest moment, să creeze anumite supoziţii asupra existenţei sale.

Să fie Spaţiul şi Timpul un fel de reprezentat al Existenţei şi Fiinţei în această lume, prin care Omul să le poată conştientiza pe acestea şi mai puţin *Dimensiunea Vieţii*?

În nici un caz. Conştientizarea acestor două dimensiuni vine de la *Factorul Vieţii*, unicul răspunzător de conştientizare la acest nivel, faţă de Noţiune la un nivel Ierarhic superior.

Factorul Vieţii este cel care a permis conştientizarea a doar două dintre dimensiunile Universului Uman lăsînd tocmai *Dimensiunea Vieţii* care face parte din el ascunsă.

Timpul şi Spaţiul, sînt percepute în acest Univers drept dimensiuni datorită nevoii de legitimitate a conştientizării pe care o are totuşi *Factorul Vieţii*.

Întrebarea care se pune este de ce nu s-a dat dreptul de a fi conştientizate mai multe dimensiuni în Universul Uman chiar dacă nici una dintre acestea nu ar fi fost *Dimensiunea Vieţii?*

Poate că tocmai pentru faptul că Universul Uman este supus Triadei, Existenţă, Fiinţă şi Factor al Vieţii? În nici un caz. Acest lucru, dimpotrivă, permite un număr nesfîrşit de reflectări ale fiecărui Element al Triadei în celălalt.

Timpul este o Dimensiune la fel ca şi Dimensiunea Vieţii Noastre, la fel ca şi Spaţiul, este una dintre Dimensiunile a cărei Conştientizare aparţine unui Gînd sau al unui Element la fel ca Omul. Timpul poate fi recepţionat

ca Fiinţă sau ca orice alt Element în ecoul produs de retrimiterea Conştientizării către Factorul Vieţii şi invers de către alte şi alte Elemente. Faptul că pentru noi Oamenii este o Dimensiune se datorează Coeficientului Vectorial de Conştientizare care are o cifră deosebit de mică faţă de alte Coeficiente Vectoriale de Conştientizare ce au o cifră cu mult mai mare, fiind poate la al miliardulea ecou, care sunt propagate în mintea Omului drept obiecte, lucruri, etc; deci prin Cunoaştere.

Abia acum se poate vedea cît de imensă este diferenţa dintre realitatea care este mult mai apropiată de timp şi Iluzia Vieţii care ne arată ecoul Coeficientului de Conştientizare cu valori de miliarde şi miliarde, unde fiecare cifră din aceste valori ne indică o nouă şi o nouă mistificare a imaginii reale.

Omul are doar Iluzia Vieţii că aparţine unui timp în care se desfăşoară toate acestea, cum o are pe aceea a spaţiului, şi *implicit pe aceea a Vieţii, dată de Dimensiunea Vieţii!*

Dacă Omul nu ar fi fost tridimensional cu siguranţă că nu ar fi fost supus Triadei ci unui număr mai mare de Elemente. Toată această „suferinţă” a omului este dată de faptul că sufletele noastre nu ar fi trebuit să se afle în această lume a Iluziei Vieţii, care le ţine încătuşate, şi le condamnă la suferinţă.

Fiecare suflet ar trebui să-şi cunoască adevărata lui lume, care în nici un caz nu este aceasta a Universului Uman Iluzoriu, ci este o lume în care adevăratul Univers Uman îi permite Omului să-şi cunoască şi să trăiască prin cea dea treia Dimensiune şi anume *Dimensiunea Vieţii*.

Este cu atît mai trist cu cît noi trăim în realitate în acest Univers Uman în care primează *Dimensiunea Vieţii* provenită din *Factorul Vieţii* dar datorită Iluziei Vieţii nu o putem conştientiza, rămînînd orbi în acest palat de smarald în care ne aflăm. Acesta este Păcatul Originar!

De ce sîntem legaţi la ochi într-un Univers tridimensional şi suntem sortiţi să gîndim Logic bivalent, cu două dimensiuni care ne îndepărtează de Fiinţă şi *Factorul Vieţii*, fără să putem simţi în propria noastră experienţă cea de-a treia Dimensiune care ne reprezintă?

Ne sunt duşmani Spaţiul şi Timpul?

Nu pot afirma acest lucru, dar în absenţa *Dimensiunii Vieţii*, şi celelalte două dimensiuni devin un fel de gardian al suferinţei noastre.

Ce am putea face pentru a înlătura această înstrăinare de sine, pentru a putea să ne regăsim în vreun fel sau altul Dimensiunea Vieţii?

Mintea noastră omenească nu ne lasă să aparţinem cu adevărat lumii în care ne-am născut. Cîndva credeam că este un accident această naştere. Nu mai cred întrucît doar Factorul Creator poate deveni Accidental. Atunci?

Am putea porni de la o mare schimbare în istoria civilizaţiilor. Creierul Omului a fost programat să prelucreze un număr mult mai mare de informaţie decît o face în Prezent.

Se ştie că Omul în Prezent nu operează decît cu maximum două procente din capacitatea creierului. Restul este într-o continuă adormire.De ce?

Cum ar vedea Omul Lumea în care se află cu întregul său creier?

Cu siguranţă ar avea o altă concepţie şi ancorare nu numai spaţio-temporară dar, posibil şi în cea de-a treia dimensiuni, *Dimensiunea Vieţii*.

În cartea mea *The Origin of God*, făceam anumite speculaţii cu privire la acest incident care a dus la pierderea capacităţii creierului uman de a mai procesa date la întregul său calibru. Erau doar supoziţii deoarece în acea carte m-am axat mai mult pe literatură decît pe filosofie, fiind mai mult un roman decît o lucrare filosofică chiar dacă anumite aspecte pot fi atribuite şi filosofiei.

Cred cu tărie şi în acest moment că Omul ar părăsi rapid Universul Iluzoriu în care se zbate azi, chinuit şi plin de suferinţă dacă şi-ar recăpăta posibilitatea de a gîndi cu întregul său creier.

Mai mult decît atît, se cunoaşte de către biologi că fiecare organism şi organ evoluează şi se dezvoltă în funcţie de mediu, etc. Acest fapt denotă că Omul cîndva, în măsura în care conştient fiind a avut nevoie de un creier pe mărimea aspiraţiilor şi cugetărilor sale.

Atunci cu siguranţă se afla în adevărata fază de Eden a Omenirii, prin urmare nu cred sub nici o formă că Păcatul Originar este Accidental, cum nu cred că ne-am născut aici, pe această minunată planetă albastră pentru a suferi, şi că viaţa este suferinţă. Cei care admit acest lucru ori mint cu neruşinare ori îi atribuie Marelui Creator vina de a exista, în această suferinţă.

Susţin cît se poate de tranşant faptul că *viaţa nu ne-a fost dată pentru a suferi* de către Factorul Nostru Creator.

Scopul pentru care ne-am născut şi ne aflăm aici este de a fi fericiţi, dar a intervenit sub o formă sau alta *Ierarhia*, cea care a produs intenţionat acel Accident prin care nu mai putem opera cu întregul nostru creier, fapt ce ne-a trimis în hăul adînc al suferinţei, prin îndepărtarea tot mai accentuată de *Dimensiunea Vieţii* pe care încetul cu încetul am început să o uităm pînă şi din străfundurile memoriei noastre ancestrale, îndepărtîndu-ne tot mai mult de Timp şi Spaţiu alte dimensiuni care în loc să ne devină cei mai apropiaţi prieteni au devenit nişte rude reci şi îndepărtate, iar noi ne-am simţit din ce în ce mai mult eterna rudă săracă care nu mai are de spus nici o opţiune faţă de acestea. Orice organ se dezvoltă de-a lungul timpului doar atunci cînd subiectul respectiv are nevoie de el şi îl foloseşte. Înotătoarele la balenă s-au dezvoltat pentru că aceasta le folosea, iar pinguinii şi-au pierdut aripile aproape în totalitate fiindcă nu mai aveau nevoie de ele, întrucît îşi prindeau hrana prin înnot. Tot aşa şi Omul şi-a

folosit cîndva întregul său creier fiindcă astfel nu s-ar fi dezvoltat la acest nivel. Azi nu mai foloseşte decît doi la sută din capacitatea sa.De ce?

Într-o altă ordine de idei materialiştii vor rămîne oarecum consternaţi că tocmai eu, un idealist convins, susţin ideea referitoare la creierul uman, care din orice perspectivă ar fi acesta privit, tot din materie este compus vor spune materialiştii. În nici un caz le spun eu. Intervine un anumit reflectant care se reflectă în Factorul Vieţii şi Fiinţă care dă acest rezultat Cunoaşterii Omului.

Materia din care este compus creierul uman este o Iluzie la fel de mare ca aceea că Omul poate trăi vreodată într-o societate liberă şi democratică.

2

La fel cum *nu pot exista societăţi democratice* care să fie alcătuite din oameni la fel nici creierul nu este materie. El face parte din panoplia Iluziei, la fel ca şi fiecare lucru, obiect, fenomen, existent în această lume. Dar cu toate acestea creierul este răspunzător de anumite senzaţii ale acestei Iluzii.

Cum ştim asta? Tot printr-o *Iluzie*.Cu toate acestea atunci cînd acţionăm asupra creierului acţionăm şi asupra Iluziei prin schimbarea acesteia sau prin diferite alte aspecte privind contribuţia la această Iluzie. Astfel creierul devine un fel de nod al Iluziilor, de unde ştim că acestea pornesc, chiar dacă şi el la rîndul său este tot o Iluzie. Deci, această Iluzie care este creierul nu s-ar fi dezvoltat în aşa măsură dacă nu ar fi reprezentat un nod pentru mult mai multe alte *Iluzii* decît acum cînd funcţionează cu doar două procente din capacitatea sa.

O altă întrebare care se pune este dacă creierul ar fi funcţionat şi în Prezent cu întreaga sa capacitate oare am fi cunoscut o altă lume? Răspunsul este categoric afirmativ.

Dar acea lume ar fi fost tot o lume a Iluziei Vieţii în cazul că Omul ar fi putut trăi nu numai cu conştientizarea a două dimensiuni, Spaţiul şi Timpul dar şi cu o a treia şi anume *Dimensiunea Vieţii*?

Oare atunci cînd Omul ar cunoaşte *Dimensiunea Vieţii* ar mai trăi Iluzia, sau ar reveni la realitate?

Cu siguranţă că ar mai fi trăit Iluzia fiindcă Iluzia a apărut odată cu Oglindirea Existenţei în Noţiune, ea nu ar putea fi înlăturată, decît odată ce Omului i-ar fi dat să trăiască şi să cunoască *Adevărul Absolut* ceea ce ar fi practic şi teoretic imposibil.

Da, dacă Omului i-ar fi dat să revină la posibilitatea conştientizării lumii cu toată capacitatea creierului său, cu siguranţă că Iluzia s-ar schimba şi mai mult decît atît ar deveni o fiinţă care nu ar mai asimila viaţa suferinţei, şi altor şi altor neîmpliniri pentru că în acel moment Omul nu ar mai fi Străin de Sine, cunoscîndu-şi cel mai important lucru al propriei sale existenţe şi anume Dimensiunea propriei sale Vieţi.

Odată cunoscută această, şi dispărînd Străinul din Om ar dispare toate relele lumii, inclusiv războaiele şi conflictele de tot felul generate de neputinţa Omului de a se înţelege pe sine tocmai datorită acestei înstrăinări de care vorbeam.

La baza acestei înstrăinări stau: banul, egoismul, minciuna, dorinţa de parvenire, invidia, lenea, furtul, crima şi lista ar mai putea continua. Abia atunci cînd Omul va discerne nu numai spaţio-temporar dar şi prin *Dimensiunea Vieţii*, va putea vedea cu ochii săi de înger coborît în infernul orbirii spirituale adevăratul paradis în care se află. Tocmai Dogmele acest **rău** al Omului, au deosebită dreptate cînd afirmă o intervenţie divină în planul Universului Uman care ar putea schimba radical raporturile prin care Omul se raportează la Lumea sa.

Unii vorbesc de eterna pace, de viitorul eden al omenirii. Departe de a fi membrul în Prezent al vreunei

credinţe, cred cu tărie că „Sosirea Fiului Omului”, coincide cu momentul cînd Omului îi va fi ridicat vălul orbirii impus cîndva, undeva de cineva, pentru a nu mai putea procesa cu întreaga capacitate a creierului său datele necesare înţelegerii lumii şi vieţii.

O altă întrebare tulburătoare ar fi cum anume ar arăta filosofia unei astfel de lumi, în care Omul ar gîndi cu totalitatea creierului său?

Cu siguranţă că ar fi o filosofie total diferită faţă de cea existentă în Prezent nu numai prin multitudinea de sisteme dar mai ales prin metoda prin care ar fi deduse aceste sisteme, cu totul alta faţă de metodele folosite pînă în Prezent, care determină sisteme ce-şi găsesc sau nu locul real în logică. Unica metodă pe care o consider plauzibilă este distanţarea de Gîndirea care se află în posesia Iluziei Vieţii şi încercarea Omului de a se apropia cît mai mult de Străinul din El. Acesta este cel mai aproape de Adevăr. Indiferent cum se realizează această apropiere, pornind de la anumite ritualuri străvechi, şamanice sau ajungînd pînă la inducerea unei stări de transă, toate căile sînt binevenite atîta timp cît ne apropiem de străfundurile fiinţei noastre, unica care reflectă Conştientizarea şi Cunoaşterea, din Factorul Vieţii, de care ne-am îndepărtat mereu, acceptînd doar umbrele acestora.

Omul este bătut de soartă să gîndească cu doar 2 procente din capacitatea creierului său, restul fiindu-i furată de cineva, care a săvîrşit acest gest undeva, cîndva, deoarece orice lege a evoluţiei biologice indică faptul că un organ nu se dezvoltă la întîmplare doar de dragul de a fi dezvoltat dacă natura nu are nevoie şi nu poate folosi această dezvoltare. La balenă nu i s-ar fi dezvoltat înotătoarele în timpul evoluţiei sale dacă nu ar fi avut nevoie de ele şi dacă nu le-ar fi folosit, precum nici la om nu s-ar fi dezvoltat creierul dacă nu l-ar fi folosit cîndva la întreaga sa capacitate.

Istoria a demonstrat nu o dată că atît curentele cît şi dilemele filosofice sînt într-o continuă transformare, de la o etapă la alta. Prin urmare nu putem vorbi despre o filosofie a unui adevăr sau altul ci despre o filosofie aplicativă care să grupeze anumite aplicaţii cu ajutorul cărora să se poată apropia într-o anumită măsură de Adevăr.

Cu toate acestea cred într-o filosofie care recunoaşte deschis că noi Oamenii trăim Iluzia Vieţii, că *Existenţa* noastră în această lume nu este nimic altceva decît un vis, şi că odată şi odată, şi negura acestei nopţi va dispare, iar noi ne vom trezi cu forţele împrospătate pentru a vedea zorii unei lumi în care ne aflam mai demult decît vremea acestui Univers despre care visăm. O astfel de abordare a problemei mi se pare plauzibilă, considerîndu-i cu adevărat filosofi doar pe aceştia, care ştiu că Omul nu cunoaşte şi nu va cunoaşte Niciodată *Adevărul Absolut* şi nici măcar o fărîmă din adevărata cunoaştere, totul fiind vis.

Unul din principiile de bază ale Coaxialismului este: Unica filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaşte Adevărul, deci implicit, nici filosofia.

Timpul este şi va rămîne în mintea Omului o simplă Dimensiune, la fel ca alte dimensiuni care se reflectă „din” şi „în” Mintea Omului, dar **Nu** direct, ci prin *Factorul Vieţii*, cel răspunzător de conştientizarea acestor dimensiuni ca dimensiuni temporare şi spaţiale. Timpul nu are nimic de a face cu Fiinţa iar unica legătură a Omului cu Fiinţa a fost aceea că Amprenta acestuia odată reflectată în Existenţă, a urmat să se reflecte o singură dată şi în Fiinţă, dîndu-i acestuia fiinţarea. Este adevărat că Factorul Vieţii trimite Omului ca urmare a Conştientizării de către acesta a Dimensiunii temporale, Cunoaşterea acesteia ca Dimesiune temporală şi anume ca trecere, devenire, naştere, dar toate acestea nu se datorează Dimensiunii temporale, ci diferenţei dintre Conştientizare şi Cunoaştere, într-un cuvînt: Energiei şi Mişcării!

Timpul este Cunoscut prin Factorul Vieţii ca Dimensiune. Timpul nu este reflectat numai către Om de *Factorul Vieţii* ci poate fi reflectat către o altă infinitate minus Una de Elemente pe care Omul nu le poate *conştientiza,* Elemente unde Timpul poate fi conştientizat ca fiind orice altceva decît Dimensiune, etc; Timpul poate fi la un anumit moment dat chiar şi OM! Mai mult decît atît, alături de timp, mai este şi Spaţiul, dar şi *Dimensiunea Vieţii*, cea care în această lume este direct răspunzătoare de *conştientizarea* acesteia.

Revenind la întrebarea, cum ar arăta filosofia dacă Omul ar folosi întreaga capacitate a creierului său, cu siguranţă că o filosofie axată pe acea *Dimensiune a Vieţii,* unica Dimensiune care-l face pe Om conştient de Sine şi care odată re-adusă în sînul Omului ar alunga încetul cu încetul Străinul din acesta, făcîndu-l pe Om să se alăture în deplinătatea sa, Cunoaşterii Închise a Marelui Creator, cît şi Cunoaşterii Deschise a Stărilor de Fapt, astfel devenind o fiinţă integrată ca *parte* a acestui Univers, şi nu ca un ingrat ajuns în mod abuziv în cadrul acestuia, căzut pradă suferinţei, deznădejdii, angoasei şi propriului său absurd.

Nimeni nu poate să vorbească despre adevărata filosofie, necunoscînd *Adevărul Absolut,* dar tot ceea ce pot să spun, este că eu, personal cred cu tărie că una dintre cele mai drepte căi pentru a filosofa şi a ajunge prin abstractizare la Elementele primordiale, la legile şi fenomenele de început de creaţie este de a te apropia prin *meditaţie profundă* cît mai mult de *Dimensiunea Vieţii,* de a înţelege că Scopul pentru care ai Iluzia că exişti tu aici, nu este acela de a fi Ierarhic superior altora, şi nici de a fi etern prin nemurire, precum nici de a fi bogat sau puternic, ci unicul *Scop* este acela de a iubi cu adevărat, începînd cu Universul care te înconjoară pînă la minunatul colorit al primăverii, cînd înfloresc copacii, iar albinele culeg primele roade din nectarul florilor şi pînă la frumuseţea unei ninsori sau ploi de vară. Toate acestea fac parte din Universul tău

care au atîta nevoie să le iubeşti. Nimic nu este etern, totul este trecător în această lume.

3

Nu poate fi o prostie mai mare decît să crezi că vreodată prin opera ta vei rămîne nemuritor. Poate cîteva generaţii sau cîteva mii de ani sau poate mai mult, dar toate acestea la ce îţi sunt de folos? Odată ce din tine nu mai rămîne nimic, pînă şi posibila reîncarnare nu este altceva decît în cel mai bun caz o nouă construcţie prin reflectarea Amprentei tale karmice în Fiinţă şi în *Factorul Vieţii*?

Acea nouă construcţie nu vei mai fi tu, cel de acum, ci o cu totul altă persoană, iar chiar şi atunci cînd, întîmplător te-ai reîncarna în această lume şi ai vedea bulevarde sau statui cu tine cel de acum, cu siguranţă că nu te-ai recunoaşte, dar chiar mai mult, ar putea chiar să-ţi displacă personalitatea respectivă. Oare această fugă după celebritate sau anumite Ierarhii nu este un miraj? Cu siguranţă că da, şi mai mult decît atît, este un miraj menţinut de Străinul din Om, care nu-l lasă să devină el însuşi, o fiinţă a iubirii ci îl determină să cunoască invidia, răutatea, mînia, lăcomia şi toate celelalte rele, care în mod la fel de diabolic nu fac nimic altceva decît să se răsfrîngă în cele din urmă şi asupra lui, asupra celui care le-a creat.

Dimensiunea Vieţii, cunoscută prin meditaţie profundă, va alunga încetul cu încetul toate aceste rele din Om, transformîndu-l în adevărata fiinţă pentru care a fost creat şi mai mult decît atît, determinîndu-l din nou să evolueze, mărindu-şi şi mai mult capacitatea creierului de a procesa date. Sunt mai mult ca sigur că Păcatul Originar a apărut la Om, dat de mîna cuiva, care i-a luat Omului capacitatea de a opera cu tot creierul. Acel individ este răspunzător de toată suferinţa atîtor şi atîtor generaţii. Acest lucru s-a întîmplat undeva în istoria omenirii. Chiar dacă acest Păcat Originar are o rădăcină mult mai adîncă,

ajungîndu-se la nivelul Existenţei şi Fiinţei, el a fost declanşat în actuala istorie a umanităţii sub această formă.

Am folosit termenul de meditaţie profundă pentru a ajunge la *simţirea* Dimensiunii Vieţii. Cum trebuie să fie această meditaţie? Nu cred că poate să existe un tipar anume. Cel mai indicat este ca în timpul meditaţiei să uitaţi total de Lumea din afară şi să ajungeţi în acea stare de beatitudine pe care doar *Dimensiunea Vieţii* vă o poate da. Atunci veţi vedea că nu mai sunteţi Persoana egoistă de adineaori, că totul se desfăşoară în Armonie cu Universul şi că unicul lucru adevărat, pe care-l poate cunoaşte Omul este iubirea, şi odată cu aceasta vă ve-ţi recăpăta liniştea adîncă umbrită de Străinul din voi.

Dimensiunea Vieţii face parte din *Factorul Vieţii* şi este o Dimensiune la fel ca şi Spaţiul şi Timpul. Măsura Dimensiunii Vieţii, dă procentul de vitalitate din Existenţa fiecărui Om. Prin acest procent nu se înţelege vîrsta biologică ci vîrsta reală spirituală pe care o are fiecare, vîrstă care este direct răspunzătoare de durata vieţii, în ani, zile, ore, secunde, pînă şi frînturi de secundă.

Toate acestea vor putea fi determinate într-o zi, iar atunci Omul va trece din fiinţă supusă Destinului la nivelul de fiinţă Destinată.

Acela va fi unul dintre cei mai importanţi paşi pe care-i va putea face omenirea în Viitor, pas care va schimba din temelii, atît cultura, societatea şi spiritualitatea cît şi filosofia de viaţă a fiecărui Om, care va realiza că unica lui salvare este aceea de a se detaşa de tot ceea ce poate fi rău pentru el, iar această salvare va consta în a nu gîndi Niciodată negativ despre altul, fiindcă se va răsfrînge asupra sa ca o compensaţie a Destinului Karmic.

Acea cotitură va duce la debutul Epocii de Aur a umanităţii. Întrebarea este, cum se va putea ajunge la o asemenea epocă, odată ce Omul va cunoaşte ceasul morţii sale?

Oare nu faptul că Omul nu-şi cunoaşte clipa morţii îl ajută să creeze, să devină liber în această viaţă?

Oare nu ar fi un blestem o asemenea descoperire? De-a lungul istoriei se cunoaşte foarte bine unde a dus şi unde duce şi în Prezent această Iluzie a Libertăţii care este Liberul Arbitru, inexistent în realitate.

La nivelul Iluziei Vieţii noastre poate să ne apară acest aparent paradox doar că noi nu putem alege şi nici nu vom alege vreodată, întrucît NU există Liberul Arbitru, decît Iluzia că acesta ar exista şi în viaţa noastră. Dacă Omul în calitatea sa de demiurg ar fi posedat cu adevărat Liberul Arbitru, azi nu ar fi existat, întrucît principala caracteristică a Omului este de a învinge asupra celorlalţi. Oricît de mult ne-am dori să credem că suntem umani, nu sîntem decît nişte animale, ţinute în lesă de Iluzia Vieţii, iar dacă aceasta ne-ar scăpa ne-am autodistruge. Unul dintre noi ar trebui să devină stăpîn absolut, doar că atunci toţi ceilalţi nu ar mai fi.

Absurdul este cel care caracterizează cel mai bine fiinţa umană. Omul în sine este un exponent al propriului său absurd, din care dacă ar ieşi, s-ar anihila. Acesta este un alt paradox. Absurdul devine un fel de manta a tuturor mizeriilor şi umilinţelor noastre în faţa celui pe care-L considerăm ca fiind Creatorul Nostru. Dacă am lua cea mai mică părticică din acest Absurd, am fugi speriaţi care încotro de propria noastră goliciune.

Odată ce Omul îşi va cunoaşte Parţial Destinul, avînd acces prin acest aspect la *Cunoaşterea Deschisă*, chiar dacă parţial, Omul va deveni pentru prima oară *conştient*, ceea ce nu a făcut-o pînă în Prezent.

Chiar dacă Omul consideră că posedă conştiinţă de sine, acesta în realitate nu o are, întrucît adevărata conştiinţă de sine constă tocmai în raportul dintre *Cunoaşterea Deschisă* şi *Cunoaşterea Închisă* a Omului.

Ce ştie Omul despre *Cunoaşterea Deschisă*? Că există un Destin şi o Întîmplare pe care nici măcar nu le

cunoaşte? Ce este Viitorul, Prezentul şi Trecutul altceva decît o delimitare dintre *Cunoaşterea Deschisă*, necunoscută Omului, care este viitorul, şi *Cunoaşterea Închisă*, cunoscută Omului, care este trecutul, delimitare care se face la nivelul prezentului iluzoriu?

Odată ce Omul va deveni conştient de *Cunoaşterea Deschisă* şi va începe să aibe acces din ce în ce mai mare şi la acest tip de cunoaştere, Omul va putea deveni o fiinţă cu adevărat conştientă, şi astfel frontiera dintre Viitor şi Trecut care este prezentul va dispărea încetul cu încetul, dîndu-i Omului viziunea plenară, de ansamblu a dimensiunii temporare şi implicit a celei spaţiale, iar odată cu aceasta realizînd marele rol pe care-l joacă în viaţa sa *Dimensiunea Vieţii*.

Cum Omul nu-şi cunoaşte adevărata faţă a Liberului Arbitru care de fapt este Constrîngerea nu-şi cunoaşte adevărata faţă a Conştiinţei sale care este Necunoaşterea.

Tot ce poate şti Omul cu privire la Conştiinţa sa nu este nici Cunoaşterea şi nici voinţa, ci afectivitatea, *iubirea.*

Ce anume este Conştiinţa Omului de fapt? Iubirea.

Care este adevărata definiţie a Conştiinţei?

Conştiinţa este raportul dintre Cunoaşterea Deschisă, Necunoscutul, Viitorul, şi Cunoaşterea Închisă, Cunoscutul, Trecutul, şi se delimitează prin Prezent, frontiera dintre cele două Elemente participante la raport. Prezentul este cel care va putea defini Dimensiunea temporară, dată ce Omul va deveni Conştient, anulînd Trecutul şi Viitorul, prin propria anulare a sa. Atît timp cît Omul nu va avea acces la Cunoaşterea Deschisă, conştiinţa va fi alcătuită din Cunoaştere, iluzorie, voinţă, la fel de iluzorie şi afectivitate, reală.

Oricît ar părea de suspect Omului nu i-a rămas în această orbire a sa care se numeşte viaţă decît iubirea. Poate că cel responsabil cu această cădere de procesare a datelor de către creierul uman de la sută la sută la doi la sută, a lăsat această unică facultate neatinsă pentru a

înţelege că iubirea nu are sens atunci cînd eşti orb. Ei bine, este emoţionant să ştii că în orbirea sa Omul a reuşit să clădească cele şapte minuni, atîtea şi atîtea poeme minunate, opere de artă, invenţii, tehnologii, nave cosmice, chiar dacă era legat la ochi şi nu ştia decît un singur lucru: *CĂ IUBEŞTE!*

Vreţi să ştiţi care este unicul moment în care aţi fost conştienţi de voi că trăiţi? Acela în care a-ţi simţit fiorul dragostei adevărate, acel fior divin, cînd simţiţi că vă furnică trupul, că începeţi să vibraţi odată cu natura ochilor în care vă pierdeţi. Poate exista ceva mai adevărat? NU în viaţa unui Om.

4

Prima Amprentă care s-a reflectat în Fiinţă a fost aceea a Existenţei, atunci cînd *Existenţa* s-a raportat la determinantul său *Fiinţa*.

Pe urmă o altă Amprentă în Fiinţă a fost a Factorului Vieţii care şi el s-a reflectat în Fiinţă.

Fiinţa de fiecare dată a rezultat un determinant al reflectării acestora în ea, determinant care odată ajuns la Existenţă şi *Factorul Vieţii* a fost iarăşi retrimis pentru a se reflecta în Fiinţă dar cu o Amprentă total schimbată.

Astfel s-au mărit numărul Amprentelor exponenţial.

Una dintre aceste Amprente îi aparţine şi Omului, ca totalitate, ca genom cît şi Omului ca individualitate ca individ.

Fiinţa a luat naştere din reflectarea Existenţei în Noţiune, la fel ca şi Factorul Vieţii şi celelalte Elemente de Prim Ordin. Acest lucru înseamnă că Noţiunea era înainte de Fiinţa Existenţei un alt fel de Fiinţă?

Prin Fiinţă se înţelege Fiinţarea, adică atribuirea unui Element odată cu reflectarea acestuia în Fiinţă statutul de Întreg, de Unic, care are anumite însuşiri ce se

caracterizează prin aceea că aceste însuşiri sunt tocmai acelea de a primi anumite însuşiri.

Astfel Însuşirile date de Fiinţă sînt ***Unicitatea Întregului****,* ***deci elementului respectiv şi însuşirile de a primi anumite însuşiri. Aceasta se numeşte Fiinţare.*** *Însuşirea de a primi însuşiri, este exact ca şi hardul unui computer care pentru a funcţiona are nevoie de un soft, soft care este dat de către Factorul Vieţii, fiinţelor însufleţite.*

Chiar dacă anumite Universe nu au viaţă ele nu pot fi numite că nu ar avea Fiinţă, că nu ar Fiinţa. Fiinţa poate fi de la nivelul unui firicel de praf la cel al unui Multivers, deci al unei mulţimi de Universe. Dimensiunile Fiinţei pot fi de la Infinit de mic minus UNU care este Factorul Primordial, pînă la Infinit de mare minus Unu care este acelaşi Factor Primordial.

Existenţa prin reflectarea sa în Noţiune a conştientizat doar propriul său *Instinct* de a *FI* transmis pe cale Ierarhică de la *Factorul Primordial.*

Aici trebuie să facem o paranteză şi anume să punem întrebarea: De ce *Factorul Primordial* a gîndit cu a FI prin Instinct, prin conştientizarea EU-lui? Oare acel a FI, nu aparţine Existenţei?

Dacă se transmite acel *Instinct* fiecărei *Personalizări,* odată cu raportarea sa la Noţiune, acest fapt înseamnă că fiecare Personalizare ar trebui să aparţină Existenţei, deoarece a *Fi* este neapărat Existent chiar şi la nivelul Instinctului Primordial.

Nu este absolut deloc astfel, întrucît eu, în calitate de autor aparţin acestei lumi a Existenţei şi nu pot formula logic sub nici o altă formă acel fior conştientizat de Factorul Primordial şi pe urmă de către fiecare Personalizare prin raportarea sa la Noţiune decît prin a FI.

Minţii umane nu-i este permis să treacă dincolo de această frontieră, decît să ştie că ea există, şi în consecinţă, privit din punctul de vedere al unei alte Personalizări care nu mai este *Existenţa*, acel a *FI* poate să devină absolut

orice altceva, iar *Instinctul Primordial* poate fi dezvoltat sau determinat într-o infinitate minus Una de moduri posibile şi Imposibile.

La fel acelaşi lucru este valabil şi în cazul *Triadei*. Cum am mai spus adineaori, *Triada* există doar raportată la Lumea noastră. Dacă am fi gîndit cu ajutorul unei Logici de un nivel superior Elementele *Triadei, Existenţa, Fiinţa şi Factorul Vieţii* ar fi devenit mult mai multe, alăturîndu-se acestora diferenţa dintre *Coeficientul Logic 2*, al lumii noastre şi *Coeficientul Logic* folosit în exemplu. Acest lucru mai înseamnă ceva, şi anume că fiecare Nivel Logic va reflecta un număr de Elemente de Prim Ordin care să se reflecte direct în Noţiune, echivalent cu Coeficientul Logic care le raţionează plus UNU, acel Element fiind *Existenţa* în cadrul Personalizării noastre, dar are o origine mult mai adîncă, pînă la nivelul Factorului Primordial. Vorbind de Elemente de Prim Ordin, care la noi sînt *Existenţa* care ştim că este Personalizarea noastră, una din infinitatea minus Una de Personalizări ale Persoanei care, odată reflectată în Noţiune, a determinat la rîndul ei Fiinţa

La a doua reflectare a sa în Noţiune a determinat *Factorul Vieţii* iar la celelalte reflectări în Noţiune ale Existenţei aceasta a mai determinat o infinitate *minus* Una de alte Elemente de *Prim Ordin*. Astfel Elementele de Prim Ordin sînt obţinute prin reflectarea Existenţei în Noţiune.

Elementele de ordin secund sînt determinate prin reflectarea *Existenţei* în *Fiinţă*, pe urmă prin reflectarea *Existenţei în Factorul Vieţii*, pe urmă prin reflectarea *Existenţei în Fiinţă* iar rezultatul obţinut în *Factorul Vieţii*, ceea ce se petrece în cazul Omului, *Factorul Vieţii* fiind cel răspunzător de cunoaştere, şi nu *Fiinţa*. Dar despre ordinele elementelor voi mai reveni.

Alături de *Existenţă, Fiinţă* şi *Factorul Vieţii* ar mai putea fi încă o infinitate minus Una de Elemente, dar pe care noi nu le vom putea determina Niciodată.

Viaţa NU este cel mai superior exponent al reflectării Existenţei în Noţiune şi nici ultimul. Odată creată Fiinţa se va putea reflecta şi ea la rîndul ei în Noţiune.

Noţiunea de Viaţă se referă la „ceva” însufleţit. La această însufleţire participă Fiinţa care dă Dimensionalitate Amprentei Omului sau a altui Element, Amprentă primită de la Existenţă, unde şi-a imprimat tiparul în aceasta, primind astfel de la Existenţă calitatea de a Exista.

După imprimarea tiparului Amprentei în Fiinţă primeşte calitatea de a Dimensiona, ca pe urmă să se reflecte în Factorul Vieţii pentru a primi adevărata calitate de a simţi.

Termenul de Viaţă poate însemna o arie foarte mare de Elemente, întrucît putem atribui Vieţii şi tot ce Există, deci care aparţine Existenţei dar care are un început şi un sfîrşit.

Şi Existenţa are un început iar odată cu acesta va primi noi şi noi caracteristici datorate reflectării acesteia în diferite Elemente Oglindă, iar cu fiecare caracteristică nou primită va avea un sfîrşit al vechii sale stări, cînd era mai săracă în caracteristici şi un început al noii stări. Astfel şi Existenţa are Viaţa Sa. Putem acorda terminologia de Viaţă la tot ce are un început deci a fost determinat de către ceva.

Tot ce are un început are şi un sfîrşit, fiindcă Tot ce este determinat va determina! Niciodată „ceva” care nu este determinat nu va determina, precum întotdeauna cel care este determinat va determina, fiindcă a fost determinat tocmai pentru a determina.

Fiinţa va mai continua la nesfîrşit să se reflecte în Noţiune precum şi Amprentele Existenţei în această, precum şi Amprentele *Factorului Vieţii* în *Fiinţă*, şi astfel se vor produce infinite şi infinite combinaţii de asemenea reflectări în fondul universal al Cunoaşterii Închise.

Mai mult decît atît şi *Factorul Vieţii* la rîndul lui se va reflecta în Fiinţă dînd odată cu prima sa reflectare în aceasta, conştientizarea Vieţii.

Prin *Dezvoltare Exponenţială Noţională, în Coaxiologie nu* se înţelege că *fiecare* astfel de Element care compune această dezvoltare este un Opus al celuilalt, *ci* faptul că fiecare Element *include* în cadrul său sau Structura sa *o grupă* de o infinitate minus Unu de opuşi faţă de cealaltă grupă din Structura celuilalt Element de o infinitate minus Una de opuşi.

Astfel Elementele luate ca întreg nu sunt opuse între ele dar luate structural, grupurile de Elemente care compun un anumit Element sînt opuse faţă de grupurile celuilalt Element.

De aici reiese faptul că la nivel *Coaxiologic*, nu putem vorbi *numai* despre opuşi ai opuşilor, şi despre faptul că aceşti opuşi cu cît sunt mai depărtaţi devin mai identici şi cu cît sunt mai apropiaţi, au calităţi mai opuse unul de altul, ci vorbim de data aceasta de *Elemente care între ele nu sunt considerate opuşi dar în cadrul lor, din punct de vedere structural, ascund fiecare cîte o infinitate minus Una de opuşi faţă de o altă infinitate minus Una de opuşi ai altui Element.*

Prin acest lucru în Coaxiologie alături de opuşii direcţi mai sunt şi cei rezultaţi din *Dezvoltarea Exponenţială Noţională.*

5

Odată stabilită *Dezvoltarea Exponenţială Noţională,* vom putea determina rangul exponenţial al opusului respectiv prin scăderea celor doi opuşi din numărul total al opuşilor aflaţi în calcul. Această diferenţiere va fi egală cu rangul exponenţial al opuşilor.

După cum am afirmat în paragraful anterior numărul opuşilor care participă la *Dezvoltarea Exponenţială*

Noţională, sînt Elemente care provin din reflectarea directă a Persoanei în Noţiune, şi numai de la acest nivel înainte şi nu mai sus de Persoană, iar numărul acestora poate ajunge la o infinitate minus Una de Elemente. Dintre acest număr impresionant de Elemente care sunt de Prim Ordin, trei sunt responsabile de Existenţa Omului, acestea fiind, *Existenţa, Fiinţa* şi *Factorul Vieţii,* provenite din reflectarea Existenţei în **Noţiune**, care formează Triada de care aminteam pînă în Prezent, Triadă pe care o denumesc şi *Triunghiul Profan*, care la rîndul lor sunt în opoziţie cu o altă Triadă, compusă din Factorul Creator, Gîndul Pur, şi Persoană, în care se află şi *Existenţa*, care formează *Triunghiul Sacru*, iar la nivel de proiecţie a triunghiului în tridimensionalitate formează *Prisma Triunghiulară Sacră* şi *Prisma Triunghiulară Profană*. După cîte se vede Persoana pentru Om devine punctul comun care alătură *Triunghiul Sacru* de cel *Profan*. Menţionez încă odată că aceste triunghiuri sînt valabile doar pentru fiinţa umană, care-şi duce viaţa în *Tridimensionalitate*, cu toate că posedă o logică *bivalentă, care-l îndepărtează* foarte mult pe Om de la Cunoaşterea propriei lumi.

În Coaxiologie, *Dezvoltarea Exponenţială Noţională* nu se opreşte doar la acest nivel de proiecţie logică, care reprezintă posibilitatea de reflectare a acestei lumi şi de a reprezenta aceste realităţi prin prisma logicii bivalente a noastre. *Dezvoltarea Exponenţială Noţională* abia din momentul cînd începe să opereze ordinele elementelor de *Prim Ordin, de ordin secund, de ordin terţ, etc.,* începe să-şi arate din ce în ce mai stringent utilitatea, întrucît alături de Elementele de Prim Ordin vor veni şi Elementele, din celelalte ordine, cum ar fi Reflectările *Fiinţei* în *Factorul Vieţii* ce vor da naştere anumitor Amprente care au un alt ordin, iar Amprentele acestor Amprente la rîndul lor vor avea un alt ordin şi tot aşa pînă la Infinit. Astfel *Dezvoltarea Exponenţială Noţională* se face în funcţie de *Ordinul* şi *Rangul* elementelor care o compun.

O altă categorie de Elemente sunt şi cele care nici măcar nu au un ordin, cum ar fi *Adevărul Absolut, Cunoaşterea Absolută*, Marii Creatori, care pot fi integrate **Dezvoltării Exponenţiale Anoţionale,** întrucît nici unul dintre aceste Elemente nu provin din reflectarea Persoanei în Noţiune, au apărut cu mult înainte de a fi Noţiunea şi se dezvoltă exponenţial pe cu totul alte criterii decît Elementele de Prim Ordin al *Dezvoltării Exponenţiale Noţionale.*

Fiecare ordin al elementelor, ordinele 1,2,3,7,9,.. n; conţin în Structura lor o infinitate minus Una de alte Elemente, grupuri care pot fi opozabile cu unele Elemente din alte ordine sau cu altele din acel ordin.

Elementele care au ordin se vor numi: ***Elemente de profanitate,*** iar cele care nu au ordin se vor numi: ***Elemente de sacralitate.***

În aceasta constă marea deosebire întrea sacru şi profan raporat la fiinţa umană. Prin urmare *Elementele de sacralitate* vor fi o infinitate minus Una, dar care nu vor avea alte Elemente în Structura lor, cu excepţia Gîndului Pur, care va fi exact invers faţă de Marii Creatori. Acesta va avea în structură o infinitate de Elemente la fel ca elementele de profanitate, deci pot fi Elemente, cu sau fără structuralitate, faţă de *Elementele de profanitate* care şi ele pot fi pentru fiecare ordin de un număr egal cu o infinitate minus Una, dar spre deosebire de *Elementele de sacralitate* acestea vor avea ca regulă, infinitate minus Una de Elemente în Structura lor.

Să începem cu Elementele de sacralitate, cum ar fi Factorul Creator şi Unic Întîmplător, *Adevărul Absolut, Cunoaşterea Absolută*, Gîndul Pur, etc. Se cunoaşte că Factorul Primordial a determinat o infinitate de Mari Creatori, infinitate faţă de care Factorul Primordial s-a raportat cu propria sa finitate. Dar pot oare exista o infinitate de Adevăruri Absolute şi de Cunoaşteri Absolute? Nu în nici un caz. Niciodată nu vor exista două sau mai

multe Adevăruri Absolute cum nu vor exista două sau mai multe Cunoaşteri Absolute, însă alături de aceste două care alcătuiesc Structura Gîndului Pur, raportat la alte Nivele Logice deci la alte şi alte raţionalizări pe baze superioare logicii noastre bivalente, vor fi mai mulţi opuşi ai Adevărului Absolut şi ai Cunoaşterii Absolute. Să ne referim doar la o raţionalizare pe baza unei logici care nu este bivalentă ca în cazul lumii noastre ci are un Nivel Logic 12. Acolo alături de *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută* vor mai exista cel puţin încă 10 opuşi ai acestora.

Elementele de Sacralitate aparţin Destinului Anoţional şi Cunoaşterii Deschise, chiar dacă ele ajung să determine Cunoaşterea Închisă faţă de care se delimitează, pe cînd Elementele de Profanitate aparţin Destinului Noţional şi Cunoaşterii Închise.

Deşi se spune adeseori că fiecare Om este o Fiinţă iar o multitudine de Oameni reprezintă o multitudine de Fiinţe NU ESTE absolut deloc astfel.

Nu există mai multe Fiinţe în infinitatea de Universuri ale Conştiinţei Umane, decît Una, deoarece omul gîndeşte cu o logică bivalentă.La fel ca în paragraful precedent, dacă am gîndi cu o logică de un alt nivel cu siguranţă că alături de Fiinţă şi *Factorul Vieţii* ar mai fi încă pe atîtea alte forme cît ar fi diferenţa dintre Nivelul nostru Logic şi Nivelul Logicii aceleia.

În această Fiinţă se regăsesc reflectate o infinitate de Universuri, unde fiecare în parte are propria sa amprentă. Una dintre aceste Amprente este şi acea a Omului cît şi alte miliarde de Amprente ale fiecărui Om în parte.

Mai demult am afirmat că fiecare Om este un Univers. Aşa ESTE! Fiecare Om are o amprentă ce nominalizează UN Univers, în Structura căreia se află o infinitate minus Una de Elemente despre care Omul nici măcar nu cunoaşte şi nu va cunoaşte Niciodată.

Nu degeaba se uzitează expresia de Univers Uman.

Noţiunea de proprie identitate a Omului este dată de reflectarea propriei sale Amprente în Fiinţă şi *Factorul Vieţii*.

Dar cum anume se realizează *Cunoaşterea* şi ce anume este aceasta? Am explicat despre cele două tipuri de Cunoaştere, *Cunoaşterea Deschisă şi Cunoaşterea Închisă*. Despre faptul că prima provine din Starea de Fapt iar cea de-a doua este dată de Factorul Creator, şi se realizează prin reflectarea tuturor Personalizărilor Persoanei în Noţiune. Astfel Noţiunea are un rol de *Oglindă al Personalizărilor Persoanei*.

Un prim Element în realizarea procesului de cunoaştere este *oglindirea* unui Element sau altul într-un alt Element care posedă rolul de *Oglindă.* Dintre Elementele care posedă rolul de *Oglindă* putem identifica Noţiunea şi *Factorul Vieţii*, dar numărul acestora după cum am mai spus este Infinit minus Una.

Orice Element al Cunoaşterii devine cunoscut abia după ce acesta se reflectă în Oglindă. Înainte de a se reflecta în Oglindă cu toate că urmează să devină Element al *Cunoaşterii,* el nu face parte din Cunoaştere, întrucît nu este *Cunoscut?*

Atunci cum rămîne cu Elementele Stării de Fapt, care sunt atribuite cunoaşterii Deschise? De unde începe Cunoaşterea Deschisă? De la primul Element al său: Instinctul. Acesta se reflectă în “Eul” Factorului Primordial odată cu Conştientizarea Sa.

Deci Cunoaşterea Deschisă apare odată cu Instinctul iar *Cunoaşterea Închisă* odată cu *Factorul Creator*. Astfel se naşte o nouă regulă cu privire la Cunoaştere şi anume, Element oglindit al Cunoaşterii închise sau Deschise şi Element neoglindit al acestor cunoaşteri. Instinctul este un Element neoglindit la început, ca simplu rezultat al *Stării de Fapt*, determinate de *Matrice* şi *Scop*, urmînd să devină Element oglindit odată cu conştientizarea de sine a

Factorului Primordial. Astfel tot ce are conştientizare de sine este Element *oglindit şi ceea ce nu are conştientizare de sine este: neoglindit. Omul este un Element oglindit de profanitate, cu Destin Noţional*, aparţinînd Ierarhic, Existenţei, care se aflǎ în aria Profanului.

Marii Creatori şi tot ceea ce creazǎ este un Element oglindit. Factorul Nostru Creator îşi Oglindeşte determinarea Sa în Dumnezul Primordial faţǎ de care se raporteazǎ.

6

Revenind la Universul Spiritual al Omului, acesta reflectǎ toate celelalte Amprente ale oamenilor în *Factorul Vieţii*, iar *Factorul Vieţii* le reflectǎ înapoi Amprentelor creînd astfel Fondul Amprentologic, echivalent cu istoria şi societatea. Dupǎ cît se poate vedea, *Factorul Vieţii* are rolul de Oglindǎ atît în Existenţa individualǎ cît şi în cea socialǎ a Omului.

Elementele *oglindite şi neoglindite* din *conştientizarea* Omului, pot fi împǎrţite în cadrul propriei sale lumi în Elemente *organice*, ce caracterizeazǎ viaţa, şi Elemente *anorganice*, lipsite de viaţǎ.

Materia vie şi materia nevie vor spune unii materialişti, doar cǎ toatǎ aceastǎ materie nu este nimic altceva decît un *vis* al reflectǎrii Amprentei Omului în Existenţǎ, Fiinţǎ şi mai apoi în *Factorul Vieţii*. Mulţi filosofi pun pe drept cuvînt întrebarea, de ce anume viseazǎ toţi oamenii acelaşi vis pe care-l denumesc viaţǎ şi nu are fiecare visul lui diferit?

Rǎspunsul este pe cît de simplu pe atît de complicat, întrucît, dacǎ facem abstracţie de persoanele cu boli psihice, al cǎror vis va fi cu siguranţǎ unul diferit, cu atît mai diferit cu cît afecţiunea va fi mai gravǎ, la fel cum vise diferite pot avea drogaţii sau alcoolicii şi alţii.

Omul normal care va duce o viaţă cvasinormală, nu va avea o altă reprezentare a vieţii faţă de un alt om considerat normal.

Toate acestea se datorează faptului că fiecare individ are calităţi asemănătoare, două mîini, două picioare, un creier etc; calităţi care vor da acelaşi rezultat al reflectării în Existenţă ce denotă Existenţa propriei Amprente, în Fiinţă, care dă dimensionalitatea şi pe urmă în *Factorul Vieţii*, cel care dă suflarea şi Conştientizarea şi Cunoaşterea Omului.

Asemănarea "organică" dintre doi oameni se datorează în primul rînd Fiinţei, responsabilă atît de dimensionarea Omului, cît şi de includerea acestuia într-un anumit tip de Univers dimensional.

Toţi oamenii trăiesc într-o lume unde le sînt cunoscute cele două dimensiuni, spaţio-temporalitate, pe o planetă numită Terra, care are un anumit număr de continente, cu anumite date geografice şi climatologice, etc.

Dacă Omului i-ar fi dat de către Fiinţă un alt tip de lume cu siguranţă că şi interiorul Omului ar fi fost definit şi structuralizat în funcţie de acel tip de lume.

Nu odată am afirmat că Omul şi acum în starea nenorocită în care se află încă mai speră, întrucît speranţa este acea care moare ultima. Speră că într-o zi îşi va recăpăta *străinul din sine*, astfel reuşind din nou să-şi conştientizeze ceea de-a treia Dimensiune din această lume tridimensională şi anume *Dimensiunea Vieţii*.

O altă problematică foarte interesantă este legea evoluţiei naturale. Se ştie că fiecare Element biologic, respectiv fiecare organ al unei fiinţe vii, evoluează în funcţie de necesităţile naturale, pe care doreşte să le satisfacă. Este normal ca unor mamifere marine să le apară înnotătoare sau la unele păsări care nu-şi folosesc aripile la zbor, ci la înnot cum este cazul pinguinilor să le dispară aripile iar în schimbul lor să le apară anumite însuşiri necesare înnotului, cum ar fi labe palmate, etc;

La fel s-a întîmplat şi în cazul Omului, după cum am mai spus care şi-a dezvoltat un creier pe care odată şi odată l-a folosit în procentaj de sută la sută şi nu doi la sută ca în Prezent.

Natura Niciodată nu dezvoltă un anumit organ biologic dacă organismul acelui animal sau Om nu îl foloseşte. Cine este Natura, despre care afirmam adineaori că dezvoltă un anume organ în funcţie de necesităţi?

Dar ce anume sînt necesităţile? Mulţi au nominalizat natura cu Factorul şi nu au greşit în totalitate, întrucît atît Factorul Primordial cît şi Factorul Nostru Creator se află în fiecare frunză, piatră sau petic de cer, în fiecare Gînd de-al nostru, ninsoare, pînă şi în cele mai ascunse unghere ale propriei noastre Existenţe, dar alături de Factorul Primordial şi Factorul Creator în toate acestea se mai află şi *Fiinţa*, *Existenţa* cît şi *Factorul Vieţii*. Ce înseamnă de fapt "necesitatea"?

Se ştie că fiecare Gînd al nostru, inclusiv propria noastră Amprentă se reflectă în Fiinţă şi *Factorul Vieţii,* la fel cum se reflectă în acestea fiecare suflare, începînd cu suflarea plantelor pînă la acea a animalelor.

Fiecare astfel de suflare poartă în sine un mesaj, care are un anumit cod, ce va determina o nouă Amprentă de naştere, care odată va deveni Amprentă Karmică. Acel mesaj odată imprimat în Fiinţă va determina o Amprentă, care reflectată în *Factorul Vieţii* va determina o nouă suflare, suflare care va apărea sau nu în Lumea noastră, o nouă noţiune deci un nou Univers! Suflare care poate fi o viitoare plantă, animal, Om, sau orice altceva inclusiv o bacterie sau cea mai neînsemnată suflare dar care să aparţină lumii vii.

Odată cu aceasta şi cu noii veniţi de ordinul miliardelor la puterea unor numere cu un şir impresionant, bineînţeles că şi Natură în sine va fi într-o eternă schimbare şi transformare, ceea ce va impune mereu o nouă ordine de

priorităţi, ordine care va duce la lista lungă a necesităţilor, fiecărei Fiinţe.

Acestea sunt necesităţile de ordin exterior. În schimb pentru necesităţile de ordin interior cum ar fi hrană sau alte asemenea lor, procesul se va desfăşura întocmai ca pentru necesităţile de ordin exterior doar că această nouă transformare şi schimbare se va petrece în interiorul organismului fiinţei vii, care va viza întreţinerea şi dezvoltarea anumitor organe.

Chiar şi în acest moment cînd scriu aceste rînduri, pentru a realiza aceasta, mă raportez la Fiinţă şi pe urmă la *Factorul Vieţii* care-mi dă conştientizarea propriilor mele gînduri, despre această filosofie, care e Coaxialismul.

Filosofie care pretinde că *Omul* nu cunoaşte *Adevărul* şi astfel orice filosofie care pretinde că ar fi adevărată este falsă şi mincinoasă. *Adevărata filosofie sau Coaxialismul, este filosofia care în opinia mea* ***pretinde că nu este adevărată,*** *dar care,* ***tocmai*** *pe acest considerent, încearcă să creeze un sistem cît mai apropiat despre cum ar trebui să arate o filosofie în cazul în care Omul ar cunoaşte Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută.*

Încearcă să opereze cu acestea atît din exterior prin diferite aplicaţii asupra sistemelor pe care cele două le determină, cît şi din interior, prin definirea şi înglobarea lor în circuitul ideatic universal al Cunoaşterii Închise şi Cunoaşterii Deschise.

Toate aceste Amprente care se reflectă din Fiinţă se vor reflecta la rîndul lor şi Amprentelor care deja au fost reflectate de Fiinţă, creîndu-se astfel Iluzia de Spaţialitate, Temporalitate şi Spiritualitate, întrucît în fiecare frîntură de clipă o nouă *Amprentă* reflectată de Fiinţă prin Factorul Vieţii, se răsfrînge asupra *Amprentei* Omului respectiv dîndu-i acestuia Iluzia de mişcare, devenire şi transformare. La fel Cum *Personalizările* îşi reflectă *Noţiunile* sale unele în altele după ce s-au raportat fiecare în parte la *Noţiune*, la fel şi *Amprentele* îşi reflectă propriile lor Universuri unele

în altele atît înainte cît şi după ce s-au reflectat în Fiinţă şi *Factorul Vieţii, raportîndu-se unele la altele.*

Cum fiecare astfel de Amprentă, care se reflectă în Amprenta Omului respectiv atît înainte cît şi după reflectarea sa în Fiinţă şi Factorul Vieţii este un Univers, aceasta înseamnă că şi Omul trece în fiecare frîntură de clipă dintr-un Univers în altul, fără să mai adăugăm că în acelaşi timp simultan Omul se reflectă atît în Fiinţă cît şi în Factorul Vieţii, fapt ce-i dă mereu conştientizarea de sine.

La nivelul Universelor există doar o singură Fiinţă infinită, dar odată reflectată Amprenta unui Om în Fiinţă, Amprenta reflectată de Fiinţă la rîndul său, sau rezultatul oglindirii Amprentei Omului în Fiinţă va fi considerată *Fiinţa* acestuia.

Omul devine *conştient de sine* abia după ce *Amprenta* sa, a fost reflectată de către *Fiinţă* în *Factorul Vieţii. Factorul Vieţii* este Oglinda *Fiinţei* şi implicit a Omului. Avînd rol de Oglindă înseamnă că are rol de conştientizare a elementelor care se *oglindesc* în el, şi astfel are rol de a reflecta *Cunoaşterea Închisă*, dar şi acela ca pe baza Cunoaşterii Închise să poată afirma *Existenţa Cunoaşterii Deschise* venite direct de la *Starea da Fapt* a *Matricei, Scopului şi Infinitului* în acelaşi timp, sub formă de *Destin* şi *Întîmplare* la Om sau sub alte auspicii, determinate în funcţie de *Coeficientul de Conştientizare* care le raţionalizează sau de rezultatul reflectării Amprentei în Fiinţă şi Factorul Vieţii, ce poate duce la forme dintre cele mai diverse în diferite lumi care aparţin unor Universuri pe care noi nici măcar nu ni le putem imagina, darămite să mai realizăm şi anumite aplicaţii asupra lor.

Fiecare Univers prin care "treci" cade sub **incidenţa** dată de Cunoaşterea Deschisă, Cunoaşterii Închise a Marelui Nostru Creator.

Cunoaşterea Închisă cît şi Cunoaşterea Deschisă reprezintă un cumul de Noţiuni oglindite în Factorul Vieţii, sau Noţiune sau în alte Elemente de Oglindă, sub formă de

Conştientizare, deci de Urmă care le va da Forma sub aspectul Cunoaşterii, diferitelor Amprente care se reflectă necontenit într-unul din aceste Elemente de Oglindă.

Sufletul poate alege prin Liberul Arbitru Imaginar Universele frînturilor de clipă imediat trecute, definitivîndu-şi Soarta dar Niciodată Universele frînturilor de clipă imediat următoare definitivîndu-şi Destinul!

Deosebirea dintre Soartă şi Destin constă în faptul că Soarta poate fi schimbată în Viitor prin opţiunea de a reflecta la Universele clipelor imediat trecute, pe cînd Destinul nu se poate schimba Niciodată aparţinînd clipelor imediat următoare. Astfel Soarta aparţine Urmei iar Destinul Formei, întrucît Destinul precedă Soarta.

Sufletul mai întîi este destinat prin Destin unei căi şi pe urmă sortit prin Soartă unei vieţi.

De aici rezultă şi necesitatea existenţei în Iluzia Vieţii a viitorului şi trecutului, ce reprezintă Soarta şi Destinul reflectate în Iluzia Vieţii, ce-ţi dă impresia că trăieşti prezentul.

7

Universul terestru este un Univers al Formelor, cu stele, galaxii, dar şi cu frumuseţi naturale ale planetei albastre.

Realitatea este că nici una dintre acele frumuseţi nu aparţine Universului naşterii noastre ci unui alt Univers ce a lăsat Urma în Forma căreia să se afle acele frumuseţi.

Acela poate fi Universul Gravitaţiei sau oricare alt Univers! Tot ceea ce au impresia oamenii că aparţin lor şi planetei lor, toate acele frumuseţi aparţin altor Universuri..

Nici corpul uman cu organele sale de simţ nu aparţine omului ci altui Univers, un Univers despre care omul nici nu ştie că există.

De aceea ce este din ţărînă în ţarina se întoarce. Unicul lucru care-i aparţine cu adevărat omului este Amprenta Karmică. Omul nefiind nimic altceva decît reflectarea unei Cunoaşteri Deschise într-una Închisă, este o reflectare a unei Noţiuni iluzorii, acea de a „FI”! Reflectare care se produce în urma reflectării unei Amprente în Fiinţă şi *Factorul Vieţii*.

Pînă şi sufletul, despre care crede că îl reprezintă aparţine şi acesta unui alt Univers.

Poate fi omul mai mult decît un vis? Cu siguranţă! Un coşmar, apărut în timpul somnului.

Fiecare Univers este nici mai mult nici mai puţin decît o Noţiune a unei Personalizări, în care se reflectă toate celelalte Noţiuni ale celorlalte Personalizări. Omul este o Noţiune, deci un Univers!

Fiecare Om este un Univers, deci o amprentă.

Fiecare Univers este un vis, acelaşi coşmar apărut în timpul somnului sau ceva paradisiac? Depinde!

Omul trăieşte în realitate în Universul Amprentei sale, pe care nu-l cunoaşte şi care este adevăratul Univers ce-i aparţine Omului respectiv, Univers de care se va despărţi pentru totdeauna, Univers care-şi va pierde calitatea de Amprentă a Omului, calitate pe care o va lua un nou Univers, acela al Amprentei Karmice, care la rîndul său se va reflecta în Fiinţă şi *Factorul Vieţii*, determinînd un nou produs uman sau similar acestuia.De aici provine înstrăinarea de sine a Omului. Prin faptul că acesta nu va reuşi Niciodată să-şi cunoască propriul său Univers, Universul Amprentei sale, el conştientizînd doar Forma lăsată de Urma acestuia.

De aceea există Moarte şi viaţă, deci Urmă şi Formă!

Moartea fiind Urma în Forma căreia se naşte Viaţa!

Astfel Urma intră în Formă şi Forma în Urmă la nivelul logicii duale a binelui şi răului!

Niciodată Forma nu va fi cea care va intra în Urmă, ci Urma va intra în Formă, precum Niciodată Amprenta Karmică nu va precede Amprentei Naşterii.

Pe acest principiu se bazează nivelele de incluziune şi anume, Universul format de Universul care şi-a lăsat amprenta Urmei în Formă, va fi întotdeauna Universul care va include în El Universul care a lăsat Forma prin amprentă Urmei Sale, prin urmare la nivelul omului, omul este acesta care are inclus planeta Terra în el şi nu planeta este aceea care include omul în teritoriul ei, precum omul este cel care are întreg Universul înconjurător al galaxiilor şi Calea Lactee în el, şi nu acestea înconjoară omul!

Iluzia apare pentru prima oară la nivelul Persoanei dar aceasta intervine ca o Iluzie creatoare, ce are o cauză şi un efect asupra Personalizărilor, dînd naştere conştiinţelor de sine şi identităţilor Fiinţei abia la nivelul Noţiunii.

Odată devenită Noţională, şi ajungînd la nivelul Noţiunii şi Personalizărilor, Iluzia primeşte un Destin Noţional fiind supusă unei Legităţi Noţionale.

Diferenţa dintre un Destin Anoţional şi unul Noţional constă în faptul că cel Anoţional nu poate să primească atribute ale mărginirii şi nici alte atribute caracteristice Noţiunilor cum ar fi: cine, ce, de ce, unde, cînd.

Destinul Anoţional fiind nealterat de Iluzie, care la acest nivel cu toate că apare ea nu este aceea care se implică direct în Universul ideatic al Marii Treimi, dînd naştere cunoaşterii şi conştiinţei acestuia cum se întîmpla în sferele Noţionale unde intervine aceasta.

Astfel înţelesul la nivel Anoţional devine, Totul şi Nimic, Neînceputul şi Nesfîrşitul, Semnul Sensului Conştiinţei de Sine, etc.

Întotdeauna o Legitate şi un Destin Anoţional vor determina o Legitate şi un *Destin Noţional.*

Destinul Noţional este reflectarea *Destinului Anoţiona*l în Iluzie, devenind activ la fel ca şi Iluzia odată cu Noţiunea şi Personalizările.

Astfel *Destinul Anoţional* este un Destin ce activează paralel cu *Destinul Noţional. Precum Adevărul Anoţional este un Adevăr ce activează paralel cu Adevărul Noţional avînd o esenţă comună prin Adevărul Absolut. Atît Destinele Anoţional şi Noţional cît şi Adevărurile Noţional şi Anoţional se întrepătrund creînd cele mai diversificate posibilităţi de evoluţie, cum ar fi un Element care să aparţină Destinului Anoţional dar să devină identificat de un Adevăr Noţional şi invers.*

Exemple în acest sens ar fi nenumărate, Faptul că noi putem identifica Instinctul, rezultatul identificării de către noi a Instinctului se face pe baza unui Adevăr Noţional care ne caracterizează chiar dacă Destinul Instinctului este un Destin Anoţional. Totul depinde în acest caz de un anumit sistem de referinţă.

Destinul Noţional este rezultatul reflectării Destinului Anoţional în *Iluzia Vieţii* născînd lumile *Iluziei Vieţii* care sunt lumi paralele, cu lumile *Destinului Anoţional,* în care se oglindesc lumile Iluziei Vieţii!

De aceea imaginea în Oglindă a unui şurub cu filetul de la stînga la dreapta va deveni şurub cu filetul de la dreapta la stînga. Imaginea mai apropiată de realitate va fi cea din Oglindă, devenind imaginea Iluziei în Anoţional!

Una dintre cele mai importante legi dată de către Factorul Creator este Legea Oglinzilor Paralele, unde fiecare Gînd prinde viaţă clădind un întreg Univers al său. Toate acestea se datorează faptului că de la nivelul Noţiunii, Destinul Anoţional nu mai poate crea noi structuri materializate în noi Universuri cu lumile lor aferente, ci lasă Iluzia să construiască toate acestea. Întreaga devenire a Universelor constă în această lege.

Omul atunci cînd se află în faza de Ecou al amprentei sale va crea o sumedenie de amprente prin gîndurile sale dar doar suma acestora va fi amprenta finală a omului respectiv, restul vor fi gînduri care se vor oglindi la nesfîrşit în oglinzile paralele ale lumilor, avînd fiecare

propria sa amprentă ce va crea la rîndul ei propriul său Univers.

Chiar şi Originea Omului poate fi un astfel de Gînd al unei fiinţe, gîndit undeva aiurea şi uitat la cîteva momente după aceea dar care la rîndul lui a avut o însemnătate capitală. Este posibil.

Astfel Omul devine nu numai un Demiurg al unor Universuri despre care nu va şti Niciodată şi nu le va vedea Niciodată, dar prin aceste creaţii, mai mult ca Niciodată se desluşeşte că Omul este de fapt una din mîinile Marelui Creator cu ajutorul căruia acesta clădeşte lumile şi Universurile.

Factorul Creator şi Unic Întîmplător este o Amprentă a Factorului Primordial, diferenţa dintre Om şi Factorul Creator şi Unic Întîmplător constă numai în Întîietate şi în şirul opuşilor.

Chiar dacă Omul face parte din Creaţia Marelui Creator şi nu invers, aceasta nu înseamnă că Omul nu este şi El un Creator.

Poate de aceea fiecare Om oricît de amărît ar fi se crede centrul Universului după cum spunea cîndva un mare filosof.

Cum Universurile Iluziei sînt condiţionate de *Destinul Noţional, care la rîndul său devine condiţionat de Destinul Anoţional,* este de la sine Înţeles că Destinul Anoţional se află în orice ungher al *Destinului Noţional* determinîndu-i limitele celui din urmă dar şi datorită Factorului Primordial care se află de la firul de iarbă la cele mai superioare ierarhii *fiind* cel ce determină *Destinul Anoţional.*

Deci Iluzia Vieţii se reflectă în *Destinul Anoţional* ca un şurub într-o Oglindă. Acesta este încă un aspect al motorului pentru care există energia spirituală a determinării noilor fenomene şi forme, întrucît atunci cînd Iluzia se reflectă în Anoţional va da o imagine Reală a Iluziei dar care nu va fi Iluzia în sine ci reflectarea ei, chiar dacă reflectarea este Reală. Atunci cînd Iluzia cu Destinul

său Noţional devine reală de Sine fără să-i fie reflectată Realitatea de Destinul Anoţional, Iluzia rămîne Iluzie.

De aceea cel mai apropiat mijloc al Iluziei de a deveni Realitate este să fie reflectată de Destinul Anoţional.

Astfel se realizează trecerea eternă de la o stare de Armonie la o stare de Dizarmonie.

Există o legătură între *Destinul Anoţional* şi *Cunoaşterea Deschisă* şi *Destinul Noţional* şi *Cunoaşterea Închisă* prin faptul că *Cunoaşterea Deschisă* provenită din Starea de Fapt a Matricei este cea care determină Destinul Anoţional al lumilor şi Universurilor din toţi coeficienţii logici, pînă la nivelul opuşilor opuşilor Existenţei.

În nici un Univers NU există materie. Totul nu este nimic altceva decît un vis, o Iluzie care se răsfrînge asupra Cunoaşterii prin Conştientizare.

Cunoaşterea Deschisă este cea care a determinat Destinul Anoţional şi Adevărul Anoţional prin raportarea sa la *Cunoaşterea Închisă* a Marilor Creatori, în speţă a Marelui Nostru Creator, care a determinat prin Cunoaşterea sa Închisă Iluzia.

Atît timp cît *Cunoaşterea Deschisă* nu este supusă Iluziei Vieţii, devenind conştientizată de către Om ca Destin sau Întîmplare aceasta posedă doar un Destin Anoţional pe care Omul îl va atribui în mod iluzoriu Destinului Noţional şi Cunoaşterii Închise, dîndu-i Destinului şi Întîmplării Noţiunea de Soartă sau de ceva Întîmplător, făcînd abstracţie de paradoxul că orice Întîmplător este Neîntîmplător, dar că absolut orice Destin aparţine numai şi numai Întîmplătorului.

Astfel Cunoaşterii Deschise îi aparţine Destinul Anoţional iar Cunoaşterii Închise Destinul Noţional. Prin urmare acesta este încă unul dintre argumentele prin care Destinul nu aparţine Niciodată şi nu va putea aparţine conştientizării umane decît sub formă de Iluzie la fel ca şi Întîmplarea. Acestui deziderat îi aparţine şi o mare parte din Iluzia Vieţii.

Întotdeauna Coeficientul de Conştientizare al unui Univers va fi dat de către numărul dimensiunilor cunoscute de către Om şi reflectate în Factorul Vieţii.

Astfel *Factorul Vieţii* este Infinit ca Dimensionalitate Logică. Ceea ce înseamnă că cel care Conştientizează Destinul Anoţional va fi *Factorul Vieţii*, la fel ca şi *Cunoaşterea Deschisă*, care aparţine Necunoscutului pentru OM, chiar dacă Omul există prin Dimensiunea Vieţii. Cu toate că Omul poate privi strălucirea stelelor atît de îndepărtate de El, nu va putea Niciodată să-şi privească proprii ochi fără Oglindă.

Astfel *Factorul Vieţii* este Necunoscutul iar Omul, Cunoscutul, ce aparţine Iluziei Vieţii pe care acesta o Conştientizează.

Factorul Vieţii este *Oglinda* în care se priveşte în fiecare fracţiune de clipă, cu fiecare respiraţie: Omul.

Prin ce altceva se defineşte Omul decît prin raportarea sa mereu la Necunoscutul care este *Factorul Vieţii* şi în care se oglindeşte? Ce anume raportează Omul, Factorului Vieţii? Propria sa Cunoaştere, care constă în noţiuni despre Lumea înconjurătoare şi aparţine Cunoaşterii Închise, deci Destinului Noţional.

În schimb *Factorul Vieţii* este exact inversul Omului. Odată ce Omul cunoaşte de ce se mai raportează Necunoscutului reprezentat de Factorul Vieţii? Tocmai datorită Factorului Vieţii, care reprezintă Oglinda Cunoaşterii Omului.

În primul rînd omul ca să cunoască a trebuit să-şi conştientizeze propriul „Eu”, la fel ca şi Factorul Primordial.

Această conştientizare se face încă de la naştere prin raportarea fondului universal al Cunoaşterii Închise la Cunoaşterea Deschisă, realizată prin oglindirea la Factorul Vieţii.

Chiar dacă Factorul Vieţii în sine este un Element care la fel ca şi Fiinţa face parte din inventarul

Cunoaşterii Închise al Factorului Creator, Factorul Vieţii la fel ca şi Noţiunea are calitatea de Oglindă, o Oglindă în care se Oglindesc nu numai reflectările Amprentelor din lumile Factorului Nostru Creator, cît mai ales Elementele Cunoaşterii Deschise venite direct de la Starea de Fapt, devenind o Oglindă cu imagini ce alcătuiesc deopotrivă Amprentele elementelor Stării de Fapt, dar şi Destinul Anoţional, Adevărul Anoţional cît şi Întîmplarea.

Astfel Factorul Vieţii devine puntea ce uneşte cele două tipuri de cunoaşteri sub acelaşi acoperiş, Viaţa!

Astfel O energie spirituală care într-un anumit Univers este percepută în calitate de Timp datorită Triadei, compusă din Existenţă, Fiinţă şi *Factorul Vieţii*, în alt Univers aceasta poate fi percepută ca Spaţiu.

Şi Timpul cît şi Spaţiul au fiecare Amprentă lor. De altfel fiecare Dimensiune are propria ei Amprentă, care se reflectă la rîndul său în Fiinţă iar aceasta îi oglindeşte reflectarea înapoi, determinînd *Fiinţa* Temporară la fel se întîmpla şi cu Spaţiul. Amprentele Spaţiului şi Timpului se pot la fel de bine reflecta şi în *Factorul Vieţii* determinînd Viaţa acestora în alte şi alte Universe.

La fel ca şi Omul, atît Timpul cît şi Spaţiul au fiecare o Amprentă, pot fi atît Dimensiune, cît şi Univers, iar rezultatul reflectării lor în Fiinţă şi Factorul Vieţii le pot da conştientizarea de sine, deci şi acestea pot fi Oameni, într-un anumit Univers.

Este lesne de Înţeles că mai întîi a fost *Existenţa* şi pe urmă *Fiinţa* şi *Factorul Vieţii*.

De data aceasta *Existenţa* şi *Fiinţa* devin Oglinda în care să se reflecte *Factorul Vieţii*, dar în acelaşi timp şi *Factorul Vieţii* devine o Oglindă în care să se reflecte *Fiinţa* şi *Existenţa* schimbîndu-şi fiecare faţă de cealaltă caracteristicile.

Astfel, *Factorul Vieţii* poate deveni Existenţă pentru Fiinţă şi Fiinţă pentru Existenţă precum la fel şi celelalte

două.. Cu toate acestea *Fiinţa* este prima noţiune personalizată de Existenţă, în care să se reflecte alături de cea de-a doua *Factorul Vieţii*.

Deci, *Factorul Vieţii* în alt Univers poate primi rolul de Fiinţă sau Existenţă precum *Existenţa* sau *Fiinţa* de Factor al Vieţii, etc.

Să nu uităm că Factorul Vieţii este **Noţiunea vieţii.**

Aceste Universuri unde se află *Factorul Vieţii, Fiinţa* şi *Existenţa* în care se reflectă Spaţiul şi Timpul lăsînd mereu ce-a de-a treia Dimensiune secretă, sînt Universurile ce aparţin Coeficientului Logic 2, proiectat în tridimensionalitate. Cea de-a treia Dimensiune este secretă tocmai datorită acestei distonanţe între Coeficientul Logic care este 2, astfel noi nu putem decît să conştientizăm doar două dimensiuni, faţă de modul tridimensional în care percepem Lumea, deci format din trei dimensiuni.

De ce era necesar că Dimensiunea Vieţii să stea ascunsă? De ce nu se ascunde doar Timpul sau Spaţiul? Fiindcă atunci cînd *Dimensiunea Vieţii* la nivel general sau Perispiritul la cel individual, ar fi cunoscut de către sufletul încarnat întreaga imagine a Universului respectiv ar dispare iar sufletul ar intra imediat în faza de Conştientizare Profundă, aceea cînd se regenerează primind noi şi noi energii spirituale pentru a se reîncarna.

8

Întotdeauna *Dimensiunea Vieţii* la nivel social sau Perispiritul la cel individual vor fi ascunse cunoaşterii sufletului pe durata „încarnării” sale. Nu doar Coeficienţii Logici sînt cei care departajează tipurile de Universuri ci şi *Nivelele de Conştientizare.*

Primul *Nivel de Conştientizare* va avea incluse în cadrul său o infinitate minus Una de Coeficienţi Logici ai Personalizărilor care sunt la rîndul lor o infinitate minus Una de Personalizări, astfel fiecare Personalizare va avea o infinitate minus Una de Coeficienţi Logici.

Odată cu cel de-al doilea *Nivel de Conştientizare* dispar cu totul Coeficienţii Logici, locul lor fiindu-le luat de către Coeficienţii Antilogici.

Antilogicul nu înseamnă un raţionament Opus sau invers, Logicului, ci, acesta se bazează pe negarea Adevărului care nu se mai raportează la ceva Existent şi nici la ceva care poate fi determinat printr-o determinare sau nedeterminare numerologică sau fenomenologică, este Logica care nu se bazează pe acceptarea Adevărului şi implicit cu acesta a Cunoaşterii.

Cu toate acestea şi acest nonconformism devine o nouă Logică în sine. Se ştie că orice Logică operează cu Elementele Adevărului şi ale Cunoaşterii în general pentru a se putea autodetermina. Atunci cînd acestea nu mai există sau sînt pur şi simplu înlăturate, ori modul de operare al operaţiilor logice inversează Adevărul şi Cunoaşterea, şi întreg edificiul primeşte o nouă structură, dezvoltînd noi şi noi modele de operare, rezultînd o nouă Logică.

Antilogicul nu numai că nu mai operează cu Adevărul dar nici nu dezvoltă o structură caracteristică vreunei Logici.

Unica legitate care o poate defini este aceea de a nega calea oricărei Logici.

În Antilogic numerele deja au dispărut!

Nivelul al doilea de Conştientizare va avea o infinitate minus Una de Coeficienţi Antilogici, astfel fiecărei Personalizări îi vor reveni o infinitate minus Una de Coeficienţi Antilogici.

Nivelul al treilea de Conştientizare este concretizat prin Virtual care nu are nici o legătură cu Biovirtualitatea

care se regăseşte în fazele mai dezvoltate ale civilizaţiilor Coeficientului Logic 2, al primului Nivel de Conştientizare, fază în care va ajunge şi civilizaţia umană într-un Viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat şi constă în realizarea imaginilor cu ajutorul gîndului.

Biovirtualitatea nu are de-a face cu magia întrucît procesele prin care se poate realiza un astfel de context sînt eminamente ştiinţifice şi realizarea lor se bazează pe un anumit tip de tehnologie de aceea între Biovirtualitate şi cel de-al treilea Nivel de Conştientizare, Virtualul este o mare deosebire.

În Virtual imaginea nu se creează cu ajutorul vreunei tehnologii ca şi în Biovirtualitate. Virtualul este un fel de lume a Oglinzilor Paralele, unde orice Gînd se propagă reflectat dintr-o Oglindă în alta la Infinit.

Lumea noastră se deosebeşte de aceasta întrucît acolo se realizează o adevărată cultură de la Infinit şi pînă la Infinit întrucît nu există naştere şi nici Moarte, nu există timp şi nici alte coordonate spaţiale ceea ce duce la crearea unei lumi virtuale care nouă ne poate părea ciudată, fiind o lume unde nu există mişcare, unde nu există alte şi alte imagini decît cele realizate de propriul EU, o lume unde nimic nu are o logică anume, ci doar simţăminte, afectivitate care se împleteşte cu plenitudinea regăsită în Paradisele pierdute ale firii.

La acest nivel de Conştientizare nu mai putem vorbi despre fiinţe şi nici despre civilizaţii sau societăţi întrucît acestea nu numai că nu există dar de la acest nivel nu mai există nici numerele şi prin urmare nici succesiunea proceselor sau fenomenelor, care nu mai au loc, în locul lor fiind alte caracteristici, caracteristici cum ar fi culoarea deschisă spre infinitatea sunetului, unde fiecare Element cum ar fi culoarea sau sunetul sînt părţile altor infinităţi de reprezentări care se compun prin descompunerea lor ca întreg, fără ca întregul său descompunerea să existe!

Acestea sunt unele dintre puţinele argumente pe care le pot sugera despre Nivelul 3 de Conştientizare.

Astfel urmează o infinitate minus Una de Nivele de Conştientizare. Prin urmare o Personalizare are în Ea, o infinitate de Nivele de Conştientizare, iar Primul Nivel de Conştientizare, cel al Logicii, numai el are incluse o infinitate minus UNA de Nivele Logice.

Trebuie să remarc neapărat faptul că aceste modele de substituenţi ai Logicii, pot avea oricare alte şi alte caracteristici. Eu în exemplele de mai sus nu am făcut nimic altceva decît să desluşesc şi alte moduri de a reliefa Logica, atîta timp cît prin Logică înţeleg absolut orice Element care se reflectă prin Conştientizare, supunîndu-se unei anumite reguli sau unui ansamblu de reguli. Acest Element poate fi începînd cu lucruri fenomene, legi, etc; pînă la cele mai bizare reprezentări posibile şi imposibile.

Prin urmare doresc să remarc că Logicului nu neapărat îi urmează A*ntilogicul sau Virtualul*, dar cu siguranţă acesteia îi urmează alte şi alte reprezentări posibile. Toate aceste reprezentări fiind în funcţie de modul cum se reflectă Adevărul în Cunoaştere sau cum se realizează raportarea acestora două.

Sunt conştient că pe lîngă o infinitate minus Una de Nivele de Conştientizare care au fiecare în parte o infinitate minus Unu de Coeficienţi de Conştientizare, vor urma alte structuri care vor înlocui nu numai Logica dar şi restul de Nivele de Conştientizare, cît şi întreg eşafodajul Adevărului Absolut şi al Cunoaşterii Absolute, operînd cu alte şi alte Elemente care vor înlocui total Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută cum este în cazul Formelor de Conştientizare diferite de Nivelele de Conştientizare, sau vor folosi opuşi ai opuşilor Adevărului Absolut şi al Cunoaşterii Absolute deci al Gîndului Pur în cazul altor Nivele de Conştientizare decît Logica.

Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută, cele două Elemente de bază ale Coeficientului Logic 2 din cadrul Gîndului Pur, vor ajunge treptat, la o infinitate de Elemente de bază, unde fiecare Element adăugat, va determina un nou Coeficient de Conştientizare, unul dintre Coeficienţii de Conştientizare fiind Coeficientul Logic 2 al lumii noastre.

Deci un nou Opus al Gîndului Pur cu Elementele sale care vor creşte pînă la o infinitate minus Unu, va determina un nou Nivel de Conştientizare, cel al Antilogicului iar un alt Opus al Antilogicului va determina Virtualul, etc, unde fiecare Nivel de Conştientizare în parte va avea Coeficienţii săi de Conştientizare fiind determinaţi de numărul de Elemente aflate în Gîndul Pur, sau în opuşii acestuia.

Mai mult decît atît, Opuşii, Opuşilor Gîndului Pur vor opera cu alte Forme de Conştientizare, ajungîndu-se în cele din urmă la o Dezvoltare Exponenţială Anoţională, de toate rangurile şi ordinele posibile.

Astfel Nivelelor de Conştientizare le vor urma alte şi alte Forme de Conştientizare avînd o diversitate şi complexitate imposibil de imaginat cu mintea umană. Prin urmare, Coeficienţii Logici, Nivelele de Conştientizare, cît şi alte Forme de o uimitoare diversitate fac parte din marea clasă a Formelor de Conştientizare.

Trebuie să realizăm că fiecare Element de bază în plus adăugat Gîndului Pur va schimba radical nu numai raţionamentele logice dar şi *Conştientizarea* în ansamblul ei, dînd o imagine din ce în ce mai mirifică nu numai actului de Cunoaştere în sine dar mai ales celui de Conştientizare care încetul cu încetul îşi va pierde atributul de bază care este Cunoaşterea, devenind Conştientizare pe cu totul alte criterii, oferind un spaţiu enorm pentru studiile *Neognoseologice* care vor urma.

Nivelele de Conştientizare, cît şi Structura lor, inclusiv Coeficienţii Logici, etc., se produc prin reflectarea

Cunoaşterii Închise a fiecărei Personalizări în *Factorul Vieţii*, responsabil de conştientizare, iar acesta la rîndul său în *Fiinţă*. Nu poţi cunoaşte fără a avea Fiinţă dar nu poţi cunoaşte nici dacă ai Fiinţă dar nu ai Viaţă, care să o însufleţească şi să o conştientizeze faţă de propriul sine şi pe urmă faţă de mediu. Prin urmare Nivelele de Conştientizare par a avea apanajul Fiinţei şi al Factorului Vieţii, în care se reflectă.

Astfel, Fiinţarea nu înseamnă neapărat viaţă, în schimb viaţa înseamnă întotdeauna şi fără tăgadă: Fiinţare.

Cum a apărut *Fiinţa*? Prefer să repet decît să se facă vreo greşeală, dar totodată o fac pentru a ne reaminti de Elementele de Prim Ordin. Odată formată Personalizarea aceasta s-a reflectat la rîndul ei în Noţiune. Prima reflectare în Noţiune a Personalizării noastre a rezultat *Existenţa*. Înainte ca Personalizarea noastră să se reflecte în Noţiune nu reprezenta absolut nimic, întrucît nu era altceva decît substratul pe care să se imprime informaţia Noţiunii. Pînă în acel moment a fost o Personalizare fără o denominaţie anume. Abia după reflectarea Personalizării respective aceasta, şi numai aceasta primeşte Noţiunea de Existenţă, întrucît Niciodată NU pot exista două Noţiuni ale Personalizărilor identice, deci nici o Personalizare nu va fi identică cu cealaltă. Astfel s-a format *Existenţa*.

După formarea sa, adică după reflectare, Personalizarea proaspăt devenită Existenţă, s-a reflectat pentru prima dată în această calitate în Noţiune determinînd, *Fiinţa*, ca rezultat al reflectării Existenţei în Noţiune şi nu al Personalizării în Noţiune ce determină *Existenţa*.

Imediat ce s-a format *Fiinţa*, *Existenţa* s-a reflectat a doua oară în Noţiune creînd astfel *Factorul Vieţii*, pe urmă a treia, a patra, pînă la a Infinit minus Una oară creînd alte şi alte Elemente de Prim Ordin. Odată create aceste Elemente de Prim Ordin, ele au început să se reflecte la

rîndul lor între ele, formînd Elemente de ordin secund, terţ, pînă la acelaşi Infinit minus Una de reflectări.

PARTEA II

TEORIA GENEZEI UNIVERSALE

SEMANTICA COAXIOLOGICĂ

CAPITOLUL VIII

COAXIOLOGIA SEMANTICĂ

1

Dimensiunile cum sunt Timpul şi Spaţiul din Universul Coeficientului Logic 2 posedă la fel ca şi Omul o anumită Amprentă. Atît Timpul cît şi Spaţiul sunt de fapt nişte Elemente care definesc o anumită Dimensiune. Aceste Elemente aparţin Cunoaşterii Deschise, întrucît orice Element despre Dimensionalitate aparţine acestui tip de cunoaştere care provine din Starea de Fapt. Acest lucru înseamnă că Amprenta Timpului său Spaţiului reflectă un anumit Element, din cadrul Cunoaşterii Deschise care reprezintă în urma reflectării Dimensiunea Temporară sau Spaţială.

Şi în cazul Omului se petrece la fel. Dacă Amprenta Omului reflectă un Element al Dimensiunii Temporare sau Spaţiale, atunci acea Amprentă va fi percepută în Universul care cade sub incidenţa reflectării respective ca fiind Timp sau Spaţiu. Prin urmare şi Omul poate fi într-un anumit Univers Timp sau Spaţiu, precum Timpul şi Spaţiul pot fi Om într-un alt Univers.

Acest lucru înseamnă că fiecare Amprentă poate da aceleaşi însuşiri în urma reflectării acesteia într-un Element al Cunoaşterii Deschise sau al Cunoaşterii Închise dacă un anumit Univers cade sub incidenţa reflectării respective. Oare Elementele Cunoaşterii Închise sau ale Cunoaşterii Deschise nu posedă şi ele Amprentele lor?

Fiecare Element al oricărui tip de Cunoaştere are propria sa Amprentă.

Atunci cînd Amprenta unui Element, oricare ar fi el, chiar dacă nu aparţine unui anumit tip de Cunoaştere, sau aparţine doar Cunoaşterii Deschise sau doar Cunoaşterii Închise, realizează o incidenţă cu Amprenta unui Element al Cunoaşterii Deschise care este Dimensiunea, realizează o

incidenţă cu o altă Amprentă ce aparţine aceleiaşi Cunoaşteri Deschise care este Timpul, rezultat care va fi Dimensiunea Temporară, ce va realiza o nouă incidenţă cu Amprenta Existenţei, rezultat care va urma o incidenţă cu Amprenta Fiinţei şi apoi o nouă incidenţă cu Amprenta Factorului Vieţii, realizînd fiinţarea Dimensiunii Temporare, ca în sfîrşit să realizeze o serie de incidenţe cu Universele ce aparţin sistemului Existenţă, Fiinţă şi Factorul Vieţii, atunci rezultatul va fi că în acele Universe va *fiinţa* Dimensiunea Temporară.

Ce este o Amprentă? Cîndva am afirmat că orice Amprentă este un Univers. Noţiunea de Univers include o pluralitate de Elemente. Fiecare pluralitate poate avea la rîndul ei o infinitate minus Unu de opuşi. Aceasta înseamnă că odată ce gîndim prin intermediul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre, cu siguranţă că pluralitatea va mai avea la Infinit cel puţin un Opus identic cu ea, iar dacă am fi gîndit prin Coeficientul Logic Infinit, toţi opuşii sînt identici, deci şi pluralitatea devine singularitate din perspectiva infinitului.

Prin urmare orice Univers Infinit chiar dacă structural şi iluzoriu conţine o multitudine de Elemente, el este definit prin propriul său Element, prin propria sa unicitate şi mai ales prin propria sa Amprentă pe care o lasă în solul fertil al Existenţei sau al altei Personalizări, pentru Universele Factorului Nostru Creator sau în solul unui Element al Cunoaşterii Deschise în cazul că nu mai aparţine Factorului Nostru Creator.

Cu toate acestea, fiecare Univers din cadrul Matricei Noastre este bombardat continuu de Elementele Cunoaşterii Deschise dacă este un Univers format dinaintea Factorului Nostru Creator şi de cele ale Cunoaşterii Închise cît şi celei Deschise dacă Universul este format de Factorul Creator. Fiecare Univers indiferent că este un Univers cu o structură infinită sau nu, (Univers plural) sau un Univers fără structură (Univers singular) este reprezentat de către

Amprenta sa proprie. Orice Amprentă are un Univers al său precum orice Univers are Amprenta sa.

Primul Univers creat de Matricea Noastră a fost Instinctul, care este şi primul Element al Stării de Fapt. Instincul ca Univers nu are o structură formată din mai multe Elemente fiind un Univers singular care are o Amprentă singulară, pe cînd Universul Omului este un Univers plural, întrucît conţine o multitudine de Elemente prin urmare Amprenta Omului va fi o Amprentă plurală.

Amprenta Instinctului este o Amprentă creată de către Starea de Fapt, la fel ca şi Amprenta noţiunilor cum ar fi Întîmplarea, Destinul, Trecerea, Mişcarea, Dimensiunile, în solul cărora odată penetrate în cîmpul de manevră al Factorului Nostru Creator, îşi vor imprima Amprentele Elementele Cunoaşterii Închise pentru a ajuta la procesare fenomenului de Conştientizare şi Cunoaştere. Omului îi revine imaginea de mişcare sau transformare, datorită Factorului Vieţii care avînd calitate de Oglindă reflectă către Om Universul Trecerii sau al Mişcării sub formă de Conştientizare.

Odată Conştientizat de către acesta, Omul va trimite înapoi Factorului Vieţii Conştientizarea primită după ce acesta o va memora, urmînd ca Factorul Vieţii să-i retrimită Omului Cunoaşterea Trecerii sau a Mişcării după ce va transforma Conştientizarea în Cunoaştere. Odată primită informaţia sub formă de Cunoaştere Omul va înţelege că sub incidenţa unui obiect cum ar fi un autoturism sau un biciclist are loc fenomenul de Mişcare, deci acestea se Mişcă.

Trecerea, Mişcarea, sînt Universe ca orice alt Univers care aparţine Cunoaşterii Deschise determinată de Starea de Fapt. Acestea sunt Universe singulare, la fel ca şi Destinul sau Întîmplarea. Caracteristicile lumii noastre determină ca Mişcarea, Transformarea, Destinul şi Întîmplarea să fie incidente cu toate obiectele Cunoaşterii Închise de-a lungul vieţii Omului.

În concluzie Omul nu se mişcă şi nici nu merge dintr-un loc în altul, ci toată această activitate este rezultatul reflectării din Factorul Vieţii al acestor Elemente ale Cunoaşterii Deschise care realizează o incidenţă cu Elementele Cunoaşterii Închise pe care Omul le poate Conştientiza şi Cunoaşte de-a lungul propriei sale vieţi. Diferenţa de incidenţă pe care o realizează procesul Conştientizare – Cunoaştere de la Om către Factorul Vieţii şi retur, este direct responsabil de imaginea de mişcare şi transformare pe care o are Omul.

Această diferenţă de incidenţă se realizează cum am mai subliniat şi pînă acum, în sensul că Omul trimite o Conştientizare Factorului Vieţii, care la rîndul lui retrimite Cunoaşterea Omului, în timp ce Omul retrimite o altă Conştientizare Factorului Vieţii care la rîndul lui va retrimite o altă Cunoaştere. Diferenţa dintre prima şi a doua Cunoaştere este cea responsabilă de procesul de Mişcare şi Transformare.

Fiecare Factor Creator din infinitatea, minus Unu de Factori Creatori, are propria structură unde dezvoltă propriile sale Cunoaşteri.La fel în cadrul Factorului Nostru Creator sînt reflectate de către Gîndul Pur al Său în lumile Coeficientului Logic 2, doar cele două Elemente constituante şi anume Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută, dar dacă Gîndul Pur este reflectat de către lumile cu un Coeficient Logic de o mie, vor fi alţi 998 de opuşi ai acestor două Elemente.

La fel se întîmpla şi în cazul imaginii de structură a Existenţei, care este Personalizarea Noastră, unde alături de Existenţă, Fiinţă şi Factorul Vieţii mai pot Exista o infinitate minus cinci de alte asemenea Elemente care nici măcar nu sunt opozabile unele altora. Ce sînt aceste Elemente?

Faptul că nu sunt opozabile unele altora intră în contradicţie cu Coaxiologia care prin excelenţă pretinde că fiecare Element are un Opus al său. Dacă privim din alt

unghi, şi le atribuim acestora *Dezvoltarea Exponenţială Noţională*, unde fiecare Element care compune această structură nu este un Opus al celuilalt dar include în cadrul său o grupă de o infinitate minus Unu de opuşi faţă de cealaltă grupă din Structura celuilalt Element de o infinitate minus Una de opuşi.

Alături de Matricea Noastră mai sunt o infinitate de alte Matrici unde fiecare îşi poate crea propriile sale structuri. Alături de infinitate mai pot exista alţi opuşi? Poate avea infinitul proprii săi opuşi? Care ar fi opusul infinitului?

Finitul, vor spune unii. Finitul cui voi răspunde eu? Al Factorului Creator?

Al Matricei, al Factorilor Creatori, al Persoanei, al Personalizărilor, al Existenţei, al Universelor, al nostru?

Care este acest finit în realitate şi la ce anume se raportează?

La Infinit?

Pe moment înclin să cred că raţionalizarea mea este bună dar imediat intervine un alt Gînd care-mi spune, unde se termină şi începe fiinţa mea?

La cele mai mici particule elementare, dar acestea? La Infinit, voi afirma.La infinitul mic. Unde se termină nesfîrşirea Universului nostru?

Dacă undeva ar fi un gard cu atît mai mult ar însemna că în spatele acelui gard se ascunde ceva. Atunci?

Suntem oare finiţi sau ne credem finiţi?

Mai degrabă ne credem finiţi decît sîntem astfel. Chiar dacă ne credem astfel tot înseamnă că suntem finiţi întrucît această credinţă chiar şi prin intermediul Iluziei Vieţii ne raportează la ceva anume chiar dacă această raportare este infinitatea, orice raportare la infinitate determină finitatea în raport cu aceasta. Atunci înseamnă că datorită Iluziei Vieţii sîntem finiţi, fiindcă gîndim finit şi ne proiectăm ca fiind fiinţe finite. Oare chiar gîndim finit?

Aria gîndurilor noastre are o arie nesfîrşită pe care o poate acoperi, chiar şi la nivel de infinitate. Cunoaştem infinitul dar nu îl putem determina la fel cum Cunoaştem Instinctul sau orice alt Element al Stării de Fapt pe care nu îl putem determina. Infinitul este un Element al Stării de Fapt?

Primul Element al Stării de Fapt este Instinctul, să fie infinitul al nu ştiu cîtelea Element al acestei Stări de Fapt?

În nici un caz. Infinitul este „transportat” de către Starea de Fapt drept Element al Cunoaşterii Deschise dar nu este nici pe departe un element creat de către aceasta, întrucît infinitul este un Element care a „fost” încă dinainte de a „fi” Matricile, care s-au dezvoltat la sînul său, reflectîndu-se în acesta.

Ce este infinitul?

În primul rînd nu este un număr întrucît numerele au apărut mult mai tîrziu sub forma Factorilor Creatori şi Unic Întîmplători. Nu este nici un spaţiu sau vreo anume Dimensiune, întrucît toate acestea au fost determinate mult mai „tîrziu”.

Într-un cuvînt infinitul nu este absolut nimic din ceea ce ne-am putea noi imagina, tocmai pentru că nu ne imaginează într-un fel sau altul pe noi, dar este elementul care crează cea mai mare incidenţă cu noi, întrucît şi Destinul, Întîmplarea, Dimensiunile şi toate cîte sunt şi nu sunt se determină în acest perimetru. Absolut totul începe şi se sfîrşeşte cu infinitul. Atunci are infinitul un anumit Opus?

Mă voi încăpăţîna să afirm că da. Acel Opus al infinitului sîntem noi care gîndim finit!

Oare în afară de noi mai este şi un alt Opus al infinitului? Da!, voi spune eu iarăşi, privind la stelele de pe bolta cerească. Dar oare acele stele au şi ele un Opus?

Da, voi răspunde mereu, revenind în cele din urmă la Marele Creator, la Factorul Primordial, la Matricea

Noastră şi terminînd în cele din urmă la Infinit. Care este opusul infinitului?

Infinitul voi răspunde.

Care Infinit, mă întreb din nou, cel mare, mic, urît, frumos, rău, bun, slab, gras, sau infinitul poeziei, al matematicii, al filosofiei, al teatrului, al Iluziei?

Care din toate acestea poate fi un Opus al infinitului decît infinitul?

Câţi opuşi poate avea infinitul?

O infinitate de opuşi. Conform Coaxiologiei această infinitate de opuşi sînt nu numai identici dar reprezintă acelaşi Infinit şi atunci ce este infinitul şi ce sîntem noi?

Prin extrapolare dar la un nivel „apreciabil” mai „umil”, am putea afirma cu mîndrie şi emfază că suntem un Opus al său. Acest lucru înseamnă conform raţionamentului de adineaori că acel Opus al său sîntem chiar EL, într-un cuvînt infinitul. Cum să fim noi infiniţi odată ce alături de noi mai sunt şi alţi indivizi?

Prin urmare nu sîntem opusul său. Odată ce nu sîntem opusul infinitului care rămîne legătura noastră cu acesta?

Legătura noastră cu infinitul se rezumă la incidenţa pe care o are întreaga Cunoaştere Deschisă şi Închisă care ne parvine prin Factorul Vieţii şi a cărei incidenţă pune pe prim plan infinitul.

Coaxiologic vorbind, infinitul nu are opuşi deci nu este un Element de opozabilitate, în schimb rămîne un Element de incidenţă.

Odată ce nu are opozabilitate dar rămîne un Element de incidenţă înseamnă că „înainte” de Matricea Noastră nu „funcţiona” opozabilitatea şi nici raportarea pe criterii de legitate, instinctualitate, ierarhizare, structuralizare sau neantizare-aneantizare, fiinţare, etc; ci funcţiona principiul de incidenţă.

2

Pînă acum am determinat incidenţa ca fiind un fenomen care se bazează tocmai pe opuşi, care determină anumiţi opuşi, etc.

Citez: Prin *incidenţă* se înţelege numărul de opuşi rezultaţi din *conexiunile* celor două cunoaşteri, care participă împreună şi nemijlocit pentru determinarea unui alt Opus, fără ca acest Opus să devină o nouă Noţiune, întrucît această Noţiune care ar rezulta din numărul de opuşi rezultaţi din conexiunile celor două cunoaşteri există dacă aparţine Existenţei sau Nonexistă sau alte asemenea opusuri ale expresiei, cu mult înainte de a fi această conexiune.

Incidenţa nu creează un nou Opus ci îl determină.
Am încheiat citatul.

Odată ce nu creează un Opus ci îl determină, infinitul este cel care va determina conform incidenţei opozabilitate în Matrici.

Matricea Noastră este Scop şi Matrice totodată. Este Urma în care va primi Forma Instinctul.

La alte Matrice Scopul poate fi înlocuit cu oricare alt Element cunoscut sau Necunoscut de vocabularul nostru noţional. Atunci aceste Elemente să determine opozabilitatea lor faţă de Infinit şi invers?

Dacă este aşa înseamnă că fiecare astfel de Element este opozabil infinitului?

A fi opozabil infinitului nu înseamnă neapărat finitate, ci mai mult decît atît.De ce?

Odată ce aceste înţelesuri ale Matricelor sînt opozabile infinitului înseamnă că fiecare astfel de Înţeles în parte devine opozabil infinitului, prin urmare nu numai finitul!

Acest lucru ne demonstrează tulburătorul fapt că infinitul nu este numai Infinit, ci şi Scop, sau orice alt Înţeles posibil din săracul nostru vocabular raportat la Infinit dar şi restul de înţelesuri posibile care au mai rămas

din diferenţa înţelesurilor vocabularului nostru din aceea a infinităţii de înţelesuri ale vocabularului Infinit. Astfel incidenţa a determinat opuşi în aceste înţelesuri.

Infinitul poate să fie absolut oricare din infinitatea acestor înţelesuri în parte. Odată ce poate fi oricare din infinitatea acestor înţelesuri mai este infinitul Infinit sau este un finit structralizat la Infinit prin numărul Infinit al înţelesurilor.

Dacă este astfel atunci nu mai este Infinit ci finit structuralizat Infinit. Pentru a răspunde la această problemă mai întîi va trebui să determinăm mai în amănunt ce anume înseamnă aceste înţelesuri.

Să luăm doar două, din vocabularul Omului acestei lumi. Primul ar fi *marmură* şi al doilea ar fi *crez*. Marmură este un calcar care poate fi prelucrat. Ce legătură are această marmură cu infinitul? Incidenţa pe care o are propria noastră lume. Dar crezul?

La fel voi spune eu. Dar toate celelalte?

La fel voi spune eu. Ce este incidenţa?

Aceea care determină şi nu creează un anumit Opus. Revenind la raţionament, legătura celor două înţelesuri cu infinitul este de a determina un anumit Opus. Un anumit Opus în Infinit al marmurei şi al crezului?

Da, deoarece şi Factorul Primordial a făcut la fel. Propria noastră lume doreşte să se departajeze de Infinit prin Înţeles, prin incidenţă. Infinitul este cel care se caracterizează prin incidenţă după cum a reieşit din raţionamentele anterioare.

Odată ce se caracterizează prin incidenţă înseamnă că va determina opozabilitate prin reflectarea tuturor înţelesurilor în el. Ce poate fi infinitul odată ce reflectă aceste înţelesuri care se reflectă şi ele la rîndul lor?

O Oglindă!

Infinitul este o Oglindă, care se determină prin incidenţă. Este prima Oglindă. Odată ce este prima Oglindă cine sau ce anume a determinat toate aceste înţelesuri

pentru a fi reflectate în Infinit, dar mai mult decît atît ce anume a determinat Oglinda respectivă?

Dacă acea Oglindă a fost determinată de ceva anume înseamnă că Scopul acelui „ceva” era de a se Oglindi. Orice proces de Oglindire determină reflectarea. Această reflectare poate sau nu să posede Conştientizare şi Cunoaştere. Dacă nu posedă toate acestea mai este reflectare?

Da, voi răspunde. Atunci cînd o casă se reflectă într-o Oglindă, clădirea respectivă nu îşi conştientizează şi nici nu îşi cunoaşte reflectarea. Atunci care este Scopul reflectării?

Doar pentru a se reflecta aiurea şi atît?

În nici un caz. Scopul are întotdeauna o cauză sau precede o cauză, cum este în cazul Matricei Noastre. Care este Cauza, dar Efectul?

Pot fi acestea fără nici un final. Nu, întrucît au un anumit Scop, iar acesta are o Cauză şi un Efect, ele nu se produc doar din dorinţa de a se produce aiurea cum am spus adineaori. Oglinda cui este infinitul?

Infinitul nu este în nici un caz Oglinda finitului fiindcă acesta este doar unul din infinitatea de alte înţelesuri.

Odată ce finitul devine unul din înţelesurile infinitului atunci Infinitul nu are opuşi ci doar o diversitate de înţelesuri. Infinitul este o Oglindă cu o infinitate de înţelesuri.

Odată ce infinitul nu are opuşi dar se supune incidenţei care constă în determinarea opuşilor dar nu în crearea lor, înseamnă că cineva sau „ceva” determină ca aceste înţelesuri ale infinitului să devină opuşi faţă de el.

Cine anume?

Gîndind spaţio-temporar la nivelul lumii noastre şi imaginîndu-ne un Univers Infinit fără început şi fără sfîrşit ne întrebăm cu logica noastră de Coeficient Logic 2, unde ar mai „încăpea” acel ceva alături de Infinit?

Poate că nu ar trebui să stea alături de el la masă ci în el, în interiorul lui. Interiorul, exteriorul, alături, aproape, departe, sunt de fapt tot înţelesuri care cad sub incidenţa infinitului, şi atunci?

Sunt determinate de către acesta şi nu determinate de către „altcineva".Cu toate acestea Infinitul este o Oglindă care îsi face datoria de Oglindă cu un anumit Scop.

De ce să reflecte toate aceste înţelesuri?

Răspunsul stă într-un Element care nu se prefigurează nici deasupra precum nici înlăuntrul Infinitului. Este un Element care este mai presus de orice Înţeles posibil din toate aceste pleiade de înţelesuri înfinite, un Element care nu are un Înţeles în sine precum nu are nici o determinare sau Scop în Sine, este un Element al Necunoscutului pentru Om, al Neadevărului, dar nu al unui Neadevăr cum sunt Adevărurile Anoţional sau Noţional şi nici al Adevărului Absolut, întrucît nu este determinat de către nici un Înţeles. Acest Element mai presus de Înţeles poartă denumirea de **Element Asemantic.**

Acesta nu are o Cauză a Sa precum nu are nici un Înţeles anume. Este Esenţa Infinitului, pe care Infinitul îşi structuralizează înţelesurile.

Prin asemantic se înţelege Lipsa oricărui Înţeles ceea ce determină Lipsa oricărui sens faţă de semantic caracterizat prin Înţeles, deci prin sens. Fiecare Element pentru a căpăta sens are nevoie de cel puţin un Înţeles. Fiecare Înţeles care dă acest sens devine o Oglindă. Fiecare Oglindă pentru a primi un Înţeles trebuie să se bazeze pe un alt Înţeles, precum fiecare Înţeles pe propria sa Oglindă.

Acest Fapt ne trimite cu raţionalizarea spre Oglinda Infinitului. Asemanticul nu poate fi Oglindă întrucît nu are un Înţeles anume.

3

Calitatea de Oglindă a Infinitului nu putea surveni de la sine şi prin sine, cum ar fi afirmat filosofii şcolilor mai vechi pentru a se şterge pe mîini de greutatea unui astfel de răspuns. Atunci cum?

Nu putem afirma că Oglinda din faţa noastră care aparţine Infinitului stă pur şi simplu acolo aşa, fără nici un sens şi fără să fie pusă de nimeni. Tot ce are sens sau Înţeles trebuie să fie determinat de „ceva” care să-i determine acel sens la rîndul său. Ce este acel „ceva”? Să fie Asemanticul?

Acesta se caracterizează prin Lipsa sa de sens, de Înţeles. Odată ce se *caracterizează* prin **Lipsa** de *Înţeles* nu poate fi Înţeles. Odată ce nu este Înţeles nu poate reflecta la rîndul său un Înţeles.**Cu toate acestea şi Asemanticul are Înţeles tocmai prin Lipsa sa de Înţeles care este un Înţeles**.

Atunci înseamnă că şi Asemanticul este un Semantic?

Nu, întrucît Semanticul este caracterizat prin Înţeles iar Asemanticul prin Lipsa unui anume Înţeles, lipsă care tocmai ea, este un Înţeles.

Prin urmare deosebirea dintre Asemantic şi Semantic constă la nivel de Înţeles şi anume, Înţelesul Asemanticului este Lipsa sa pe cînd Înţelesul Semanticului este tocmai apariţia sa. Astfel atît Asemanticul cît şi Semanticul au fiecare în parte propriul lor Înţeles.

Odată ce au Înţeles au şi un sens al acestora de unde şi Asemanticul ar deveni tot un fel de Semantic, dar nu este absolut deloc astfel, întrucît Lipsa Înţelesului atunci cînd devine Înţeles prin lipsă, devine Semantic şi astfel se naşte prima Oglindă Semantică care este Infinitul.

Asemanticul se determină prin Semantic iar Semanticul prin Asemantic raţionalizînd prin Coeficientul Logic 2 al lumii noastre. Dacă am raţionaliza oare printr-un alt Coeficient Logic, alături de Asermantic ar mai fi mai

multe reprezentări opuse ale acestuia precum şi alături de Semantic?

Nu, cu siguranţă nu ar fi mai multe reprezentări ale opuşilor acestora, întrucît în această fază încă nici nu au apărut opuşii. Asemanticul NU este un opus Semanticului chiar dacă unul nu are sens iar celălalt îl are, întrucît orice Opus faţă de celălalt se caracterizează printr-un sens diferit. Odată ce Asemanticul nu are sens, deci nu are Înţeles, cum poate fi opozabil cu Semanticul?

Prin Lipsa de Înţeles. Atunci înseamnă că şi Semanticul este un Opus Asemanticului, prin particula „**Lipsa**” particulă pe baza căreia s-a constituit prima Oglindă şi care a determinat un Înţeles. **Atunci primul Opus al Înţelesului devine Opus al Înţelesului tocmai prin Lipsa sa!**

Aceasta este cea mai importantă lege pe care se bazează Coaxialismul.

Ce anume a determinat această lipsă?

Are ea o cauză sau un efect al său?

Raţionamentul ne determină să accedem la faptul că tocmai *Lipsa* cauzei este propriul său efect precum *Lipsa* efectului este propria sa cauză.

Atunci cînd „ceva” anume lipseşte aceasta înseamnă că acel „ceva” a fost cîndva acolo dar a dispărut.

Lipsa unui lucru sau fenomen nu ne indică faptul că acel lucru sau fenomen nu există, ci mai ales faptul că a fost strămutat din acel loc. Automat înţelesul de loc ne duce cu gîndul la o poziţie anume stabilită şi determinată de „ceva”.

Acea poziţie a fost pusă acolo, pentru a se produce evenimentul şi nu în altă parte.

Atunci cînd vorbeşti de poziţie sau de un loc anume, de Lipsa unui lucru sau fenomen, vorbeşti implicit de un Eveniment care a determinat Lipsa respectivă. Vorbind de un Eveniment, aceasta înseamnă că el s-a produs undeva

cîndva, înainte ca acelui Înţeles să i se simtă Lipsa tocmai prin Lipsa lui.

Astfel aparent insignifianta particulă care este Lipsa, ascunde în sînul ei o lume ideatică întreagă, plină de întrebări şi păreri care toate duc la implicarea primei Oglinzi Semantice care este Infinitul.

Apariţia primei Oglinzi Semantice care este Infinitul are la bază un Eveniment care s-ar fi produs anterior apariţiei acestei Oglinzi Semantice, Eveniment care ar fi determinat prin producerea sa Lipsa oricărui Înţeles, ce ar fi devenit Înţeles tocmai prin Lipsa sa. Ce anume a fost acel Eveniment?

Orice Eveniment are un anumit Înţeles.

Ce Înţeles putea avea Evenimentul respectiv decît acela de a determina Lipsa Înţelesului?

Întradevăr nici un alt Înţeles. Dar orice determină Lipsa unui Înţeles este un Înţeles, iar odată ce este un Înţeles aparţine Semanticului şi nicidecum Asemanticului.

Să determine Semanticul Asemanticul pentru a se determina astfel pe sine?

Dacă este aşa cum anume, dar mai ales prin ce Înţeles?

Prin lipsă voi replica eu. Prin lipsă, dar această lipsă se datorează unui Eveniment deci al unui Înţeles. Care ar putea fi acesta?

Tocmai Lipsa lui! Lipsa Înţelesului a provocat Evenimentul care a constat în apariţia primei Oglinzi Semantice, aceea a Infinitului. Astfel Asemanticul este determinat prin Lipsa oricărui Înţeles care la rîndul său, tocmai acest Înţeles al lipsei Înţelesului determină Înţelesul primei Oglinzi Semantice.

Astfel Asemanticul este un Înţeles al lipsei Înţelesului care nu este opozabil cu Semanticul ca Înţeles, ci prin Lipsa acestui Înţeles.

Această opozabilitate este una parţială şi nicidecum una totală, întrucît oposul Înţelesului ar fi Neînţelsul şi nu un alt Înţeles care devine Înţeles prin Lipsa sa!

Odată ce este doar o opozabilitate parţială înseamnă că mai există un alt Element parţial Opus în plus faţă de cele două, care să întregească opozabilitatea.

De ce trebuie neapărat să întregească opozabilitatea şi de ce nu poate rămîne o opozabilitate parţială doar?

În acest caz nici măcar nu ar mai fi nevoie de elementul care să întregească opozabilitatea şi astfel lucrurile ar fi rezolvate pînă la acest punct.

Nu se poate aşa ceva întrucît orice parţialitate se răsfrînge asupra Întregului determinînd un Întreg parţiabil, iar orice parţialitate în lipsă sau în exces determină un Întreg în lipsă sau în exces dînd lipsei sau excesului acestuia determinarea de Întreg.

Astfel şi aceea parţialitate trebuie nominalizată şi atribuită acestui proces de formare a Asemanticului şi Semanticului, prin propriul ei aport adus opozabilităţii parţiale ale celor două.

Pentru aceasta va trebui în primul rînd să determinăm elementul parţial.

Acest Element este determinant prin gradul de opozabilitate parţial între Asemantic şi Semantic, parţialitate determinată de „Lipsa" Înţelesului care devine Înţeles, Element pe care îl voi denumi Element Periodic, întrucît se reflectă periodic prin parţialitatea opozabilităţii sale în Asemantic şi Semantic atunci cînd intervine pentru fundamentarea acestora.

Astfel Asemanticul şi Semanticul sînt interdependente prin Periodic, întrucît de cîte ori Asemanticul va determina Semanticul va apare periodic şi *Lipsa* Înţelesului la Asemantic, care va determina Înţelesul Semantic, deci prima Oglindă Semantică care este Infinitul.

Lipsa Înţelesului la Asemantic demonstrează că este un Înţeles Semantic dar că doar Periodicul poate fi cel

responsabil de Evenimentul în sine de a trece Asemanticul în Semantic.

Evenimentul în acest loc nu se produce nici în funcţie de Timp şi nici de Spaţiu, întrucît pînă la formarea Dimensiunilor de către Starea de Fapt a Cunoaşterii Deschise mai este o cale foarte lungă, acest Eveniment este un Eveniment bazat pe gradul de opozabilitate dintre Asemantic, Semantic şi Periodic care determină prima Oglindă Semantică.

Acesta este de fapt şi primul Eveniment care devine Eveniment abia din momentul producerii lui.

4

Cum putem să vorbim de momentul producerii unui Eveniment odată ce el nu se raportează nici temporar şi nici spaţial în cazul nostru, unui anume reper?

Care să fie acel reper?

În raţionamentul de faţă reperul este format din Periodic, Asemantic şi Semantic. Pot aceste trei repere determina Evenimentul?

Dacă da, cum?

Am ajuns în cele din urmă la Periodic, care este un Element la fel ca şi Asemanticul şi Semanticul, pe calea gradului de opozabilitate dintre cele două, descoperind parţialitatea opozabilităţii celor două pe care l-am denumit Element Periodic.

A fost această parţialitate a opozabilităţii celor două Elemente Asemantic şi Semantic, înainte sau după apariţia acestora?

Dacă a fost înainte atunci ce anume a determinat Evenimentul facerii celorlalte două?

Dacă elementul Periodic apare după apariţia celorlalte două, înseamnă că undeva la „Început” înainte de a se produce Evenimentul apariţiei lor a fost un alt „ceva” care să determine această parţialitate tot printr-o

parţialitate, deci peridodicitate. A fost apariţia Periodicităţii odată cu apariţia Asemanticului şi Semanticului?

Pentru a răspunde la această întrebare va trebui mai înainte să vedem cum anume am descoperit Periodicul, şi vom înţelege că l-am determinat tot prin gradul de opozabilitate al Înţelesului care poate face distincţia dintre Asemantic şi Semantic.

Odată ce a fost determinat pe această cale Periodicul, acest fapt ne indică că undeva „înainte” de Asemantic şi Semantic s-a situat Periodicul care se regăseşte în parţialitatea acestei opozabilităţi.

Găsit în parţialitatea acestei opozabilităţi înseamnă că este responsabil de aceasta şi că întreaga opozabilitate se bazează pe parţialitate.

Deci Periodicul a fost Înaintea Înţelesului pe care acesta l-a determinat ca fiind Parţiabil.

Ce anume a fost acest Înţeles altceva decît Lipsa sa. Astfel acest Înţeles a fost determinat că Înţeles prin Lipsa sa.

Prin urmare două Înţelesuri au fost determinate ca fiind Înţelesuri datorate unei lipse.

Această particulă care este Lipsa este caracteristica Periodicului în totalitate, iar partea care lipseşte din Înţelesul determinat prin Lipsa lui, deci al Periodicului, este partea de Început, care se regăseşte în Asemantic, al cărui Înţeles constă în Lipsa sa. Astfel Înţelesul Asemanticului faţă de Semantic constă tocmai în Lipsa Înţelesului, deci în Periodic.

Prin urmare Asemanticul nu ar putea determina Semanticul fără Periodic.

În schimb Periodicul a determinat Asemanticul prin propria sa caracteristică care o va imprima şi Asemanticului, care va fi pe jumătate Periodic şi pe jumătate Semantic.

În cele din urmă Periodicul va apare atît înainte cît şi după crearea Asemanticului şi Semanticului, întregindu-

le pe acestea două cu propria sa Perioadă sau Parţialitate.De ce?

Deoarece gradul de opozabilitate este parţial, atunci cînd ne referim la Înţelesul Asemantic şi Semantic. Toate acestea ne fac să afirmăm fără putinţă de tăgadă că şi Evenimentul este direct determinat de către Periodic!

Mai mult decît atît Evenimentul Primordial are inserat în cadrul său Periodicul, Asemanticul şi Semanticul toate la rîndul lor înveşmîntate în haina periodicului care se repetă şi apare iarăşi şi iarăşi determinînd succesiunea Evenimentelor la Infinit.

Această determinare a succesiunii Evenimentelor la Infinit este legea prin care mănunchiul celor trei determină Prima Oglindă Semantică şi Înţelesul Primordial pentru care aceasta a fost determinată: Succesiunea Evenimentelor.

Abia în momentul cînd aceste trei Elemente Primordiale: Periodicul, Asemanticul şi Semanticul, au determinat succesiunea Evenimentelor acestea au fost părtaşe la Devenirea viitoarelor lumi care vor urma, iar Evenimentul Primordial a fost şi el la rîndul său înveşmîntat cu mantaua Succesiunii.

Mare atenţie, cu toate că folosesc termenul de succesiune acesta în ipostaza de faţă nu înseamnă sub nici o formă temporalitate şi nici ierarhizare.

Trebuie făcută neapărat această remarcă. Succesiunea în acest caz determină prin Devenirea sa, ierarhizarea, care în acest context nu înseamnă şi fiinţare întrucît mai e cale lungă pînă la Fiinţă, faptul că prima Oglindă Semantică care este Infinitul devine Parţial prin Periodicitatea Evenimentelor care se reflectă în El, tocmai pentru că fiecare Eveniment are în sine încorporate cele trei Elemente: Periodicul, Asemanticul şi Semanticul.

Dacă fiecare Eveniment are încorporat Semanticul acest fapt ne indică că Evenimentul respectiv este Infinit,

sau este o Oglindă, calitate pe care o dă Semanticul care este prima Oglindă Semantică a Infinitului.

Răspunsul constă în faptul că Evenimentul Primordial este compus din aceste trei Elemente de bază, Periodicul, Asemanticul şi Semanticul.

Acest Eveniment Primordial, s-a determinat tocmai prin apariţia Oglinzii Primordiale care este Prima Oglindă Semantică a Infinitului, fiind primul care s-a reflectat în această Oglindă. Să nu uităm că sinele Evenimentului consta şi din această Oglindă la rîndul său.

Ceea ce l-a determinat să se reflecte a fost în primul rând Periodicul şi mai puţin Asemanticul, care era deja pe jumătate Înţeles, deci Semantic şi prin aceasta Oglindă.

În „momentul" reflectării, ceea ce a putut fi reflectat de către Oglinda Semantică a Infinitului a fost tocmai partea Parţialităţii, deci a Periodicităţii din Eveniment şi jumătate din partea Asemanticităţii din acel Eveniment.

Astfel doar Evenimentul primordial este compus din Periodic, Asemantic şi Semantic iar celelalte Evenimente sînt compuse numai din Periodic şi jumătate din Asemantic, de fapt din exact acea parte care întregeşte Lipsa şi anume din parţialitate deci tot din Periodic.

Prin Urmare doar Evenimentul Primordial conţine cele trei Elemente Primordiale pe cînd toate celelalte Evenimente vor conţine doar Periodicul, unicul care a putut fi reflectat de către Oglindă Semantică a Infinitului, deoarece doar Periodicul nu s-a identificat cu Semanticul şi implicit cu Oglinda Semantică a Infinitului.

Astfel la originea Succesiunii stă acest proces de reflectare în Oglinda Primordială care este şi va rămîne Oglinda Semantică a Infinitului. Posedă toate aceste Elemente, Periodicul, Asemanticul şi Semanticul un anume Adevăr?

Dacă nici una dintre ele nu posedă un Adevăr înseamnă că nici una nu este Adevărată, iar dacă îl posedă nici unul dintre aceste Adevăruri nu este Adevărul Absolut,

întrucît Adevărul Absolut apare abia la nivelul Matricei Noastre ca fiind un determinant al Instinctului, deci la apariţia lui participă Matricea, Scopul şi Ierarhia.

În acest caz nu poate fi vorba de nici unul dintre aceste Elemente, dar mai mult decît atît, nici măcar de Iluzie nu poate fi vorba, întrucît apariţia sa este precedată de alte şi alte Elemente care în Periodic, Asemantic şi Semantic nici vorbă să se regăsească. În cele din urmă sînt acestea Adevărate sau nu?

Dacă nu ar fi Adevărate nu ar fi nici deductibile prin urmare sînt Adevărate şi mai mult decît atît pot fi deductibile pînă şi de către Adevărul Noţional, cel dat de către Iluzie, odată ce le-am dedus, iar Adevărul Noţional poate fi deductibil cît poate şi deduce la rîndul lui Adevărul Anoţional şi la rîndul lor Adevărul Absolut. Odată ce Periodicul, Asemanticul şi Semanticul pot fi deductibile înseamnă că se bazează pe un anumit Adevăr!

Da, voi spune eu, dar mai am încă un sîmbure de îndoială, întrucît Adevărul Absolut şi Adevărul Anoţional devin deductibile datorită faptului că aparţin Matricei Noastre, determinînd direct Adevărul Noţional pe baza căruia gîndim. Fapt care în acest context nu se întîmplă, întrucît Periodicul, Asemanticul şi Semanticul sunt cu mult înainte de Matricea Noastră şi mai ales Adevărurile lor nu pot determina direct Adevărul Absolut ci tot printr-o interpunere, cel puţin a Matricei Noastre dacă nu şi ale altor Elemente, iar în acest caz raţionamentul de adineaori ar cădea.

Cu toate acestea deodată intervine Evenimentul.

5

Evenimentul Primordial determină Succesiunea tuturor celorlalte Evenimente. Din acel moment fiecare Element care se va determina va fi un Eveniment –

Element, sau Fenomen sau Lucru, Obiect, etc. Din acel moment intervine Succesiunea care transformă Autodeterminarea Periodicului, Asemanticului şi Semanticului în Determinare.

Chiar dacă pînă acum am folosit termenul de determinare sau de a determina un anumit Înţeles nu am făcut-o în sensul că acel Înţeles succede unui alt Înţeles, întrucît nu se poate afirma că fără Eveniment ar fi putut succeda Periodicul sau Asemanticul sau Semanticul unul altuia. Nici vorbă.

Eu am folosit termenul de „a determina" întocmai pentru a fi mai uşor de Înţeles în disertaţia mea dar nicidecum că ar fi avut loc o succesiune care să valideze determinările Înţelesurilor respective ca fiind Eveniment. Evenimentul Primordial apare abia cînd toate aceste Înţelesuri sunt, şi nu înainte, iar nu se poate afirma că un anume Înţeles sau Periodicul, Asemanticul şi Semanticul au fost unul înaintea celuilalt.

Pentru a se forma Oglinda Semantică a fost neapărat necesar să fie Asemanticul şi Periodicul dar la fel, pentru a fi Asemanticul a fost necesar să fie Oglinda Semantică şi Periodicul, precum la fel pentru a fi Periodicul era necesar să fie Asemanticul şi Oglinda Semantică a Infinitului.

Toate acestea nu au făcut altceva decît să întregească Evenimentul Primordial, pe baza căruia din acel moment putem vorbi cu adevărat de Determinare şi Succesiune. Iarăşi atenţie, Succesiunea de care vorbesc NU este o Succesiune Ierarhică, întrucît Ierarhia apare la nivelul Matricei Noastre odată cu apariţia Instinctului.

Este o succesiune care nu are absolut nimic de a face cu Ierarhia, o Succesiune care se axează în primul rînd pe Determinare şi nu pe Scopul acestei Determinări, întrucît la acest nivel nu putem vorbi de un Scop anume. Care este Scopul Periodicului?

Semanticul sau Asemanticul iar al celorlalte Periodicul?

În nici un caz. Să fie Scopul creerii Evenimentului Primordial?

Nici vorbă. Dacă Evenimentul Primordial s-ar fi produs cu un anume Scop acesta ar fi trebuit să se regăsească şi la nivelul Periodicului, Asemanticului şi Semanticului.

Dacă s-ar regăsi şi la nivelul acestora ar însemna că şi ele au o anumită Cauză al cărei Efect ar deveni Scopul sau un anumit Efect al cărei Cauze ar deveni Scopul, ceea ce nu poate fi astfel, fiindcă în acest mod nu am face altceva decît să ne reîntoarcem exact în locul de unde am plecat cîndva şi anume la Matricea Noastră, şi la modul cum anume se naşte Scopul prin ea.

O altă explicaţie al acestui raţionament pentru care Scopul nu se află la nivelul Periodicului, Asemanticului şi Semanticului este aceea că dacă acesta ar fi cu adevărat şi la acest nivel, atunci Matricea Noastră ar fi Unica Matrice fără să mai poată fi şi o alta alături de ea, ceea ce iarăşi nu se poate întrucît dacă ar fi Unică, ar trebui să le determine pe toate acestea şi mai mult decît atît să determine din Nedeterminare Determinarea, întrucît Periodicul, Asemanticul şi Semanticul sînt Nedeterminări care în totalitate determină Evenimentul Primordial, Prima Determinare.

De ce sînt acestea Nedeterminări chiar dacă sînt interdependente unele de altele?

Interdependenţa poate să fie unul din principiile care să conchidă Determinarea dar nu Unicul.

Interdependenţa fără Eveniment nu poate fi Determinare, întrucît orice Determinare este supusă unui Eveniment.

Doar în momentul cînd folosim sintagma Eveniment-Determinare, putem vorbi cu adevărat de Determinare. Periodicul, Asemanticul şi Semanticul apar „Înainte” de a se produce Evenimentul Primordial şi astfel aparţin Determinării doar prin Interdependenţă şi nu prin

Eveniment, luate fiecare în parte. Din această cauză fiecare în parte sînt justificate de către Nedeterminare.

Astfel Nedeterminarea determină Determinarea datorită Evenimentului Primordial, iar din acest moment are loc Succesiunea. Succesiunea prin excelenţă este o Determinare în care se regăseşte datorită principiului de Interdependenţă, Periodicul, Asemanticul şi Semanticul, iar prin Semantic, Prima Oglindă Semantică deci Infinitul.

Astfel fiecare nou Eveniment care se Succede Evenimentului Primordial va avea inseminat în el toate acestea pe baza principiului de Interdependenţă dar şi datorită Determinării, întrucît orice Determinare este Interdependentă cu Nedeterminarea Periodicului, Asemanticului şi Semanticului.

Pe baza subsidiarităţii şi integralităţii, vom ajunge în cele din urmă şi la Adevărul Absolut, Adevărurile Anoţional şi Noţional care vor avea incluse toate acestea în sinea lor.

Astfel Adevărul Absolut va „conţine" atît Periodicul cît şi Asemanticul şi Semanticul fiind el însuşi în sinea lui un Evenimet ca de altfel toate celelalte Adevăruri care îi succed, ca de altfel Matricea Noastră, Scopul şi Instinctul care îi preced.

Pe baza acestui raţionament putem afirma cu tărie şi fără putinţă de tăgadă că Periodicul, Asemanticul şi Semanticul sînt Adevărate prin Evenimentul Primordial şi Evenimentele care îi Succed!

După cum am mai spus Oglinda Semantică care este Infinitul va putea reflecta doar Periodicul, întrucît doar acesta este opozabil Asemanticului şi Semanticului, întrucît Oglinda Semantică este formată din Semantic, în care intră şi partea Semantică a Asemanticului, care la rîndul său va da partea Periodică din el, Periodicului, întrucît Asemanticul este compus din Semantic şi Periodic.

Niciodată o Oglindă nu se va putea reflecta pe sine.

De aceea cel care va fi reflectat va rămîne doar Periodicul. În schimb Periodicul desprins din Oglindă Semantică care are şi rol de Eveniment Primordial, va realiza Succesiunea altor şi altor Evenimente. Astfel în acest moment Periodicul este alăturat Succesiunii Evenimentelor.

Este lesne de Înţeles că această Succesiune de Evenimente se reflectă la rîndul ei în Oglinda Semantică, iar ceea ce va rezulta în urma acestei reflectări va fi o nouă formaţiune.

Pentru ca această Succesiune să se reflecte în Oglinda Semantică, va avea nevoie de substratul pe care să îl reflecte întrucît nu poţi reflecta o Succesiune care de fapt nu reprezintă nimic, acest substrat nefiind altceva decît Periodicul supus Succesiunii.

Atunci cînd Periodicul supus Succesiunii se va reflecta în Oglinda Semantică care este Infinitul, rezultatul nu va fi doar Periodicul supus Succesiunii, ci mai ales modul cum este reflectat acesta de către Semantic, rezultînd un Periodic Semantic.

Semanticul reflectă Periodicul în funcţie de el şi nu de Periodic, dîndu-i acestuia o parte din proprietăţile Semanticului.

Periodicul Semantic se supune Succesiunii şi este aproape acelaşi produs Primordial dacă nu ar lipsi un singur Element şi anume Evenimentul Primordial.

După cum se vede Periodicul şi Semanticul se vor Succede în continuare, iar Semanticul va poseda în această Succesiune calitatea de Oglindă, pe cînd Periodicul aceea de a fi Oglindit în aceasta.

Astfel se naşte lungul şir al Oglindirilor în Semanticul Infinit.

6

Între Periodic şi Semantic putem vorbi de opozabilitate dar nu şi despre rezultatul acestora, deoarece atunci cînd Periodicul se va reflecta în propriul său Semantic cu care a fost înrudit încă de la Evenimentul Primordial, rezultatul va fi un alt Periodic Semantic, un altul şi un altul dar cu cît şirul reflectărilor acestora vă creşte cu atît gradul de opozabilitate al reflectărilor de la capătul şirului va fi mai mic faţă de reflectările de la începutul şirului şi astfel exact ca în legile opuşilor fiecare Opus la Infinit va deveni identic cu celălalt Opus aflat la Infinit faţă de acesta.

Acest aspect ne va indica un nou Adevăr şi anume că rezultatul reflectării Periodicului în Semantic va duce la acelaşi Periodic Semantic reflectat la Infinit, şi astfel Succesiunea se va reduce la Succesiunea în sine alături de Evenimentul Primordial, revenind iarăşi de unde am plecat.

Odată cercul închis acesta va fi nevoit să se reflecte de data aceasta în propriul său Cerc, compus din Oglinda Semantică, Periodicul, Succesiunea Evenimentelor şi Evenimentul Primordial.

Odată Închis acest Cerc vom observa că nici unul dintre toate aceste Elemente NU mai este opozabil cu celălalt. Oglinda Semantică nu va mai reflecta Periodicul prin urmare Succesiunea nu va mai determina Evenimentele, iar Evenimentele supuse Succesiunii vor deveni unul şi acelaşi cu Evenimentul Primordial.

În acest caz Oglinda Semantică nu va putea reflecta decît un singur lucru: Închiderea Cercului, unicul Opus posibil care a rămas Infinitului şi care este Evenimentul naşterii Finitului!

Abia în acest moment putem vorbi despre o raportare Oglindită a Infinitului faţă de Finit.

Acest Finit va urma la rîndul lui să primească caracteristicile Infinitului la care se raportează şi anume pe cele ale Succesiunii, Periodicului şi ale Evenimentului. Această Succesiune se va face la Infinit dînd astfel

conotaţia Finitului pe aceea de a se Succeda la Infinit, prin multitudinea de Evenimente care se datorează Periodicităţii.

După cîte se poate vedea şi acest Finit este tot un Infinit dar care posedă Succesiunea Evenimentelor.

Acest Finit se poate reflecta atît în propria sa Oglindă Semantică cît şi în Oglinda Semantică din care provine, întrucît în urma Închiderii Cercului, rezultatul a fost o nouă Oglindă Semantică, Succesiunea Evenimentelor şi Periodicul, dar acest rezultat este diferit de cel care l-a rezultat, întrucît Niciodată mama nu va fi copilul şi invers.

Folosind acest raţionament ajungem să determinăm noi şi noi rezultate la Infinit.

După ce Finitul se va reflecta în propria sa Oglindă Semantică, va avea un rezultat iar după ce se va reflecta şi în Oglinda Semantică a Infinitului va avea alt rezultat.

Aceste rezultate Succedîndu-se la Infinit vor determina o Infinitate de noi şi noi Aranjamente, Combinări şi Permutări, dintre Periodic, Semantic şi Eveniment, astfel încît oglindite la Infinit acestea vor deveni o Infinitate de Elemente care nu vor fi opozabile una faţă de cealaltă.

Acesta este momentul naşterii Matricelor. Nici o Matrice nu este opusă celeilalte, fiindcă fiecare Matrice este formată din ***Periodic, Semantic şi Eveniment****.*

În acest caz înseamnă că fiecare Matrice este un Eveniment care s-a produs în urma reflectării acestuia în Oglinda Semantică a Infinitului. Fiecare Matrice va poseda propria sa Oglindă Semantică prin care îşi va reflecta la rîndul ei Structură pe care o va dezvolta.

Din cîte se vede Cercul a determinat un Finit încă dinaintea Factorului Primordial, doar că acest Finit era axat pe Infinit, pe infinitatea evenimentelor şi nu prin raportarea la Infinit, cum o va face Factorul Primordial.

Este o mare deosebire între cele două reprezentări de Finit. Una este Finitul Infinitului ca în cazul Cercului şi

cu totul alta Finitul faţă de Infinit ca şi în cazul Factorului Primordial.

Mai mult decît atît Finitul Cercului are propria sa Oglindă Semantică deci propriul său Infinit, astfel că nu avem de-a face în nici un caz cu un Finit „total" ci unul Parţial, Periodic! Pe cînd Finitul Factorului Nostru Primordial este un Finit „total".

Cred că unul dintre cele mai interesante motive de reflecţie ar fi cel referitor la Matricea Noastră, la Scopul Matricei şi bineînţeles la modul cum generează aceasta Instinctul.

Fiecare Matrice este compusă din trei Elemente şi anume din Periodic, Semantic şi Eveniment.

În ce măsură Evenimentul poate fi determinat ca fiind un Element?

Doar datorită caracteristicii de Succesiune. Succesiunea în sine este un Eveniment care va Succede altui Eveniment. Succesiunea determină Precedentul. Care este Precedentul Matricei?

Periodicul, Semanticul şi Evenimentul. Acest lucru înseamnă că a determinat o reflectare în Oglinda Semantică a Periodicului şi Evenimentului ce a determinat devenirea Matricei Noastre. Care a fost acel Eveniment?

A coincis cu combinarea reflectării Finitului în propria sa Oglindă Semantică Infinită cît şi în Oglinda Semantică a Infinitului.

Finit cu Oglindă Semantică Infinită şi Infinit cu Oglindă Semantică a Infinitului.

Două Oglinzi Semantice care reflectă în cadrul lor Finitul Cercului ce stă interpus între aceste două Oglinzi Semantice. Aceasta este imaginea unei Matrice. Acest Cerc interpus între cele două Oglinzi Semantice se va reflecta la Infinit dintr-una în alta. Sunt aceste două Oglinzi Semantice paralele una faţă de cealaltă?

Pentru aceasta va trebui să aflăm cum anume se reflectă Finitul Cercului.

Adineaori am spus că atît în propria sa Oglindă Semantică Infinită cît şi în Oglinda Semantică a Infinitului, deci în ambele Oglinzi Semantice simultan. Simultaneitatea nu întotdeauna poate determina paralelism.

Oglinzile ar putea fi dispuse la un anumit unghi una faţă de cealaltă fără ca acestea să fie paralele dar în acelaşi timp Finitul Cercului să poată fi reflectat de ambele Oglinzi Semantice. Ce altceva ar mai fi în afară de simultaneitate?

Incluziunea voi afirma eu. Ambele Oglinzi Semantice sînt incluse una în cealaltă, întrucît Finitul Cercului atunci cînd se reflectă într-o Oglindă Semantică se reflectă simultan şi în cealaltă.

Incluziunea este datorată şi Succesiunii Evenimentului, întrucît Oglinda Semantică a Infinitului, care este şi Oglinda Semantică Primordială a precedat Oglinzii Semantice Infinite a Finitului Cercului, care se circumscrie în Oglinda Primordială, circumscriind Oglinda Semantică a Infinitului Cercului.

Simultaneitatea şi Incluziunea determină paralelismul Oglinzilor, doar Oglinzile Paralele vor putea reda imaginea simultan şi imaginea inclusă una în cealaltă.

Astfel imaginea Matricei este aceea a unui Cerc străjuit de Oglinda Semantică a Infinitului pe de-o parte, iar pe de cealaltă parte în Perimetrul Cercului se află Oglinda Semantică a acestuia.

Este uşor să ne imaginăm o atare imagine. Putem chiar noi să facem următorul experiment, şi anume să aşezăm în faţa unei Oglinzi un carton circular care are încadrată în perimetrul său o Oglindă.

Oglinda în faţa căruia am pus cartonul circular cu Oglinda ataşată perimetrului său va reflecta atît cartonul cît şi Oglinda din perimetrul său, în timp ce Oglinda din perimetrul său va reflecta imaginea primită de la cealaltă Oglindă cu întreg cartonul, inclusiv cu ea.

Această Oglindă va retrimite imaginea primită despre ea şi despre cartonul care simbolizează Cercul,

înapoi Oglinzii care i-a trimis imaginea. Astfel imaginea se va multiplica între cele două Oglinzi paralele la Infinit.

Aceasta este imaginea unei Matrice.

Două Oglinzi paralele şi un Cerc.

Aş dori să se înţeleagă că această imagine a Matricei este valabilă doar pentru raţionamentul axat pe baza Coeficientului Logic 2, încît pe baza altor Coeficiente Logice, numărul Oglinzilor va fi egal cu numărul Coeficientului Logic.

Dacă vom raţionaliza pe baza Coeficientului Logic 100 vom avea o sută de Oglinzi Semantice, unde fiecare se vor reflecta în cealaltă.

O întrebare importantă care se pune în acest moment este dacă raţionalizăm cu un Coeficient Logic 77, care este un număr impar şi nu se poate împărţi în jumătăţi întregi egale, atunci mai poate avea loc paralelismul între Oglinzi, ştiut fiind că două sau mai multe Oglinzi devin paralele dacă se reflectă unele în altele?

Da, voi replica eu.La un Coeficient Logic 3, Oglinzile pot fi aşezate în formă triunghiulară una faţă de cealaltă. Atunci rezultă o regulă şi anume Coeficienţii Logici cu numere pare şi impare pot determina paralelismul Oglinzilor Semantice în funcţie de aranjarea lor geometrică, astfel ca toate Oglinzile Semantice să se reflecte una în cealaltă.

Dacă vom raţionaliza cu un Coeficient Logic Infinit, acest fapt înseamnă că va fi o Infinitate de Oglinzi paralele ale Cercului şi o altă Infinitate de Oglinzi paralele ale Oglinzii Semantice a Infinitului, deci revenim la două infinităţi?

Exact, iar odată ce revenim la două infinităţi acestea se vor reflecta la Infinit una în cealaltă revenind de fapt exact acolo unde am plecat cîndva, la Cerc, propria sa Oglindă Semantică Infinită şi la Oglindă Semantică a Infinitului: Matricea ca generalizare printre care şi a Noastră.

Demonstrînd imaginea Matricei privită din mai multe circumstanţe ale Coeficienţilor Logici, mă interesează cum anume Matricea Noastră a reliefat Scopul Formei şi al Urmei, pentru că în fond şi definitiv, Scopul propriei sale Urme este Forma care se va Forma în Urma sa pentru a determina Instinctul. De ce Instinctul şi nu altceva. De ce Urma şi nu Forma?

Oare absolut toate Matricile au imaginea formată dintr-un Cerc cu un punct în mijloc care este Oglinda Semantică Infinită a acestuia şi tot acest Cerc se află în faţa unei alte Oglinzi Semantice Infinite dar care nu mai este un Cerc ci o Oglindă Semantică Infinită?

Sunt cîteva întrebări absolut tulburătoare pe care sîntem îndreptăţiţi să ni le punem.

Mai înainte de toate va trebui să începem cu ultima întrebare şi anume aceea cu imaginea Matricelor. În primul rînd pornind de la Cerc, realizăm că în centrul acestuia se află Oglinda Semantică Infinită, Oglindă care poate la fel de bine să determine centrul Cercului, ceea ce o şi face.

Distanţa de la centrul Cercului la circumferinţa acestuia este raza, care este o dreaptă ce va uni cele două puncte, centrul cu un punct de pe circumferinţă.

Cercul este unica figură geometrică a cărei circumferinţă este reprezentată de o infinitate de puncte deci de la centrul său pînă la circumferinţă se pot duce o infinitate de raze.

Toată această infinitate de raze se va reflecta în Oglinda Semantică Infinită alături de propria Oglindă Semantică a Cercului, dînd o infinitate de imagini ale fiecărei Matrici în parte.

Astfel fiecare rază care uneşte un punct de pe circumferinţă va putea fi determinat printr-o Matrice, avînd atît prin punctul circumferinţei Cercului cît şi prin Oglinda Semantică comună care este centrul Cercului, propria sa determinare.

Cu toate acestea am afirmat că fiecare Matrice este un Cerc ce are Oglinda Semantică a sa inclusă în circumferinţă care este de fapt centrul său, şi nu un punct undeva pe o anumită circumferinţă a Cercului care să determine raza acestuia atunci cînd acest punct se reflectă în Oglinda Semantică a Cercului.

Dacă fiecare Matrice este un Cerc cum pot fi o infinitate de astfel de Cercuri care să aibe acelaşi centru în Oglinda Semantică Infinită a Cercului?

După cum bine se ştie pînă acum am explicat cît se poate de concis modul cum se determină şi se creează o Matrice, şi mai mult decît atît am explicat şi imaginea Matricei.

La început a fost Oglinda Semantică a Infinitului sau Oglinda Semantică Primordială care a determinat Oglinda Semantică a Cercului care a devenit Cerc odată ce s-a realizat traseul de Cerc, odată ce acest traseu s-a Închis, datorită Periodicului, Semanticului şi Evenimentului.

Astfel Cercul a primit propria sa Oglindă Semantică, care este de fapt centrul Cercului. Întotdeauna circumferinţa Cercului este în funcţie de centrul acestuia.

Infinitatea de puncte ale circumferinţei va avea mereu acelaşi centru, deci infinitatea de Matrici va avea mereu aceeaşi Oglindă Semantică.

Dar fiecare Matrice este un Cerc şi nu un punct al circumferinţei acestuia care se reflectă în Oglinda Semantică comună, pentru a se putea reflecta la rîndul său în Oglinda Semantică a Infinitului.

Din experimentul de adineaori, acela cu cartonul şi Oglinzile am demonstrat cum o Oglindă paralelă va reflecta imaginea celeilalte Oglinzi la Infinit, cum de altfel va face şi cealaltă Oglindă paralelă sau şi celelalte Oglinzi paralele dacă sînt raţionalizate printr-un Coeficient Logic mai mare decît 2, care este Coeficientul Logic al lumii noastre. Am mai spus că la un Coeficient Logic Infinit, numărul Infinit de Oglinzi Paralele va duce la revenirea la prima Oglindă,

deci ne vom întoarce de unde am plecat. Exact aşa se întîmpla şi cu fiecare cerc al fiecărei Matrici.

Din momentul cînd a apărut primul Cerc care s-a Închis datorită Succesiunii Evenimentelor, Periodic şi Semantic, a apărut şi Oglinda Semantică din centrul Cercului respectiv. Odată apărută această Oglindă, a reflectat atît Cercul în cealaltă Oglindă Semantică a Infinitului cît şi pe ea Însuşi în acea Oglindă Semantică Infinită, determinînd o infinitate de asemenea Oglinzi Semantice Infinite ale Cercului, reflectate în Oglinda Semantică Infinită. Fiecare astfel de reflectare este o Matrice, compusă, repet, din Cerc, Oglinda Semantică Infinită a Cercului şi Oglinda Semantică a Infinitului, într-un cuvînt din Cerc şi cele două Oglinzi Semantice Infinite.

Astfel se demonstrează cum acelaşi cerc poate determina şi susţine ca structuralitate infinitatea de Matrici. Atunci cum ajungem la acel punct care unit cu centrul dădea raza cît şi identitatea unei anumite Matrici? Foarte simplu.

Tot adineaori am mai spus că la Infinit, dar mai ales raţionalizînd prin Coeficientul Logic Infinit, se revine iarăşi de unde am plecat la acel Cerc iniţial.

Astfel şi numai astfel toate Matricile au un punct comun în acel cerc iniţial, care nouă ne revine sub forma unui punct pe circumferinţa Cercului, care o uneşte cu centrul Cercului, realizînd raza.

Dar revenind de această dată la Matricea Noastră, mă întreb ce anume a determinat ca aceasta să fie Urma în care să ia Forma Instinctul? De ce Matrice-Scop?

Faptul că fiecare Matrice este o Urmă a Oglinzii Semantice, Periodicului şi Evenimentului care s-a Succedat în crearea sa este cît se poate de plauzibil, întrucît orice am spune Periodicul este cel care s-a reflectat pentru a determina pe baza Succesiunii Cercul care s-a Închis.

Sunt conştient că pot folosi pleonasmul cînd afirm, că Cercul s-a Închis, întrucît orice Cerc este o figură

geometrică Închisă, şi nicidecum Deschisă, dar o fac pentru a întări această afirmaţie.

Odată ce fiecare Matrice este o Urmă fiecare Matrice este un Scop al Formei care a lăsat Urma? Dacă fiecare Matrice este un Scop al Formei care a lăsat Urma atunci înseamnă că toate Matricile sînt la fel?

Nu, în nici un caz. Fiecare Matrice se dezvoltă diferit faţă de cealaltă pentru simplul fapt că dacă toate acestea ar fi la fel ar însemna că întreaga diversitate să se reducă la acelaşi şablon, şi implicit să dispară.

Chiar dacă la originea Matricilor stă acel paralelism al Oglinzilor semantice, nu poate fi vorba de două Matrici identice, care să dezvolte Universe identice.

În sprijinul acestei afirmaţii mai stă şi raţionamentul că dacă două Matrici ar fi identice Cercul nu s-ar mai Închide, nu ar mai fi Cerc, nu ar mai naşte propria sa Oglindă Semantică, şi nici reflectarea acesteia în Oglinda Semantică Primordială, aceea a Infinitului.

Deoarece pur şi simplu ar dispare infinitatea de puncte care alcătuiesc circumferinţa Cercului, rezumîndu-se la doar două puncte care cel mult ar putea uni o dreaptă, ca în cele din urmă să se reducă la un singur punct, ceea ce este absolut exclus!

Dacă două Matrici nu pot fi sub nici o Formă identice, care este Cauza care le realizează în acest caz varietatea infinită a Formelor care se vor determina în Urmele acestor Matrici, determinate de către Periodic, Oglinzile Semantice şi Eveniment?

În primul rînd la această Cauză va participa calitatea Evenimentului Matriceal de a se Succeda, ceea ce-i va garanta fiecărei Matrici, că în Urma sa lăsată de Periodic, Semantic şi Eveniment, din care este compusă o Matrice, va apărea o Formă care va urma Evenimentului.

Pentru a apărea acea Formă fiecare Matrice va trebui să-şi dezvolte acel „ceva” care să-i garanteze unicitatea.

În cazul Matricei Noastre este Scopul.

Scopul nu este Forma care se va închega în Urma Matricei Noastre, ci este cel care garantează Unicitatea acestei Matrici în raport cu toate celelalte Matrici.

Cum garantează Scopul acest lucru?

Prin modul cum este privită Oglinda în cadrul acestei Matrici, şi anume sub formă de Cunoaştere, Scopul Matricei Noastre se referă la tipurile de Cunoaşteri, printre care am determinat pînă în Prezent, Cunoaşterea Închisă şi Cunoaşterea Deschisă.

De aceea Matricea Noastră poate fi denumită şi Matricea-Scop.

Acest Scop este responsabil de Forma care se va Forma în Urma Matricei Noastre, dar mai mult decît atît, este responsabil de Urma Matricei Noastre.

Cum anume este responsabil de această Urmă odată ce la Formarea ei au participat, Periodicul, Semanticul şi Evenimentul?

Poate Scopul să formeze această Urmă după bunul său plac, iar dacă da, cum anume?

Scopul formează Urma Matricei după Absolut Necesarul său. Fiecare Matrice este formată din Periodic, Semantic şi Eveniment, dar toate acestea îi dau fiecărei Matrici prin interdependenţa lor şi un al patrulea Element care intervine ca un rezultat al interdependenţei celorlalte trei şi care este Absolut Necesarul de care am mai pomenit pînă acum.

Cum survine Absolut Necesarul din acest punct de vedere?

Periodicul se reflectă în Semantic dînd naştere unui alt Eveniment decît cel care a întregit cele trei Elemente anterior. Prin naşterea noului Eveniment, se creează o

Succesiune de astfel de Evenimente, realizînd o pluralitate de Evenimente.

Evenimentul anterior va fi întotdeauna un alt Eveniment chiar dacă poate să fie absolut identic cu primul. Particula „alt” determină o schimbare, o transformare faţă de Evenimentul anterior, o Matrice diferită faţă de cealaltă Matrice, lucru datorat Absolut Necesarului, structuralizat în particula „alt” spusă adineaori.

Deci este Absolut Necesar ca două evenimente să fie diferite chiar dacă ele sînt identice. Această regulă este aceea care determină Scopul în cazul Matricei Noastre, şi nu întîmplător acest Scop este reperarea Oglinzii drept Cunoaştere.

Pentru aceasta în Urma Matricei Noastre se va Forma, Instinctul, Primul Element al Ierarhiei, ceea ce înseamnă că nu se poate determina Cunoaşterea fără Ierarhie, precum nu se poate determina Cunoaşterea fără Scop!

Aceasta este iarăşi una dintre regulile general valabile. Referitor la Absolut Necesar, am spus că este şi calitatea de Oglindă a Instinctului în care se reflectă „EUL” Factorului Creator pentru a determina procesul de Cunoaştere. Astfel Absolut Necesarul apare în mai multe planuri, dar el devine pentru prima dată Prezent la nivelul creaţional al Matricilor.

Chiar şi pe alte planuri este un adjutant al procesului de Cunoaştere. Scopul este cel responsabil de a impregna atît elementelor Ierarhiei cît şi celor ale sale, deci ale elementelor Scopului, calitatea de Oglindă pentru a perpetua procesul de Cunoaştere.

Instinctul devine o Oglindă la rîndul său pentru Factorul Primordial, care-şi va reflecta propriul „EU” în Instinct.

O altă caracteristică foarte importantă ale elementelor Matricei Noastre este aceea că fiecare Element

la rîndul lui se regăseşte într-o măsură mai mică sau mai mare în procesul de Cunoaştere al celorlalte Elemente.

Referitor la Cunoaştere am mai vorbit de nenumărate ori pînă acum dar de data aceasta voi determina şi alte tipuri de Cunoaştere în afară de Cunoaşterea Închisă şi Cunoaşterea Deschisă, caracterizate fiecare în parte de Adevărurile care le reprezintă.

Am folosit cele două tipuri de Cunoaştere pentru că am realizat tabloul Matricei Noastre vizualizat prin cadrul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre. Odată ce sunt mai mulţi Coeficienţi Logici şi alte şi alte Nivele Logice, înseamnă că totodată sunt şi mai multe tipuri de Cunoaşteri sau de percepere a celor două Cunoaşteri.

Niciodată nu vom putea afirma că în cazul Gîndului Pur al Factorului Nostru Creator ar fi doar cele două Elemente: Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Sa Absolută.

Pentru a determina un Nivel Logic diferit, sau chiar mai mult decît atît sau doar pentru a determina un alt Coeficient Logic, care este o simplă verigă din infinitatea Coeficienţilor Logici care formează un Nivel Logic sau Antilogic sau de altă natură, alături de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută a Factorului Creator trebuie să se mai afle şi alte Elemente.

Tot aşa alături de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută a Factorului Primordial trebuie să se mai afle şi alte Elemente.

Toate aceste Elemente se vor numi Elemente Semantice. Astfel vor fi Adevăruri Semantice, Cunoaşteri Semantice, etc. Pentru aceasta va trebui să revenim din nou la origini pentru a face o determinare absolut necesară dezvoltării viitoare pe care o vom realiza:

Elementul Periodic şi Asemantic stă la baza Infinitului care este prima Oglindă Semantică, a Destinului Semantic, Adevărului Semantic, Gîndului Originar Semantic, Cunoaşterii Semantice, Gîndului Pur Semantic, Persoanelor Semantice, Noţiunilor

Semantice, Oglinzilor Semantice, elementelor de Prim Ordin Semantice, care sunt în continuarea Existenţei, Fiinţei şi Factorului Vieţii pînă la Infinit, etc. Cam aceasta este prima imagine a celorlalte Elemente care la fel ca şi Adevărul Absolut, Anoţional şi Noţional, mai sînt infinitatea de Adevăruri Semantice.

CAPITOLUL IX

ADEVĂRUL SEMANTIC, CUNOAŞTEREA SEMANTICĂ, OGLINDA SEMANTICĂ ŞI MOTIVUL CREAŢIEI

1

Cunoaşterea este şi va rămîne apanajul Matricei Noastre chiar dacă aceasta s-ar putea afla şi în alte structuri ale altor Matrici dar sub cu totul alte forme avînd alţi şi alţi factori compoziţionali ceea ce-i va denota un derivat cel puţin în plus faţă de Cunoaşterea din Matricea Noastră.

Astfel orice Cunoaştere care nu se bazează pe Adevărul Absolut care are drept origine Instinctul, pe

Factorul Primordial, al cărui „EU” se oglindeşte în Instinct, este o Cunoaştere Semantică, dacă la alcătuirea sa a intervenit sau nu în mod nemijlocit o anume Matrice.

Să ne imaginăm cum anume ar arăta o Cunoaştere fără ca ea să fie determinată de un anumit Factorul Primordial, ca la alcătuirea ei să nu mai participe Instinctul, ca aceasta să nu mai devină un atribut al Gîndului Pur al Factorilor Creatori, ca în cele din urmă să nu mai poată fi sintetizată de Iluzie şi îmbrăcată în hainele acesteia, ca Omul în cele din urmă să nu fie nici pe departe cel care Cunoaşte şi participă la procesul Conştientizare – Cunoaştere, că Factorul Vieţii să nu mai existe la fel ca şi Existenţa, etc.

Toate acestea se pot Întîmpla în cadrul altor şi altor Matrici dar şi înainte ca acestea să fie determinate.

Pe toate aceste tipuri de Cunoaştere le-am denumit ca fiind Cunoaşteri Semantice.

Pentru fiecare proces de Cunoaştere este necesară o anumită reflectare a acestei Cunoaşteri realizată de către un Element terţ, cum ar fi Factorul Vieţii, Noţiunea, sau orice alt Element care să poată avea rolul de Oglindă.

Acest lucru este posibil şi la alte Matrici întrucît Oglinda Asemantică care a participat nemijlocit la alcătuirea lor le-a impregnat la fiecare în parte şi calitatea de Oglindă.

Cu toate acestea Cunoaşterea Derivată NU este o Cunoaştere în adevăratul sens al cuvîntului, fiindcă ea se regăseşte doar în cadrul Matricei Noastre, întrucît la alte Matrice nu vom găsi Ierarhia şi Scopul. Cum ar arăta o Cunoaştere fără ca în aceasta să se oglindească Scopul şi Ierarhia?

Cu toate acestea şi Cunoaşterea Matricei Noastre este o Cunoaştere Derivată faţă de celelalte Matrici, faţă de care se întîmplă exact acelaşi fenomen.

Ce se regăseşte la baza tuturor proceselor de Cunoaştere?

Adevărul.

Fiecare Cunoaştere trebuie să se raporteze la un anumit Adevăr indiferent dacă acesta este un Neadevăr.

Pînă acum am folosit terminologia de Adevăr Absolut, Anoţional şi Noţional cu explicaţiile aferente modului cum acestea apar. Adevărul Absolut în cadrul Matricei Noastre apare ca fiind un Element al Scopului care alături de acesta recunoaşte ca fiind Adevărat „EUL" Factorului Primordial, după care se stinge pentru totdeauna dar şi în acest caz se va raporta mereu la celelalte Adevăruri devenind Esenţa lor, îmbrăcîndu-se astfel cu Neadevărul Anoţional şi cel Noţional.

Cum anume poate fi determinat Adevărul faţă de care să se raporteze *Cunoaşterea Semantică?*

Dar poate cea mai importantă întrebare este cum anume determină acesta *Cunoaşterea Semantică*?

Pentru a răspunde la aceste întrebări va trebui mai întîi de toate să revenim la Elementele primordiale care au determinat infinitatea de Matrici, şi anume Periodicul, Asemanticul şi Semanticul.

Toate acestea trebuiau să fie raportate la un anumit Adevăr doar dacă urma să fie Cunoscute, altfel Adevărul fără Cunoaştere nu şi-ar fi avut nici un sens.

Dacă urmau să devină cunoscute se naşte imediat o altă întrebare şi anume de **cine** ?

Prin faptul că toate acestea sunt deductibile pînă şi lumii noastre întrucît le pot determina aici în această lucrare înseamnă că acestea sunt Cunoscute nu numai de către mine ci şi de către toţi care le vor aprofunda cu timpul.

Dar să fim serioşi, acestea nu se lasă Cunoscute şi nu au apărut doar ca să ne facă nouă plăcere şi nici Existenţa precum nici Factorul Primordial nu a apărut doar că noi să existăm.

Motivul este cu totul altul, şi mai mult decît atît, este total independent de noi. Omul nu este nimic altceva

decît un simplu derivat din toată această magnifică Creaţie a periodicului Asemanticului şi Semanticului, care sunt reflectate necontenite de către Oglindă Semantică Primordială a Infinitului, în Tot şi în Toate.

Pentru a afla Motivul Creaţiei va trebui să înţelegem cum a apărut Adevărul care să se raporteze la *Cunoaşterea Semantică* şi care este *Adevărul Semantic*.

Dacă la nivelul Matricei Noastre Adevărul Absolut survine ca fiind un Scop al Instinctului la nivelul Primordial Creaţional nu poate deveni un Scop al Periodicului, Asemanticului şi Semanticului în schimb poate deveni prima Oglindire a Evenimenteului Primordial, cel care va naşte Succesiunea, Oglindire a acestuia în Oglinda Semantică Primordială.

În momentul cînd a apărut Oglindirea, aceasta a fost şi primul Eveniment, devenind Evenimentul Primordial.

Ce a Oglindit aceasta? Periodicul, întrucît Asemanticul este compus la rîndul lui din Semantic şi Periodic. *Astfel a fost determinat Adevărul Semantic.*

Prin excelenţă Adevărul Semantic este un Adevăr Oglindit deci la originea Adevărului Semantic stă Oglinda Semantică. Oricît de ciudat ar părea dar Oglinda este Esenţa care stă la baza Totului şi a Toatelor, ea este Motivul Creaţiei!

Oglindirea Adevărului Semantic de către Oglinda Semantică a determinat Evenimentul Primordial odată cu *Adevărul Semantic*, întrucît Evenimentul Primordial este prima faţă a Adevărului Semantic, iar după aceea acestui Eveniment Primordial i-au Succedat infinitatea de Evenimente?

Întrebarea este pe atît de complicată înţelegerii noastre pe cît devine răspunsul. *Adevărul Semantic* este atemporal, întrucît la acel nivel nici nu putem să ne facem Iluzia că ar exista vreo anumită Dimensiune.

În acest caz vorbim de o succesiune dar fără dimensiunea respectivei succesiuni cu înţelegerea

Coeficientului Nostru Logic 2 ne este foarte greu să discernem.

Odată ce *Adevărul Semantic* este determinat de Evenimentul Primordial produs de către Oglindă Semantică iar Evenimentul Primordial este o faţă a Adevărului Semantic, înseamnă că Succesiunea a fost determinată de reflectarea Evenimentului Primordial **„recunoscut”** de către propriul său Adevăr Semantic în Oglinda Semantică. Această recunoaştere a dus la determinarea celui de-al doilea, al treilea Eveniment pînă la Infinit. Este o Succesiune nedimensională, pur evenimenţială.

În termenul de **„recunoscut”** intră instantaneu Cunoaşterea. Astfel Oglinda Semantică Cunoaşte Evenimentul Primordial care are şi atributul de Adevăr Semantic. În concluzie *Adevărul Semantic* este Evenimentul Primordial Recunoscut de Oglinda Semantică Primordială a Infinitului. Primul atribut al Cunoaşterii Semantice este Recunoaşterea şi nu Cunoaşterea, de ce?

Recunoaşterea prin esenţă este „ceva” Cunoscut, uitat şi iarăşi Cunoscut, sau ceva care a mai fost Cunoscut şi înainte de respectiva Cunoaştere. Acest lucru înseamnă că Oglinda Semantică a mai Cunoscut cîndva anterior Evenimentul Primordial şi *Adevărul Semantic*?

Da!

Când şi în ce împrejurări?

Periodicul, Asemanticul şi Semanticul sunt în totalitatea lor un Eveniment Primordial, dar luate parţial, Periodicul va fi mereu opozabil Semanticului, deci şi Evenimentul Primordial va deveni opozabil, unei părţi din propria sa structură care este Periodicul, definit prin parţialitate faţă de Semantic.

Astfel Evenimentul Primordial va fi etern Recunoscut de Oglinda Semantică, Recunoaştere care este baza Cunoaşterii Semantice.

2

Recunoaşterea denotă întotdeauna un precedent al Cunoaşterii. Acest precedent se reduce în cele din urmă la Periodic. Astfel Oglinda Semantică va oglindi mereu un Precedent al Cunoaşterii.

Acest Precedent al Cunoaşterii este de fapt *Conştientizarea Semantică* la fel cum Conştientizarea Matricei Noastre se reflectă în Noţiune sau Factorul Vieţii pentru a putea fi reflectată sub formă de Cunoaştere celui care a emis reflectarea. Abia acum tabloul semantic prinde contur.

Periodicul este Precedentul, Conştientizarea care va fi determinată în Cunoaştere prin Oglinda Semantică.

Ce anume a determinat această Conştientizare care constă în precedentul Cunoaşterii şi anume în Periodic am explicat detailat pînă acum.

De ce nu i se poate atribui înţelesul de Cunoaştere acelui Precedent şi nu de Conştientizare?

Răspunsul constă în faptul că Oglinda Semantică nu poate reflecta aceeaşi Cunoaştere pe care o primeşte, întrucît şi-ar pierde calitatea de Oglindă care constă întocmai în receptarea unui anumit reper pe care-l transformă în imagine oglindită, imagine care poate fi cunoscută întotdeauna de alte şi alte repere dacă acestea au capacitatea de a Cunoaşte imaginea respectivă.

Astfel Precedentul Cunoaşterii devine un anumit reper şi nu o Cunoaştere.

Dar datorită faptului că Precedentul Cunoaşterii trebuie să fie tot o Cunoaştere, însă o Cunoaştere – Reper, această Cunoaştere – Reper este de fapt o Conştientizare care reprezintă Reperul Cunoaşterii.

Cu toate acestea orice alt Reper poate să fie orice altceva decît Conştientizare.

De ce acest Reper al Cunoaşterii devine Conştientizare?

Este adevărat că orice alt Reper în afară de Conştientizare care şi ea la rîndul ei este un Reper ce se va oglindi în Oglinda Semantică, este cu totul altceva decît Conştientizare.

Poate fi orice alt Înţeles posibil, dar orice Reper atunci cînd se reflectă în Oglinda Semantică pentru a fi transformat în Imagine, deci în Cunoaştere, devine nemijlocit Conştientizare.

Prin procesul de Conştientizare fiecare Reper primeşte din partea elementului Oglindă în care acesta se Oglindeşte caracteristică de a fi **asimilat** de către Oglindă.

În momentul evenimenţial cînd un anumit Reper este asimilat de către Oglindă, acesta devine implicit Conştientizare urmînd să fie transformat în Cunoaştere de către Oglindă.

Trebuie făcută o remarcă şi anume procesul de Cunoaştere nu are loc din momentul evenimenţial al asimilării Reperului de către Oglindă.

Am spus evenimenţial, întrucît procesul de asimilare se structuralizează pe un anume Eveniment.

Acesta este un Eveniment, acela al Asimilării şi nu al Cunoaşterii. Transformarea Conştientizării în Cunoaştere coincide cu schimbarea Evenimentului Asimilării Reperului care este Conştientizarea cu Evenimentul reflectării Imagistice de către Oglindă a Reperului care este Cunoaşterea.

Astfel Cunoaşterea devine un Eveniment al reflectării Imagistice a unui anumit Reper, pe cînd la nivelul Conştientizării această Imagine lipseşte.

Pentru a fi mai explicit să ne imaginăm că ne aflăm într-o pădure de mulţi ani şi nu avem nici o Oglindă la noi.

Odată cu trecerea timpului am uitat cum arătăm, dar avem Conştientizate anumite repere despre cum anume am putea arăta, dar toate acestea fără a avea vreo Imagine despre cum arătăm.

Cel mult putem să ne amintim o Imagine datorată unei alte Cunoaşteri anterioare despre cum arătam. Deodată în faţa noastră apare un lac cu o apă limpede.

Atunci ne vine ideea de a ne privi în unduirile cristaline ale apei.

Abia în acel moment vom realiza Imaginea noastră, deci actul de Cunoaştere se va împlini, precedat de actul de Conştientizare despre noi.

Bineînţeles că acest exemplu este foarte departe despre ce anume demonstrez eu aici, dar este la fel de sugestiv.

Noi oamenii nu putem face diferenţierea dintre Conştientizare şi Cunoaştere decît într-o măsură foarte restrînsă, şi atunci doar pe baza anumitor abstractizări şi nicidecum pe anumite simţuri, care atribuie procesul de Conştientizare celui de Cunoaştere.

Mirosul, văzul, auzul, tot ceea ce simţim noi, atribuim nemijlocit procesului de Cunoaştere fără a realiza Conştientizarea în sine, pe care o atribuim samavolnic Cunoaşterii.

Acest joc al Imaginii precedente cu Imaginea actuală face parte tot din Iluzia Vieţii la Om, pe cînd atunci cînd afirm despre adevărata Conştientizare aceasta nu se mai asimilează Imaginii ci Reperului care va deveni Imagine pe baza unei Oglinzi.

Revenind poate la cea mai tulburătoare întrebare care se poate pune vreodată şi anume de ce este Oglinda Motivul Creaţiei?

Pînă acum cred că am disertat pe toate părţile posibile subiectul Oglindirii şi al Oglinzii, încercînd să ajung în „măruntaiele” acestui proces care este cel al Oglindirii.

De ce o Creaţie atît de grandioasă se axează pe Oglindă şi mai ales foloseşte Oglinda ca fiind drept Motiv al său?

Vorbind de Creaţie avem nevoie de un Creator al acestei Creaţii, întrucît orice Creaţie are Creatorul Său!

Cine să fie Creatorul Oglinzii Semantice?

Periodicul, Asemanticul şi Semanticul vom afirma pînă acum. Dar pe acestea cine anume le-a creat?

Răspunsul constă tot în Oglindă.

Adineaori am vorbit despre Precedent, Conştientizare şi Cunoaştere Semantică. Care putea fi Precedentul Oglinzii Semantice, al Cunoaşterii reflectate de către aceasta dacă nu Periodicul ce reprezenta un anumit Reper ce urma să devină Conştientizat tot de către Oglindă.

Care este Precedentul Oglinzii Semantice?

Periodicul.

Care este Precedentul Periodicului?

Conştientizarea Sa ca Reper.

Care este Precedentul Conştientizării ca Reper?

Oglinda Semantică.

Care este Motivul Creaţiei?

Oglinda Semantică!

Ce este Oglinda?

Reflecţie!

Ce este reflecţia?

Cunoaştere.

Ce este Cunoaşterea?

O Imagine a unui Reper Precedent, o Imagine a Conştientizării?

A cărei Conştientizări?

A Precedentului.

Al cărui Precedent?

Al Cunoaşterii!

Concluzia: ***Motivul Cunoaşterii este Cunoaşterea care devine şi Motivul Creaţiei.***

Astfel Motivul Creaţiei se surclasează ca fiind *Scopul Semantic.*

Scopul Semantic este cel care determină la rîndul său *Adevărul Semantic* şi implicit Destinul Semantic al

acestuia precum Scopul Matricei Noastre prin Instinct, transformat în Scopul Instinctului, determină Adevărul Absolut.

Adevărul Semantic a fost determinat de Evenimentul Primordial produs odată cu reflectarea Periodicului de către Oglindă Semantică.

La creaţia Adevărului Semantic intervine Evenimentul Primordial, Oglinda Semantică şi Periodicul, cel care prin reflectarea sa în Oglinda Semantică determină Evenimentul Primordial.

Astfel Oglinda precede Adevărului Semantic, deci şi Motivul Creaţiei sau Scopul Semantic precede Adevărului Semantic, dar nu îl determină în totalitate cum este în cazul Matricei Noastre, şi anume Scopul determină Adevărul Absolut, ci Periodic datorită Precedentului.

3

Scopul Semantic determină Cunoaşterea iar aceasta datorită Precedentului care este caracteristica principală a Cunoaşterii Semantice, determină Reperul care tot datorită Precedentului se va Asimila Cunoaşterii Semantice prin Conştientizare Semantică urmînd ca aceasta să fie transformată la rîndul său în Cunoaştere Semantică.

De cîte ori se produce procesul de Cunoaştere Semantică are loc un Eveniment şi astfel este determinat şi *Adevărul Semantic şi Destinul Semantic.*

Trebuie făcută neapărat remarca că la început *Adevărul Semantic* a fost determinat de către Evenimentul Primordial care s-a produs numai o singură dată dar după aceea toate Evenimentele care s-au succedat s-au bazat pe acelaşi Adevăr Semantic produs de către Evenimentul Primordial şi nu pe un nou şi nou Adevăr Semantic cu Destin Semantic.

Astfel datorită Periodicului, Scopul Semantic se va raporta la *Adevărul Semantic* determinat de Evenimetul Primordial de cîte ori va avea loc un nou şi nou proces de Cunoaştere, dar trebuie făcută din nou remarca că Scopul Semantic participă la determinarea Adevărului Semantic doar o singură dată şi anume atunci cînd se produce Evenimentul Primordial, şi nu de cîte ori acesta este accesat de către *Cunoaşterea Semantică*.

În schimb *Adevărul Semantic* va rămîne determinat mereu parţial de către *Cunoaşterea Semantică* datorită Precedentului.

Adevărul Semantic va fi cel a cărui caracteristică principală va consta în Precedent.

Adevărul Semantic va deveni Precedent pentru *Cunoaşterea Semantică* datorită Evenimentului Primordial şi odată cu acesta responsabil de Conştientizarea Reperului viitoarei Cunoaşteri Semantice care se va Succeda alături de un nou Eveniment şi o nouă Imagistică a acestuia.

Odată ce poate fi determinat Scopul Semantic, prin faptul că acesta se datorează Cunoaşterii Semantice ca fiind principalul Motiv al Creaţiei, atunci Cunoaşterea Semantică mai este opusă Adevărului Semantic precum se întîmpla în Universele inteligibile ale Factorului Nostru Creator sau nu?

Pentru a rezolva acest deziderat va trebui mai înainte de toate să realizăm imagistica structurală Adevărului Semantic şi a Cunoaşterii Semantice, din punctul de vedere al Scopului Semantic.

Care este Scopul Semantic în afară de Cunoaşterea Semantică? Nici un altul.

Scopul Semantic nu are drept ţintă Adevărul Semantic ca şi în Universele Matricei Noastre ci Cunoaşterea Semantică.

Oglinda Semantică reprezentată aici prin Cunoaştere Semantică şi Conştientizare Semantică, întrucît

Conştientizarea Semantică este Asimilarea Reperului de către Oglindă Semantică.

Scopul Semantic acela al Creaţiei este Cunoaşterea Semantică iar Adevărul Semantic este determinat de către Oglindă Semantică odată cu primul Eveniment, care este şi Evenimentul Primordial.

De aici rezultă că nu Adevărul Semantic este cel care a determinat Cunoaşterea Semantică ci Cunoaşterea Semantică a fost cea care a determinat Adevărul Semantic prin primul său Eveniment.

În acest caz Cunoaşterea Semantică este aceea care reflectă Adevărul Semantic prin Oglinda Semantică care este Infinitul, şi astfel şi Adevărul Semantic devine Cunoaştere, ori de cîte ori este reflectat de către acesta asupra reperelor care devin Asimilate datorită Precedentului, deci Evenimentului Primordial şi implicit cu acesta al Adevărului Semantic într-o nouă Conştientizare.

Cu toate acestea şi Precedentul se datorează la obîrşiile sale tot acelei Oglinzi Semantice. Astfel Adevărul Semantic este în funcţie de Cunoaşterea Semantică şi nu invers cum se întîmpla în Universele Coeficienţilor Logici unde Cunoaşterea se raportează Adevărului devenind opusă acestuia.

Odată ce vedem că o mare parte din procesele, fenomenele şi determinările logice ale lumii noastre se regăsesc şi în înţelesurile Semantice acest fapt înseamnă că toate înţelesurile care-i survin Omului în timpul vieţii se regăsesc şi în înţelesurile Semantice?

În primul rînd Omul posedă înţelesul de Semantică pe care-l atribuie anumitor domenii, inclusiv celui lingvistic, logic, etc.

Cu toate acestea din punct de vedere filosofic se poate vedea că Semantica primeşte cu totul şi alte valenţe, întrucît atunci cînd atribui un anumit sens sau semnificaţie unui fenomen sau proces în cadrul unui raţionament sau altul acest proces sau fenomen poate să primească o

multitudine de conotaţii şi determinări sau nedeterminări în funcţie de determinant sau determinat, mai ales atunci cînd în ecuaţie intervin anumite Dezvoltări Exponenţiale sau alte şi alte Elemente care fenomenologic pot sau nu să primească anumite caracteristici determinate de fenomene în plină expansiune.

Din acest punct de vedere, Semantica Coaxiologică poate să conchidă toate înţelesurile Omului, doar că acestea vor fi reflectate în cadrul sistemului în funcţie de raţionamentele fenomenologice aflate în reflecţie.

Să luăm Cunoaşterea Semantică care se realizează prin transformarea Conştientizării Semantice prin Oglinda Semantică în Cunoaştere Semantică.

Ce anume poate fi această Cunoaştere Semantică, noi ştim, dar care este elementul sau Elementele pe care aceasta le reliefează?

În Oglinda Semantică se reflectă Periodicul, deci Parţialul, caracterizat la început ca fiind acea parte care este atribuită ***lipsei*** Asemanticului, caracterizat atît prin Semantic cît şi prin ***Lipsa*** acestuia, datorat ***lipsei Înţelesului*** care devine Înţeles tocmai prin această ***lipsă***.

Astfel în Oglinda Semantică se va reflecta spre a fi reliefată în Cunoaştere Semantică tocmai această **lipsă**, care va fi şi primul Element al Cunoaşterii Semantice, şi care la rîndul său îi va determina acesteia caracterul său infailibil şi anume, acela de a ataşa **Lipsa** alături de fiecare Element reliefat de Cunoaşterea Semantică.

Prin urmare nu Cunoaşterea Semantică va determina noi şi noi Elemente cum este cazul Cunoaşterii Deschise sau Cunoaşterii Închise ale Factorului Nostru Creator, ci aceste Elemente vor fi reflectate la rîndul lor odată create de către celelalte tipuri de Cunoaşteri şi către Oglindă Semantică, iar odată asimilate de către această vor deveni Elemente ale Conştientizării Semantice, urmînd să fie reliefate în cele din urmă, prin transformarea Conştientizării Semantice datorată Oglinzii Semantice în

Cunoaştere Semantică şi implicit în Element Semantic al acestei Cunoaşteri.Sub acest auspiciu fiecare Element al oricărui tip de Cunoaştere este reliefat la rîndul lui odată creat de acel tip de Cunoaştere şi de către Cunoaşterea Semantică.

Revenind la unul dintre aceste Elemente cum este cazul Fiinţei, Element care aparţine Cunoaşterii Închise ale Factorului Nostru Creator şi care este rezultatul reflectării Existenţei în Noţiune.

Cîndva spuneam, citez:” Fiinţa este şi posesoarea caracteristicii de a da Dimensionalitate Existenţei prin Cunoaşterea Actului de Conştientizare”, dar şi că „Actul prin care Fiinţa dă Dimensionalitate Existenţei prin reflectarea acesteia în elementul Oglindă care este Factorul Vieţii se numeşte fiinţare.” închei citatul. Acest fapt indică că Fiinţa poate da Dimensionalitate Existenţei pe mai multe căi, în primul rînd prin Cunoaşterea Actului de Conştientizare, dar şi prin reflectarea acesteia în elementul Oglindă care este Factorul Vieţii, proces care poartă numele de fiinţare.

Despre fiinţare am mai scris şi că, atunci cînd Amprenta Omului se reflectă în Fiinţă primeşte Fiinţarea de la aceasta, deci Fiinţează.

Dar oare pentru a *fiinţa* Amprenta Omului nu trebuie mai înainte de toate să se reflecte şi în Fiinţă cît şi în Factorul Vieţii?

Nu neapărat voi răspunde eu, tocmai pentru că o face. Cum adică?

Fiinţa se reflectă în Factorul Vieţii cu mult înainte din punct de vedere determinativ şi nu temporar că Amprenta Omului să Existe. Astfel atunci cînd Amprenta Omului se reflectă în Fiinţă, Fiinţa Fiinţează deja!

La prima reflectare a Existenţei în Noţiune a fost determinată Fiinţa, la a doua Factorul Vieţii, la a treia alt Element de Prim Ordin ca şi acestea urmînd ca şirul reflectărilor Existenţei în Noţiune să continue la Infinit

determinînd noi şi noi Elemente de Prim Ordin unde fiecare în parte va poseda propriile sale caracteristici, ducînd la dezvoltări şi determinări din ce în ce mai diverse.

Odată creată Fiinţa se va reflecta nu numai în Factorul Vieţii care devine o Oglindă pentru aceasta dar şi Oglinzii Semantice care este reprezentată de Infinit şi caracterizată de către Periodicul reflectat în aceasta ca fiind *Lipsa* unei parţialităţi, fapt care duce la structuralizarea Infinitului. Mai înainte de toate Fiinţa va fi Asimilată spre Conştientizare Semantică primind calitatea de Fiinţă Asimilată Periodicului, sau Parţialului.

În această calitate Fiinţei îi va *lipsi* mereu o parte care după reflectarea sa în Oglinda Semantică va fi reliefată prin *Lipsa* Fiinţei, care este Cunoaşterea Semantică a Fiinţei.

Astfel Cunoaşterea Semantică a Omului este *Lipsa* lui, precum a Factorului Vieţii, *Lipsa* Factorului Vieţii, iar pentru fiecare Element al oricărui tip de Cunoaştere atunci cînd atribuim acest Element Cunoaşterii semantice vom ataşa întotdeauna particula:" *Lipsa"* urmată de denumirea elementului respectiv.

Orice proces, lucru sau fenomen generat de caracteristicile acestor Elemente care va fi reflectat în Oglinda Semantică pentru a deveni Cunoaştere Semantică, odată devenit Cunoaştere Semantică va primi şi acesta particula „*Lipsa*" înaintea denominaţiei sale.

4

Omul reflectat în Oglinda Infinitului apare ca Lipsa lui, dar mai mult decît atît Dimensionalitatea reflectată în Oglinda Semantică a Infinitului apare ca Lipsa acesteia.

Faptul că totul este o minciună ştiam, dar că pînă şi minciuna este o minciună, deci nici minciuna nu este cel puţin o minciună datorată Iluziei Vieţii, nu realizăm aceasta pînă acum.

Odată ce minciuna este o minciună atunci ea devine un adevăr, tocmai prin faptul că este minciună.

Adevărul reflectat în Oglinda Semantică constă în lipsa Adevărului, iar a Minciunii în Lipsa Minciunii, fapt care duce mereu la o continuitate şi deci la periodicitatea infinită a acestora, întrucît Lipsa minciunii este un adevăr prin faptul că minciuna lipseşte dar acest Adevăr lipseşte şi el fiind o Minciună.

Fiecare Gînd al Omului se reflectă la Infinit datorită Oglinzii Semantice prin Lipsa Gîndului.

Astfel Iubirea, Absolutul, Frumuseţea, Plenitudinea, dar şi Amăgirea, Angoasă, Îndoiala, se reflectă la Infinit datorită Oglinzii Semantice prin Lipsa acestora.

Aşadar Oglinda Semantică este un arbitru nemilos care reliefează atît binele cît şi răul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre prin Lipsa lor.

Binele este reliefat Semantic prin Lipsa lui, precum Răul prin Lipsa lui, dar rog mare atenţie, întrucît, atribuind particula „Lipsa" înaintea cuvîntului, aceasta nu înseamnă că Lipsa Binelui este inversul Binelui care este Răul, şi nici faptul că Lipsa Răului este inversul Răului care este Binele, ci mai înainte de toate Lipsa Binelui înseamnă URMA pe care o lasă Binele reliefat de Cunoaşterea Semantică.

Acesta este unul dintre cele mai importante principii prin care Semanticul îşi lasă tiparul în Matricile pe care le creează ca mai apoi tot el să fie cel care va reliefa Urma elementelor, lucrurilor, proceselor şi fenomenelor, aflate în dezvoltările şi determinările acestor Matrici.

Odată primind Urma tuturor celor de adineaori, Semanticul va fi responsabil de umplerea acestei Urme cu Forma care să o Întregească, această Formă fiind un nou şi

nou Bine sau un nou şi nou Rău caracterizat mereu prin Lipsa acestora care devine motorul principal în acest caz responsabil la rîndul său cu umplerea Urmei, întrucît şi Lipsa Urmei va determina la rîndul său Forma, tot datorată Oglinzii Semantice.

Vă mai amintiţi cînd făceam afirmaţia referitoare la Matrici, dar mai ales la Matricea Noastră, despre faptul că Ea este Urma în care va primi Forma Instinctul?

Ei bine cred că orice alte comentarii acum ar fi de prisos, întrucît Urma se datorează în primul şi primul rînd Oglinzii Semantice care este Infinitul.

De aceea fiecare Gînd lasă o anumită Urmă în care se va forma o nouă şi nouă Amprentă, una dintre aceste Amprente fiind şi Amprenta Omului.

Nu întîmplător am afirmat pînă acum că raportarea Cunoaşterii Închise la Cunoaşterea Deschisă în Factorul Vieţii creează un anume Înţeles care este Viaţa iar în altă parte am afirmat despre posibilităţile de reflectare ale Fiinţei care nu sunt numai în Factorul Vieţii cît şi în Noţiune sau în alte şi alte Oglinzi determinînd Viaţa.

Prin Viaţă înţeleg nu numai Actul de Fiinţare în sine dar mai ales conştientizarea acestuia.

În urma Actului de Fiinţare se nasc Dimensiunile.

Dimensionalitatea survine odată cu reflectarea Existenţei în Fiinţă dar Dimensionalitatea nu este Fiinţă ci una din caracteristicile pe care le are Fiinţa alături de aceea de Fiinţare.

Viaţa Conştientă poate surveni nu numai la nivelul Fiinţei şi Factorului Vieţii cît şi la nivelele infinităţilor de Elemente care le succed pe acestea.

Viaţa poate fi în ultimă instanţă chiar şi prin Lipsa Fiinţei, dacă se realizează o Conştientizare unde lipseşte Dimensionalitatea sau Fiinţarea, adică reflectarea fiinţei în Factorul Vieţii pentru a Conştientiza propriile sale caracteristici.

Dacă fiecare lucru, lege, proces, fenomen, Element sau orice altă structură sau întreg sau parţial de orice altă natură ar fi, este Asimilat spre Conştientizare de Oglinda Semantică, care îi reliefează Conştientizarea în Cunoaştere atribuindu-i Lipsa acestuia, deci URMA sa, atunci înseamnă că fiecare lucru, proces, fenomen, Element de orice altă structură sau întreg sau parţial primeşte calitatea de a fi OGLINDIT cît şi calitatea de Oglindă, întrucît orice Oglindă reprezentată prin Lipsa ei este o Neoglindă care reprezentată prin Lipsa sa devine iarăşi Oglindă.

Aceasta este una dintre cele mai importante legi ale Oglinzii.

Cîndva referitor la energie am afirmat că Esenţa energiei constă în Conştientizare.

Acum am ajuns în faza în care putem extinde această explicaţie şi anume din punct de vedere Semantic.

Astfel **Esenţa energiei constă în Conştientizare care este de fapt o Asimilare a Oglinzii Semantice datorată Parţialului, deci Periodicului, care se explicitează prin Lipsa parţială al unui Înţeles al Asemanticului, întrucît Asemanticul este o parte Semantic şi o parte Periodic datorită Înţelesului Neînţeles care este un alt Înţeles dar care are inserat în el atît Înţelesul cît şi opusul acestuia.**

Prin aceasta se caracterizează Asemanticul, faţă de Înţelesul Înţeles al Semanticului, iar ***Lipsa*** Înţelesului pe jumătate sau parţial din Asemantic este datorată Periodicului sau Parţialului cum l-am mai denumit.

Prin urmare, ***Lipsa este, rămîne şi va fi, Esenţa Energiei. Din această Lipsă se trag toate cîte sunt dar mai ales cîte nu sunt. Tot ceea ce va determina Mişcarea sau Transformarea se datorează acestei Lipse. Odată realizat procesul de Cunoaştere în urma Conştientizării s-a realizat prima Mişcare sau Transformare.***

De ce folosesc ambele înţelesuri, atît pe cel de Mişcare cît şi pe cel de Transformare?

Întrucît ambele au aceeaşi rădăcină comună şi acelaşi determinant comun care constă într-o Oglindă care primeşte Conştientizarea pe care o transformă în Cunoaştere.

Transformarea în acest caz nu este Mişcare, întrucît nu se mută dintr-un anume loc în altul nici Conştientizarea şi nici Cunoaşterea ci prima se transformă în cealaltă pe cînd Mişcarea înseamnă neapărat mutarea sau translatarea unui lucru, fenomen sau Element dintr-un loc în altul.

Un asemenea exemplu este atunci cînd Oglinda reflectă o Cunoaştere Semantică, Deschisă sau Închisă într-un anume Coeficient Logic cu însemnătate de mutare sau translatare a unui lucru, fenomen sau Element.

Important este că în ambele cazuri cel responsabil de Mişcare şi Transformare a fost Oglinda, Conştientizarea şi Cunoaşterea.

5

Cunoaşterii Semantice i se pot atribui toate celelalte Cunoaşteri pe care noi nu le putem identifica, şi care formează infinitatea de Cunoaşteri alături de Cunoaşterea Deschisă a Stării de Fapt sau Cunoaşterea Închisă a Factorului Creator, datorită faptului că absolut toată infinitatea de tipuri de Cunoaştere se va Oglindi şi va fi Oglindită de către Cunoaşterea Semantică, care este mama tuturor tipurilor de Cunoaştere.

Cred că nu mai are rost să afirm că fiecare Cunoaştere în parte, Deschisă, Închisă, etc; este un anumit tip de Cunoaştere.

La fel se întîmpla şi cu Adevărul Semantic şi toate celelalte lucruri, fenomene, procese sau alte şi alte reprezentări care nici măcar nu ne sunt Cunoscute în vreun fel sau altul.

Odată ce toate acestea primesc particula Semantică alături de Înţelesul lor, toate acestea definesc nu numai faptul că sunt la originea originii, acestor înţelesuri dar mai mult decît atît faptul că toate aceste Înţelesuri Semantice reprezintă nu numai originea Înţelesului ataşat alături de cuvîntul Semantic dar implicit *Urma* oricărui *alt tip* de astfel de Înţeles care poate fi Cunoscut sau chiar Necunoscut!

Astfel Starea de Fapt Semantică, de exemplu, va fi Urma pe care o umple Starea de Fapt a Matricei Noastre dar totodată va reliefa şi Urma la toate celelalte posibile tipuri ale tuturor Stărilor de Fapt posibile din alte Matrici.

De data aceasta am ajuns la un fenomen mai mult decît interesant şi anume odată ce Starea de Fapt Semantică va reliefa şi Urma tuturor celorlalte posibile Stări de Fapt din alte Matrici, înseamnă că toate Stările da Fapt din toate Matricile au aceeaşi Formă dacă au aceeaşi Urmă!

Dacă ne-am ghida după anumite circumstanţe ale Coeficientului Logic 2, aşa ar trebui să fie, ceea ce ar însemna că toate Stările de Fapt sînt la fel indiferent de Matrice sau de o altă Stare de Fapt ale Matricei respective.

Cu toate acestea nu este absolut deloc astfel întrucît acea Urmă este caracterizată de Lipsă, iar Lipsa este un parţial, din Asemantic care nu este nimeni altcineva decît Periodicul.

Periodicul devine un Înţeles al Lipsei Înţelesului din Asemantic, care se reflectă la rîndul său în Oglinda Semanticului prin Asimilare, devenind Conştientizare Semantică şi mai pe urmă Cunoaştere Semantică.

Odată ce Urma Oglinzii Semantice este un Înţeles al Lipsei Înţelesului, iar fenomenul sau lucrul Oglindit în Oglinda Semantică este un Înţeles, datorat Cunoaşterii Deschise în acest caz, acest Înţeles se va reflecta la rîndul său prin Asimilare devenind Conştientizare Semantică în Oglinda Semantică, care este un Înţeles, dar alături de acest Înţeles va interveni şi Periodicul, ca Înţeles al Lipsei

Înţelesului, fiind cel care face încă de la început departajarea dintre o reflectare şi alta a Oglinzii Semantice, fiind responsabil cu calitatea de a Oglindi a Oglinzii Semantice şi mai mult decît atît cu aceea de a structuraliza această Oglindă Semantică prin Succesiunea evenimenţială, raportată la Evenimentul Primordial.

Prin urmare orice Înţeles care se reflectă în Oglinda Semantică primeşte calitatea de Înţeles cît şi aceea de Lipsă a Înţelesului, deci Înţelesul Stărilor de Fapt reliefate de către Cunoaşterea Semantică va fi mereu altul chiar dacă vor avea o Urmă comună.

CAPITOLUL X

ONTOLOGIA SEMANTICĂ, NEOONTOLOGIA SEMANTICĂ, SEMANTICA COAXIOLOGICĂ, STRUCTURALIZAREA SEMANTICĂ A MATRICEI NOASTRE

1

Lipsa este şi determină totodată absolut Totul, de la cel mai primordial nivel posibil. Puteam pînă acum folosi expresii ca „originea Totului” sau altele, care să întregească o atare explicaţie, dar acestea nu reliefau decît totul cu privire la structuralizarea Matricilor sau ale Matricei

Noastre sau chiar a lumilor Factorului Nostru Creator, pe cînd atunci cînd vorbim de originea celui mai primordial nivel posibil, vorbim de Periodica Parţiabilitate a Asemanticului care se reflectă în Semantic, care este **Lipsa.**

Privind din punct de vedere Coaxiologic, această Lipsă care se reflectă în Oglinda Semantică, Oglindă căreia i se raportează toate cîte sunt şi cîte nu sunt, fiind reprezentată în Lumea noastră de Infinit, va reliefa atît Mătricile, cît şi structuralizările lor.

Printre aceste Matrici se regăseşte bineînţeles şi Matricea Noastră, a cărei structuralizare este reliefată de către Oglinda Semantică prin Starea de Fapt Semantică, Instinctul Semantic, cît şi restul de reprezentări care participă la întregirea structuralizării Matricei Noastre.

Cu toate acestea Instinctului Semantic îi va urma Scopul acestuia, iar Scopul va avea inserat în el nu numai partea sa de Scop care va determina Adevărul Absolut, cît şi partea sa Semantică, precum Instinctul sau şi alte Elemente din Structura Matricei Noastre care o vor face la fel, determinând Adevărul Absolut.

Prin urmare Adevărul Absolut va conţine atît partea sa Semantică cît şi partea sa ca urmare a structuralizării Matricii Noastre. Astfel se naşte cea mai importantă lege a Coaxialismului şi anume:

Fiecare lucru, fenomen, proces sau Element va conţine atît partea sa Semantică ca urmare a Originii sale reliefat de Oglinda Semantică, cît şi a reflectării sale necontenit şi nemijlocit atît în Oglinda Semantică a Infinitului cît şi în Oglinda – Element ce aparţine structuralizării Matricei sale. Prin urmare, orice face parte din structuralizarea unei anumite Matrici, se reflectă în Oglinda Semantică de două ori în cazul Coeficientului Logic 2 şi anume prin Originea sa cît şi prin calitatea sa regăsită în structuralizarea Matricii.

Această lege este valabilă în funcţie de Coeficientul Logic care o raţionalizează, enunţul ei devenind schimbat,

în cazul cînd percepem şi raţionalizăm pe baza unui Coeficient Logic 100.

Atunci va fi percepută structuralizarea unei Matrici ca fiind reflectată în Oglinda Semantică de 100, iar la nivel Infinit de un Infinit de ori, deci fiecare parte infinită din structuralizarea unei Matrici se va reflecta în Oglinda Semantică în totalitate sub toate aspectele ei.

Oglinda Semantică a Infinitului reflectă Totul Creat din două puncte diferite, atît ca Tot, cît şi ca Origine a acestui Tot, pentru Coeficientul Logic 2, dar alături de acest Tot şi Originea acestui Tot în Coeficientul Logic 100 mai vorbim şi de alte opusuri ale acestui Tot luat ca Întreg cît şi al Originii acestui Tot. Abia în această ipostază putem vorbi cu adevărat de un Tot, dacă Adevărul pe care-l cunoaştem nu ar fi o mare Iluzie, regăsită pînă şi în infinitatea de Coeficienţi Logici cu care se poate reliefa orice raţionament posibil. În schimb raţionamentul acestei lumi poate procesa doar prin Coeficientul Logic 2. Chiar şi aşa faptul că reuşim să facem o astfel de aplicaţie ne apropie oarecum într-o anumită măsură de Tot şi implicit de Adevăr.

Cum fiecare Element are atît partea sa Semantică cît şi partea sa structurală sau Matriceală, putem defini Scopul Matricei ca fiind atît un Scop Semantic prin Perioada sa care reprezintă Lipsa încă de la Originea Totului, cît şi Scop Matriceal.

De acum înainte termenul de Originea Totului va însemna reflectarea Periodicului în Oglinda Semantică.

Scopul Semantic este cel care va determina în Matricea Noastră denumită şi Matrice – Scop, Instinctul Semantic, al cărui Scop Semantic va determina partea Semantică a Adevărului Absolut, pe cînd Scopul Matriceal va determina Instinctul Matriceal, al cărui Scop Matriceal va deveni Adevărul Absolut.

Trebuie observat că fiecare Element regăsit în structuralizarea Matricei primind o parte Semantică, această parte Semantică nu numai că se regăseşte sub acelaşi „acoperiş” cu elementul respectiv dar orînduirea structuralizării Matricei se datorează Matricei respective ale cărei Elemente sînt înfăşate în mantia Semanticului.

Mai mult decît atît, am definit pînă acum ce anume este Adevărul Semantic şi Cunoaşterea Semantică. Atunci cînd reliefăm partea Semantică a Adevărului Absolut sau al Cunoaşterii Absolute de exemplu, este impropriu să o denumim tot Adevăr Semantic sau Cunoaştere Semantică întrucît acestea chiar dacă sînt parte Semantică a Adevărului Absolut şi al Cunoaşterii Absolute ele nu sunt sub nici un fel Adevăr Semantic şi Cunoaştere Semantică ci mai degrabă reflectarea Adevărului Absolut în Semantic.

Acelui Semantic al Adevărului Absolut îi aparţine în primul şi primul rînd reliefarea Adevărului Absolut în Semantic ceea ce Adevărului Semantic nu i se va întîmpla, întrucît Adevărul Semnantic precede cu mult Adevărul Absolut, iar Adevărul Semantic sau Cunoaşterea Semantică nu sunt sub nici un fel reflectarea Oglinzii Semantice sau a Originii Totului în acestea două.

Astfel de acum încolo fiecare astfel de parte Semantică ale unor Elemente din structuralizarea unei Matrici va primi denumirea de Parte Semantică Matricească.

Adevărul Absolut va avea Partea sa Semantică Matricească, precum Cunoaşterea Absolută la fel.

Partea Semantică Matricească a Scopului Matricei va Determina Partea Semantică Matricească a Instinctului acest proces ajungînd pînă la cele mai îndepărtate Amprente din Universele Existenţei sau ale altor Personalizări, în subsidiar cu alţi Factori Creatori şi structuralizările Lor la nivelele descrise mai sus.

Care este Partea Semantică Matricească a Factorului Primordial dar a „EU” -lui Său?

Atunci cînd datorită Părţii Semantice Matriceale a Instintului a Spus „EU” s-a raportat la Infinitatea de Părţi Semantice ale Factorilor Creatori.

Această frază necesită poate cea mai profundă reflecţie din întreg Coaxialismul.

În ce constă Partea Semantică Matriceală a Instinctului?

În Perioadă deci în Lipsa Instinctului Matriceal.

Ce defineşte Lipsa Instinctului Matriceal?

Lipsa Înţelesului Instinctual.

Această Lipsă a Înţelesului Instinctual care este Partea Semantică Matriceală a Instinctului se raportează la Partea Matriceală a Instinctului care este tocmai Înţelesul Instinctual, atunci Părţile Semantice şi Matriceale ale Instinctului se traduc prin Lipsa Înţelesului Instinctual raportat la Înţeles Instinctual.

Lipsa Înţelesului este un Înţeles şi se va regăsi în Înţeles.

Astfel Semanticul Instinctului Matriceal este un Înţeles definit prin Lipsa Instinctului Matriceal.

Unde este Instinctul Matriceal?

Alături.

Se raportează la El dar îi reliefează Urma datorită Oglinzii Semantice.

Atunci cînd Factorul Primordial spune „EU” acel „EU” este caracterizat în primul rînd de Urmă şi Formă, de Semantic şi Matriceal prin Instinct.

Partea Semantică a „EU” -lui Primordial al Factorului Primordial constă în Lipsa Înţelesului acestuia, precum partea Matriceală în Înţelesul acestuia.

Lipsa Înţelesului este un Înţeles în sine.

Aici intervine Perioada Semantică, cea care derivă din Asemantic.

Înţelesul în sine al Lipsei se repercutează asupra Înţelesului „EU” -lui ca fiind:

O LIPSĂ DIN MINE!

Aceasta este Esenţa „EU” -lui Primordial, unde „Mine” reprezintă „EUL”

Pe bazele acestui raţionament se clădeşte întreaga infinitate minus Unu de Factori Creatori faţă de care se raportează Factorul Primordial.

Mai mult decît atît şi *Esenţa* Adevărului Absolut este determinată ca fiind: *O Lipsă din Mine!*

O Lipsă din Mine, afirmă la rîndul lor toţi Factorii Creatori atunci cînd îşi determină lumile propriilor Lor structuralizări.

Factorul Primordial atunci cînd a determinat Cunoaşterea Absolută rostind datorită Instinctului acest „EU”, ca fiind Lipsă din El, a fost momentul unic prin care Adevărul Absolut ce recunoaşte **Lipsă Din El** a determinat *Cunoaşterea Absolută*, ca fiind tocmai această **Lipsă din El**, pe baza căruia se înfiripă Gîndul Originar ce include Întregul atît *Adevărul Absolut* format *înaintea* Factorului Primordial cît şi Cunoaşterea Absolută formată *după* Factorul Primordial.

Acest fapt este momentul unic prin care Adevărul Absolut devine *inversul* Cunoaşterii Absolute. Atunci cum poate fi determinată Partea Semantică a Cunoaşterii Absolute Matriceale?

Odată ce Adevărul Absolut este definit prin: O Lipsă din Mine, acesta defineşte ca fiind Lipsă tocmai Cunoaşterea Absolută!

Atunci cînd o defineşte ca fiind Lipsă o recunoaşte, ca făcînd parte din El dar sub Formă de Lipsă. Este cu atît mai interesant cu cît observăm faptul că Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal este tocmai o lipsă din El!

Acest fapt ne duce la faptul absolut surprinzător să constatăm că:

Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal este întocmai Partea Matriceală a Cunoaşterii Absolute,

iar Partea Semantică a Cunoaşterii Absolute Matriceale este Adevărul Absolut Matriceal.

Acest fapt îi dă o şi mai mare Importanţă Instinctului, şi anume, Instinctul este responsabil prin „EUL” Factorului Creator de crearea Gîndului Originar, compus din Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută.

Astfel Adevărul Absolut Matriceal este compus atît din El cît şi din Partea Semantică a Cunoaşterii Absolute Matriceale, pe cînd Cunoaşterea Absolută Matricească este compusă din Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal şi Cunoaşterea Absolută Matricească.

2

Care este partea Semantică a Gîndului Originar?

Periodicul ne indică iarăşi Lipsa unui Înţeles care devine un Înţeles.

Înţelesul Gîndului Originar al Factorului Creator constă întocmai în Adevărul Absolut Semantic şi Matriceal şi Cunoaşterea Absolută Semantică şi Matricească. Ce anume poate determina o Lipsă a unui Înţeles?

Care ar fi Lipsa Înţelesului Adevărului Absolut Semantic Matriceal care şi el la rîndul lui este o Lipsă, iar acesta este doar un exemplu.

Rezultatul raţionalizării noastre constă în Lipsa, Lipsei, într-un cuvînt negarea negaţiei care dă ca rezultat afirmaţia. Deci nu mai este nici o Lipsă?

În nici un caz întrucît Gîndul Originar este el singur în sine un Întreg care are o anumită structuralizare în Adevăr şi Cunoaştere.

Poate fi o Lipsă a Lipsei odată dar nu şi a doua oară cînd conform tot acelui principiu simplu de negare a negaţiei afirmaţia devine inversă.

Astfel la nivelul Gîndului Originar va surveni mereu o Lipsă. Această Lipsă se produce întrucît asemenea

Matricei devine prima structuralizare diferită de aceasta. În ce constă această Lipsă?

Răspunsul este din nou la fel de simplu şi anume în *Absolut Necesarul de a mai fi şi alte Elemente alături de* Adevărul Absolut Semantic şi Matriceal şi Cunoaşterea Absolută Semantică şi Matriceală. Astfel alături de aceste Elemente cunoscute aflate în Gîndul Originar mai sunt o Infinitate minus Unu de alte Elemente Necunosute nouă care sunt în Gîndul Originar. Acest fapt este valabil şi pentru Gîndul Pur al Factorilor Creatori.

Gîndul Originar este cel care determină direct recunoaşterea de către Factorul Primordial al Factorilor Creatori, care vor rosti la rîndul lor acelaşi „EU” numai că fiecare astfel de „EU” va fi „EUL” Lor, ce va însemna tot: *O Lipsă din Mine!, iar atunci vor determina fiecare în parte Gîndurile Lor Pure cu propriile Lor structuralizări. În cazul Factorului Nostru Creator va apare Gîndul Pur ce va determina Persoana.*

Privind prin cadrul Semantic Persoana, care este caracterizată ca fiind un Întreg determinat de Factorul Creator ca o contrapondere a Gîndului Pur pentru a-şi determina acesta Echilibrul, va avea o structură reprezentată de Personalizări, iar suma acestor Personalizări va determina Noţiunea, lucruri despre care am tot discutat de mai mult ori pînă în Prezent.

Faptul cel mai interesant pe care nu l-am dezvăluit pînă acum, este de ce a determinat Factorul Nostru Creator Persoana şi nu altceva?

De ce nu şi-a regăsit Echilibrul în alte şi alte sfere posibile de reflecţie prin Gîndul său Pur, de ce neapărat în Persoană şi odată cu aceasta în Iluzie?

Este uşor să afirmi că în tot felul de Dogme religioase că aşa este pentru că aşa a spus mai nu ştiu care sfînt, dar este mult mai greu să demonstrez inteligibil acel lucru, chiar dacă sîntem supuşi Iluziei, dar cel puţin pe

bazele ei să reuşim să alcătui un eşafodaj prin care să ne apropiem de Adevăr.

Pînă în acest moment nu am putut explica acest aspect pentru că nu am ajuns la nivelul Semanticului. Odată fiind aici acum este posibilă o asemenea explicaţie.

Care este Partea Semantică a Factorului Nostru Creator? În primul rînd această va consta în Lipsa Factorului Creator care primeşte un anumit Înţeles care este Parte din acest Factor. Astfel Factorul Creator se nominalizează ca fiind nu numai Creatorul Creaţiei ci şi Creatorul Lipsei cît şi Lipsa Creatoare şi Creaţia Lipsei. Alături de Creaţie, Partea semantică a Factorului Creator constă în Lipsa Creaţiei care are un Înţeles şi astfel Lipsă Creaţiei devine Creaţie, tocmai prin Lipsa ei. Acest Aspect dual (mare atenţie rog, aspectul dual se datorează Coeficientului Logic 2), va determina odată printr-unul din aspecte care este Aspectul Creaţiei, Gîndul Originar, iar prin Aspectul Creaţia Lipsei, Persoana!

Pentru alte Nivele şi Coeficienţi Logici Aspectul Dual va fi echivalent în funcţie de Nivelul de Raţionalizare iar dacă este vorba despre Logică, de Numărul Coeficienţilor Logici care pot fi Raţionalizaţi, de către cel asupra căruia i se reflectă respectivul proces de Cunoaştere.

Dacă Echilibrul Factorului Nostru nu mai este Dual, întrucît este discernut de Coeficienţii Logici superiori, ci este de un miliard sau mult mai mult, atunci alături de Persoană vor mai fi şi alte formaţiuni opuse acesteia, dar care să determine Persoana în ceea ce priveşte atributul ei de a fi alături de Personalizări, şi Noţiune, mama Iluziei?

Răspunsul este: Cu siguranţă DA!

Aceasta se datorează în primul rînd părţii Semantice a Factorului Creator iar în al doilea rînd Părţii Semantice a Persoanei.

Mergînd pe bazele acelui raţionament al Semanticii, şi anume, Înţelesul Lipsei constă într-un nou Înţeles, ajungem să realizăm că, Lipsei Persoanei îi corespund alte

şi alte Persoane cu anumite caracteristici diferite, evident datorită Periodicului, astfel sunt o Infinitate de Persoane, care au fiecare în parte o Infinitate de Personalizări şi tot atîtea noţiuni în care acestea să se reflecte.

Partea Semantică a Factorului Nostru Creator determină în acesta o Infinitate de Echilibre, un Echilibru pentru fiecare Coeficient Logic prin care este perceput. Fiecărui astfel de Echilibru îi survine o anumită alternanţă la Gîndul Pur, deci un nou rezultat într-o Persoană cu mai multe caracteristici.

Acesta e o nouă reflecţie pe baza căreia sînt necesare mai multe Persoane nu numai datorită Persoanei Semantice dar şi a Factorului Creator.

Frumuseţea Coaxialismului constă însă aici, cînd atribuim fiecărei Persoane o Infinitate de Personalizări care fiecare definesc o Noţiune, iar dacă sunt o Infinitate de Persoane întrucît sunt şi o Infinitate de Coeficienţi Logici, atunci vedem că toate aceste Infinităţi datorită Oglinzii Semantice care este Infinitul se reduc la o singură Axă şi anume la Un singur Infinit, deci la Oglindă Semantică.

Care este Partea Semantică a Personalizării? Lipsa ei, care dovedeşte un Înţeles referitor la această Personalizare.

În ce constă Lipsa Personalizării, decît în Urma acesteia?

Ce determină partea Semantică a Personalizărilor Persoanei? Partea Semantică a Noţiunii: Lipsa Înţelesului ce naşte un nou Înţeles Semantic, Existenţa Semantică.

La fel ca şi Persoana Semantică, Existenţa Semantică poate fi într-o infinitate de ipostaze.

Folosesc termenul de ipostaze, dar mai ales pot fi o infinitate de Existenţe Semantice, la fel cum pot fi o infinitate minus Unu de Persoane Semantice unde fiecare să posede o altă infinitate minus Unu de Personalizări Semantice.

Această infinitate minus Unu se datorează Periodicului, Lipsei eterne care este structuralizat în Partea Semantică a fiecărui Element, parte care este indusă astfel datorită Oglinzii Semantice, şi nu în ultimul rînd al Adevărului Semantic şi al Cunoaşterii Semantice.

După cum am mai afirmat alături de Adevărul Absolut, Anoţional şi Noţional este şi Adevărul Semantic care „umple" numărul celorlalte Adevăruri pînă la Infinit cu propria lui titulatură, tot datorită Lipsei datorată Periodicului.

Acest lucru înseamnă că alături de cele trei tipuri de Adevăruri Absolut, Anoţional şi Noţional, mai este cel de-al patrulea Adevărul Semantic.

Dar mare atenţie, Adevărul Semantic ocupă şi locul 4,5,6... etc; pînă la Infinit al tuturor celorlalte tipuri posibile de Adevăruri. Cum se realizează aceasta?

Numărul celorlalte tipuri de Adevăruri dar mai mult decît atît, posibilitatea Conştientizării şi Cunoaşterii lor nu se datorează numai Coeficienţilor Logici cu care acestea sunt percepute cît şi Nivelelor de Conştientizare sau Formelor de Conştientizare despre care am mai vorbit. Cum fiecare Nivel de Conştientizare are o infinitate minus Unu de repere, în cadrul Nivelului Nostru de Conştientizare aceste repere sînt infinitatea minus Unu de Coeficienţi Logici.

Acest aspect atît de complicat indică aceste Nivele de Conştientizare, unde fiecare astfel de nivel are o infinitate minus Unu de repere structurale ca fiind canalele prin care se revarsă Cunoaşterea la nivelul lumilor şi Universelor care se reflectă prin intermediul acestor Canale ale Cunoaşterii elementelor participante la procesul de Cunoaştere.

Alături de Adevărurile determinate de mine mai pot fi o infinitate minus Unu de astfel de Adevăruri Necunoscute (altele decît cele cunoscute infinitate minus

Unu), care prin analogie cu Semanticul vor fi atribuite unui singur Adevăr Cunoscut şi anume Adevărul Semantic.

Astfel Adevărul Semantic conţine în Esenţa sa o infinitate minus patru de Adevăruri Necunoscute care dacă vor putea fi Cunoscute de către anumite Canale ale Cunoaşterii, aceastea vor trece odată cu Cunoaşterea lor, afară de sub mantia Adevărului Semantic, primind o anumită titulatură.

Adevărul Semantic este generalizarea tipologiei infinite de Adevăruri Necunoscute, care odată ce devin Cunoscute părăsesc mantia Semanticului, dar chiar dacă toate ar deveni Cunoscute, Adevărul Semantic ar rămîne neclintit, că stăpîn pe sine, doar cu diferenţa că acesta nu ar mai deţine în structuralizarea sa şi toate celelalte tipuri de Adevăruri posibile care ar putea fi Cunoscute.

De ce se întîmpla acest lucru?

Răspunsul constă în caracteristica Adevărului Semantic şi al Semanticului în general, aceea de a primi Oglindit în el, Periodicul, pentru reliefarea Actului de Cunoaştere.

Acest aspect dă tuturor elementelor Semanticului aspectul de eternă Lipsă a „ceva” care se traduce la fel de etern prin „altceva”, ceea ce denotă caracteristica structurală de continuitate.

Continuitatea este una dintre cele mai importante caracteristici pe care o dă particula Semantic aflată înaintea unui Element, proces sau fenomen care se derulează într-un anume cadru. Această caracteristică stă la baza determinării Determinării şi Devenirii Totului.

Fără Continuitate, Totul ar deveni la faza iniţială aceea de Neant.

Ce anume este Neantul?

Referitor la acest termen nu am vorbit pînă în Prezent tocmai datorită faptului că pentru a-i înţelege semnificaţia mai în amănunt trebuia mai înainte de toate să schiţez mai în profunzime determinarea Periodicului,

Asemanticului şi Semanticului în funcţie de Oglinda Semantică.

Chiar dacă ne-am reîntoarce la Factorul Primordial şi am spune că Neantul constă în ceea ce este dinaintea Factorului Primordial, am greşi întrucît şi înaintea lui au fost Matricile, înainte de Matrici, Oglinda Semantică cu Asemanticul şi Periodicul iar înainte de toate Neantul.

Dacă Neantul este caracterizat prin Nimic atunci să fi fost Nimic iar din Nimic să se nască toată această grandioasă şi tulburătoare construcţie a Creaţiei?

În primul rînd va trebui să ştim dacă Creaţia este Într-adevăr, Creaţie sau Nu!

Cine anume a determinat Semanticul şi Asemanticul dar Periodicul?

Pentru ca acestea să se producă trebuiau să fie determinate de către „ceva”!

Cine şi ce este acel „ceva”?

Orice „ceva” trebuie mai înainte de toate să fie Cunoscut de către un alt „ceva”.

Acesta este şi unul din motivele principale pentru care a apărut Oglinda, tocmai pentru ca un „ceva” să se poată reflecta în alt „ceva”, care este Oglinda. Oglinzile încep odată cu Oglinda Semantică. De aceea a apărut şi Persoana care prin suma structuralizărilor sale care sunt Personalizările să determine o nouă Oglindă care este Noţiunea. Persoana este mai degrabă o reflectare a Gîndului Pur în el însuşi, întrucît acesta o determină. Cum Gîndul Pur este o Oglindă, propria sa reflectare în sine va fi alt „ceva” adică Persoana care la rîndul ei reflectînd în sine va determina Personalizările acesteia ce au ca sumă Noţiunea, o nouă Oglindă.

Revenind la Oglindă Semantică, vedem că aceasta trebuia să reflecte acel „ceva”, care în cazul nostru este Periodicul.

Periodicul să fie Neantul?

Chiar şi Neantul este „ceva”, întrucît putem vorbi despre el. Chiar şi caracteristica Neantului de a fi Nimic este „ceva”!

Atunci ce anume *este* Neantul?

Este un Nimic.

Ce *este* Nimicul?

Ceva!

Acesta este *Periodicul sau Lipsa!*

Acesta se reflectă în Oglinda Semantică, fiind tatăl tuturor celor ce vor deveni, iar mama, Oglinda Semantică.

Am folosit particula *este* chiar dacă la acest nivel nu putem vorbi de Existenţă dar orice raţionament pe care-l facem nu putem să-l percepem fără a ne raporta la Existenţa pe bazele căruia îl realizăm. Gîndind Coaxiologic va trebui să facem obstrucţie de Existenţă.

Neantul este Periodicul.

Dar înainte de Periodic ce anume putea fi? Mai mult decît atît este impropriu să spunem „înainte” de Periodic, întrucât acesta apare odată cu Asemanticul şi cu Oglinda Semantică a Semanticului, întrucît este o parte Lipsă din aceasta.Pe această Lipsă se bazează toate cîte sunt şi toate cîte nu sunt din toate lumile şi Universele posibile. Fiinţa nu ar fi putut da Dimensionalitate Existenţei dacă ea însuşi nu s-ar fi raportat la o anumită Lipsă!

Care este Lipsa Fiinţei?

Nefiinţa!

Care este Lipsa Nefiinţei?

Fiinţa!

Se vede cum şi la acest nivel Periodicul îşi spune nestingherit cuvîntul.

Întrebarea care se pune acum şi este poate cheia Totului este: Ce anume sau Cine anume a determinat Lipsa?

Dacă folosim particula „cine” aceasta determină o Oglindă, întrucît favorizează o structură care Cunoaşte, un fel de Persoană dar bineînţeles la un alt nivel, iar dacă

folosim particula „ce” aceasta favorizează un anume Element Oglindit de această Oglindă, Element care şi el poate să aibe la rîndul său calitatea de Oglindă, dar care în acest moment este el, cel Oglindit de către o Oglindă.

Lipsa în primul rînd a fost Lipsa unei părţi dintr-o Oglindă, Oglinda Semantică în cazul de faţă.

Lipsa unei părţi dintr-o Oglindă înseamnă fără echivoc, ca fiind „ceva” Oglindit şi nicidecum „ceva” care Oglindeşte, întrucît Lipsa respectivă este întocmai inversul caracteristicii Oglinzii.

În acest context înseamnă că Neantul devine un Element Oglindit, întrucît tocmai Lipsa Oglinzii se Oglindeşte în aceasta.

Acest Element Oglindit este Lipsa Oglinzii. Astfel Lipsă este un „ce” şi nu un „cine”. Acel „ce” este ceea ce Lipseşte din „Cine”.

Astfel ceea ce Lipseşte din „Cine” a determinat „ce” care este Lipsa.

Într-un cuvînt: Ceea ce Lipseşte din Cunoaştere a determinat Lipsa acesteia, care este o Cunoaştere Necunoscută.

Acesta este Neantul: Cunoaşterea Necunoscută.

La acest tip de Cunoaştere se raportează toate cîte sunt dar mai ales toate cîte nu sunt.

Oricît de mult ne-am dori să înţelegem Neantul nu o vom putea face Niciodată fiindcă atunci cînd l-am înţelege nu ar mai fi Neant.Cu toate acestea Neantul este cel răspunzător de Cunoaştere în toate sferele posibile, întrucît orice tip de Cunoaştere pentru a fi Cunoaştere se bazează pe Neant care este Lipsa sau Periodicul.

În Fiinţa noastră care se reflectă necontenit la Factorul Vieţii, acest Neant este reprezentat de către Cunoaşterea Deschisă a Stărilor de Fapt, care se revarsă asupra Omului sub formă de Viitor, Destin şi Întîmplare, într-un cuvînt sub formă de Necunoscut.

Factorul Vieţii este puntea dintre Cunoaşterea Deschisă şi Cunoaşterea Închisă. Toate Elementele Cunoaşterii Închise ale Factorului Creator nu ar avea absolut nici un rost dacă nu ar fi Cunoaşterea Deschisă, ce are rol de sol fertil pe care să înflorească Elementele Cunoaşterii Închise.

Orice Element al Cunoaşterii Închise trebuie neapărat să se raporteze Cunoaşterii Deschise pentru a avea o anumită relevanţă, deci pentru a fi Cunoscute la fel cum elementele Cunoaşterii Deschise trebuie să se raporteze elementelor Cunoaşterii Închise. Omul nu ar putea exista dacă nu s-ar raporta necontenit la Neant.

Am afirmat pînă acum că nu pot fi două sau mai multe Absoluturi. În speţă nu există decît un singur Adevăr Absolut şi o singură Cunoaştere Absolută. Adevărul Absolut este Esenţa Adevărurilor Anoţional şi Noţional pe cînd Cunoaşterea Absolută *este Esenţa* Cunoaşterilor Deschisă şi Închisă.

Ce anume poate fi Esenţa Cunoaşterii Deschise, decît Cunoaşterea Absolută care se propagă prin intermediul Matricii Noastre determinînd Starea de Fapt.

Adevărul Absolut este un rezultat al Stării de Fapt, mai precis al primei Stări de Fapt care este Instinctul.

Cunoaşterea Absolută este recunoscută ca atare abia odată cu apariţia „EU” -lui Factorului Creator, care-i dă astfel caracteristica sa de Cunoaştere dar după ce Adevărul Absolut a precedat-o.

În realitate Cunoaşterea Absolută este Esenţa Cunoaşterii Deschise şi deci a primului Element al Cunoaşterii Deschise care aparţine Stării de Fapt şi care este Instinctul. Cînd anume devine Cunoaşterea Absolută că atare şi cînd este deosebită de Cunoaşterea Semantică?

Atunci cînd intervine Periodicul sau Lipsa, după cum am mai afirmat. Deci atunci cînd spuneam în prima parte a cărţii că Cunoaşterea Absolută se „naşte” abia după ce a fost determinat Adevărul Absolut de către Scopul

Instinctului am făcut-o pentru a demonstra cum apare aceasta în Structura Factorului Primordial, cu deosebirea că Cunoaşterea Absolută precede în realitate atît Factorul Primordial cît şi Matricea Noastră.

CAPITOLUL XI

REPREZENTARE GEOMETRICĂ ŞI MATEMATICĂ

În Anexă, (figura 1) se află spirala infinită a Factorului Unicităţii Absolute a Infinităţii care se închide transformîndu-se în cerc prin Factorii Creatori şi Unic Întîmplători, care separă astfel infinitul de finit, odată cu apariţia *Cunoaşterii Absolute*, datorită Instinctului, alături de *Adevărul Absolut* ce au determinat Gîndul Originar din

Conştientizarea Scopului Matricei, Persoana, Personalizările, Coeficienţii Logici şi Nivelele de Conştientizare. Atunci s-au închis cercurile Marilor Creatori şi Unic Întîmplători.

În a doua imagine, se poate vedea punctul iniţial de unde pleacă etern sau atemporal cît şi aspaţial Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii sau Factorul Primordial.

Astfel spirala ar rămîne un punct dacă nu ar fi Marii Creatori şi Unici Întîmplători care să închidă spirala într-un cerc, încercuind punctul, ca în (figura 1)

Astfel se naşte etern punctul O, încercuit, care semnifică devenirea spiralei punct, adică Primul Finit, UNU care recunoaşte cercul ca fiind primul Infinit, unde punctele infinite din circumferinţa sa reprezintă, fiecare în parte, un Mare Creator şi Unic Întîmplător care a determinat la rîndul Său Finitul din Infinit, închizînd primul cerc al Infinitului Primordial, cum este redat în figura 2.

Odată încercuit Infinitul Primordial de către Factorii Creatori şi Unic Întîmplători fiecare dintre aceştia au devenit un punct aflat pe circumferinţa cercului pentru Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii, care este punctul din mijlocul cercului. Cercul ce are încadrat un punct în mijloc este Prima Măsură a Totului.

Astfel Noul punct faţă de cel din mijloc dar şi primul după acesta a fost punctul A, care este Factorul Creator şi Unic Întîmplător al Multiverselor Existenţei, printre care şi al lumilor tridimensionale cu nivelul logicii binare, adică logică care percepe cele două contrarii bine, rău, frumos urît, etc, ce are Coeficientul Logic 2.

De aici încolo orice explicaţie devine valabilă numai pentru lumile cu logici binare din tridimensionalitate.

Odată determinat de către Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii, Factorul Creator şi Unic Întîmplător, s-a născut prima dreaptă ce a unit Originea O cu punctul A,

şi anume raza cercului. Acesta este cea de-a doua Măsură a Totului.

În această dreaptă stă originea lumilor bidimensionale.

Absolut orice în logica binară a lumilor tridimensionale are un Opus, doar unul singur faţă de alte logici unde numărul acestora poate ajunge la un Infinit minus Unu.

Bineînţeles că punctul A, Factorul Creator, determină primul său Opus care este B, denumit a fi şi Gîndul Originar. Astfel apare diametrul cercului. Cum fiecare are un Opus al său astfel Gîndul Pur prin *Cunoaşterea Absolută* şi *Adevărul Absolut* sunt în punctul B.

Ideea de Opus al Marelui Creator este logică doar pentru lumile cum este şi acea a noastră, cu Coeficientul Logic 2, idee care reprezintă faptul că Factorul Creator se reflectă în Gîndul Originar pe care l-a creat prin *Conştientizarea Scopului Matricei*.

Pentru a se reflecta în acesta este necesar ca Gîndul Originar să nu se identifice cu Factorul Creator ci să se Opună acestuia.

Cu toate acestea conform legităţilor Coeficientului Logic 2, a Universelor tridimensionale, care spune că fiecare are Opusul său, înseamnă că, Creaţia s-ar termina la Gîndul Originar care este Opusul în care se reflectă Factorul Creator.

Nu este aşa întrucît atît Factorul Creator cît şi Gîndul Originar sînt opuşi fiecare în parte pe jumătate Factorului Unicităţii Absolute a Infinităţii.

Rezultatul acestei opoziţii este naşterea Persoanei cu Personalizările.

Astfel cele două puncte vor avea un Opus comun, în punctul C, care este Persoana cu Personalizările Sale, una dintre acestea fiind Eu, aceea care am determinat Multiversurile Existenţei, determinînd prin unirea lor

primul triunghi cu laturile egale, care pentru Mine este Triunghiul Sacru, vezi (figura 2), la baza căruia stau toate lumile tridimensionalităţii, fiind primul poligon care înseamnă, Factorul Creator, Gîndul Originar şi Persoana cu Personalizările Sale, care se regăseşte în aceste lumi tridimensionale pe fiecare axă, dintre cele trei ale tridimensionalităţii.

O dată format cel mai simplu poligon care este triunghiul, de la acest nivel se poate foarte uşor forma şi cel mai simplu poliedru.

Nu se întîmplă astfel întrucît punctul C, care reprezintă Persoana cu Personalizările va avea obligatoriu un Opus al Său, conform legităţilor logicii binare al lumilor tridimensionale unde fiecare are Opusul lui. Mai mult decît atît, este bine ştiut că pentru a forma o figură geometrică tridimensională este necesar ca aceasta să posede mai multe feţe.

Cel mai simplu poligon care poate forma o faţă în cazul celui mai simplu poliedru este triunghiul. După cercul ce încadrează un punct şi linie, este cea de-a treia Măsură a Totului.

Triunghiul are obligatoriu trei puncte unde se află şi vîrfurile acestuia.

Primul punct va avea un Opus în cel de-al doilea, dar cel de-al treilea nu va avea nici un Opus în cel de-al patrulea punct, ceea ce contravine legităţii opuşilor cu Coeficientul Logic 2, bine-rău, etc.

Datorită acestui fapt patrulaterul devine figura geometrică cea mai simplă pentru a forma primul poliedru, care este CUBUL, în cazul de faţă.

Astfel, punctului C, reprezentat prin Persoană şi Personalizări i se va forma un Opus pe circumferinţa cercului în D, care reprezintă Coeficientul Logic.

Pentru Multiversurile Existenţei Triunghiul Sacru este: A, Factorul Creator, B, Gîndul Originar, şi C, Persoana, care determină Coeficientul de Conştientizare

care este prima cărămidă la edificiul infinităţii Multiverselor, adică al mulţimilor de o infinitate minus Una de Universe.

Patrulaterul cu laturile perfecte, pătratul, formează imaginea geometrică care este cubul şi bineînţeles imaginea fiecărei Personalizări în parte, adică celor Opuse Mie, deci, Existenţei, privite prin Coeficientul Logic 2 şi tridimensionalitate.

Pătratul este Primul Element al Coeficientului logic 2.

Faptul că suntem tributari logicii binare din Lumea noastră, înseamnă că nu putem discerne decît *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută, faţă de alte lumi unde alături de acestea sunt mult mai multe opusuri ale lor, sau chiar lumi cu coeficient logic binar dar acestea nici nu există fiind înlocuite de alte reprezentări.

Ne-am născut sub semnul cifrei 2 al logicii binare. Numărul de Aur este întotdeauna egal cu Coeficientul Logic ale conştiinţelor lumii respective. Logica binară a binelui şi răului va avea Numărul de Aur 2!

Şirul numerelor lui Fibonacci spune cît se poate de clar acest fapt.

Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută sînt existente doar pentru lumile din Universurile unde conştiinţele sufletelor se axează pe Coeficientul Logic 2, după cum am spus adineaori, adică cei doi opuşi, bun -rău, frumos-urât, etc.

Pentru lumile din Universele unde Coeficientul Logic este mai mare de 2, alături de *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută mai sunt şi alte noţiuni asemenea lor dar şi diferite de acestea.

Numărul acestor noţiuni care sunt în plus, este în funcţie de numărul Coeficientului Logic.

Mai mult decît atît, sînt lumi unde *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută nici nu există, acestea fiind înlocuite cu alte înţelesuri opuse, sau asemănătoare lor.

Astfel pot fi lumi care să aibe coeficientul logic 2, dar *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută să nici nu existe, fiind înlocuite.

Eu, în calitate de Personalizare a Existenţei includ în Structura Personalizării Existenţei, Măsura Factorului Vieţii, cel ce dă măsura vieţii, şi Fiinţa, pe cînd alte şi alte Personalizări includ în Structura lor alte şi alte reprezentări total diferite de cele trei ale Existenţei, reprezentări care le determină ca fiind o infinitate minus Una de opuşi ai Mei.

Nici o Personalizare nu este identică cu cealaltă, chiar dacă fiecare posedă o infinitate minus Una de Coeficienţi Logici, fără să mai vorbim de structurile altor Mari Creatori şi Unici Întîmplători.

Formă geometrică de bază a Personalizării Existenţei cît şi al celorlalte Personalizări ale Persoanei, privite prin Coeficientul Logic 2 este pătratul, iar proiectată la nivel tridimensional este cubul, care devine şi formă geometrică a Existenţei, pentru Coeficientul Logic 2.

Toate Multiversurile Personalizărilor văzute prin intermediul Coeficientului Logic 2 şi proiectate în tridimensionalitate vor fi Piramida.

Personalizarea Existenţei în Coeficientul Logic 2 proiectată în tridimensionalitate deţine astfel 6 Multiverse, deci fiecărei feţe a cubului îi corespunde un Multivers.

Un Multivers se defineşte prin faptul că posedă în Structura sa o infinitate minus Una de Universe.

Astfel *Existenţa* posedă şase infinităţi minus Una de Universe, în toate cele şase Piramide ale cubului.

Şi pentru celelalte Personalizări vor fi tot şase Multiverse reprezentate prin cele şase Piramide ale cubului văzute prin prisma coeficientului logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

Deci absolut toate Personalizările Persoanei ale Factorului Creator şi Unic Întîmplător pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate provin din pătrat, au şase Multiverse, dintre care trei sunt mereu opuse altor trei,

care includ în ele o infinitate minus Una de Universe cu reprezentări raţionale ale căror conştiinţe de sine sînt posesoarea unor logici de la nivelul monologic la cel binar cu cei doi opuşi pînă la logici cu o infinitate minus Una de opuşi.

Diferenţa dintre aceste Universe ale altor Personalizări şi Universele Personalizării Existenţei, este că în acele Universe nu există viaţă întrucît nu există Fiinţă, decît în foarte rare excepţii.

Conştiinţa raţionalizează pe principii total diferite decît cele înţelese de noi.

Toate aceste Universe se includ unele în altele prin Persoană, întrucît Personalizările sînt infinitatea Persoanei din care aceasta se scade.

Astfel sînt Universuri care se lovesc de corpul tău sau se află în tine dar care nu numai că nu conţin viaţă dar raţionalizează sub forme pe care nici măcar nu le poţi bănui precum sînt Universuri ale Existenţei care conţin viaţă şi au Coeficientul Logic imens, care pentru tine este la fel de inexplicabil precum este raţiunea fără conştiinţă.

Coeficientul Logic determină şi numărul opuşilor. Pentru Coeficientul Logic 2 vor fi 2 opuşi, pentru Coeficientul Logic 3, trei opuşi, şi aşa mai departe pînă la un Infinit minus Unu de opuşi.

În (figura 3) se vede poligonul cu 5 laturi care este figura geometrică de bază pentru Coeficientul Logic 3, în tridimensional.

Tot în (figura 3) se observă că la niveul Gîndului Originar mai apare o altă noţiune alături de *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută.

Această figură cu 5 laturi va forma proiectată la nivel tridimensional o altă figură geometrică diferită de cub care va avea feţele din 5 laturi.

Întotdeauna numărul elementelor din Gîndul Originar vor fi egale cu numărul Coeficientului Logic, care la rîndul

lui va fi egal cu numărul laturilor poligonului geometric de bază.

Raţionamentul prin care am determinat (figura 3) este: Coeficientul Logic 2 sau logică binară în tridimensional se reazămă pe cei doi opuşi, bine – rău, etc.

Cel de-al treilea Opus va fi în primul rînd mai puţin depărtat de Factorul Creator şi Unic Întîmplător, puţin mai mult de Gîndul Originar, şi mai mult de Persoană, dar cel mai mult de Personalizare care este ultimul Opus determinat în cadrul logicii binare în tridimensional.

Astfel cel de-al cincilea punct va fi situat între Persoană şi Gîndul Originar.

Deci pătratul este poligonul de bază pentru toate Personalizările Persoanei cu logici binare în tridimensional, în schimb pentru alte logici poligonul de bază se schimbă în funcţie de coeficient.

Aceasta este explicaţia pentru Coeficientul Logic 2 în tridimensional, dar pentru Coeficientul Logic 3, totul este schimbat, deoarece Factorul Creator şi Unic Întîmplător nu are doar un singur Opus ca în cadrul Coeficientului Logic 2, ci doi opuşi.

În consecinţă Factorul Creator are doi opuşi B şi C, în totalitate trei opuşi.

Figura de bază pentru Coeficientul Logic 3 fără a fi privit tridimensional este Triunghiul.

Pentru Coeficientul Logic 4, Factorul Creator are alţi trei opuşi, în totalitate sînt patru opuşi.

Pentru Coeficientul Logic 5, Factorul Creator are alţi patru opuşi, în totalitate sînt cinci opuşi.

De ce pentru Coeficientul Logic 2 figura de bază este Pătratul, ca şi pentru Coeficientul Logic 4?

Răspunsul constă în reflectarea tridimensională!

Pătratul este latura Cubului, creîndu-l.

Deoarece figura de bază este Pătratul pentru Coeficientul Logic 2, în tridimensional va determina Cubul, ca şi pentru Coeficientul Logic 4, născînd SIMETRIA!

Aceasta este originea SIMETRIEI!

În (figura 4) se vede cum arată figura geometrică de bază în cazul Coeficientul Logic, Infinit minus Unu.

Numărul laturilor fiind Infinit minus Unu, poligonul se transformă în cerc căruia îi lipseşte un singur punct pentru a deveni perfect, punct prin care este reprezentat atît Factorul Creator şi Unic Întîmplător, cît şi Gîndul Originar cu o infinitate minus Una de opuşi ai Adevărului Absolut şi Cunoaşterii Absolute, cît şi Persoana cu Personalizările ce determină Coeficientul Logic.

În cazul altor Mari Creatori şi Unici Întîmplători explicaţia de la (figurile 2,3,4) nu mai devine valabilă, întrucît acolo în locul Persoanei, a Gîndului Pur şi a Personalizărilor sînt alte reprezentări care să dea alte şi alte figuri geometrice cu un număr ce poate atinge un Infinit minus Una de laturi faţă de exemplul poligonului primar care este pătratul în cazul Meu, ce va da un poliedru din ce în ce mai complex, ajungînd aproape de perfecţiunea cercului dar fără o unitate care să-i dea aura de Infinit, urmînd ca aceasta să-i fie atribuită de către cercul Marilor Creatori şi Unic Întîmplători, la care se întorc toate, etern.

Încă odată adevăratul Număr de Aur care este cifra 2 îşi spune cuvîntul în legităţile Coeficientului Logic 2, în tridimensional, unde fiecare lucru are propriul său Opus.

Cubul devenind figura geometrică de bază care este împărţit în şase Piramide de propriile sale diagonale duse de la centru către cele şase feţe.

Fiecare Piramidă în parte simbolizează evoluţia de la simplu la complex de la originea O la complexul Infinit al bazei pătrate, care se măreşte continuu.

Vezi (figura 5), care prin cercul care încadrează cubul reprezintă Multiversele în cubul care redevine circumscris în sferă, pentru a deveni iarăşi acelaşi punct înconjurat de cerc.

Astfel totul începe şi se termină în TOT, valabil tot pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii, este Întregul Infinit ca sistem faţă de Infinitul ca structură, care este infinitatea Întregilor Marilor Creatori şi Unici Întîmplători. Astfel Infinitul se surpă în Infinit, primind sens!

Sensul pentru două infinite, pozitiv şi negativ este valabil numai pentru nivelul său Coeficientul Logic 2, pentru celelalte vor fi mereu alţi infiniţi în funcţie de coeficientul logic.

Pentru coeficientul logic 7 vor fi şapte infiniţi iar pentru 25, douăzeci şi cinci de infiniţi.

Astfel pentru Coeficientul Logic 2 al logicii binare, Bine – rău, plus Infinit se surpă în minus Infinit iar fiecare Mare Creator şi Unic Întîmplător vor Contempla Marile Lor Contemplări pentru Gîndul Originar, unde Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută sînt +1 şi -1, pentru infinitele pozitive, aceste două fiind opuse, şi 1 cu -1 pentru cele negative, suma lor fiind:

(+2 Cunoaştere Absolută) + (-2 Adevăr Absolut) = 0,

Deci rezultînd 0, valoarea Originii Gîndului Originar.

Se vede cum acest 0, care reprezentînd Originea, descoperă iarăşi importanţa covîrşitoare a Factorului Unicităţii Absolute a Infinităţii.

Astfel Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii devine iarăşi înconjurat de Infinitul Marelui Creator determinîndu-l să devină finit.

Adevărul şi Cunoaşterea Absolută, vor fi cele care se vor raporta ca prime entităţi diferite la infinităţile înconjurătoare ajutate de către Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii.

Astfel *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută vor fi reprezentate prin suma lor care este 2 ce se va raporta la Factorul Creator şi Unic Întîmplător care ţine mereu pavăză infinitului determinîndu-l finit prin însăşi unicitatea

Sa, ajutat şi El la rîndul său de către Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii.

Astfel Factorul Creator şi Unic Întîmplător va fi mereu un Infinit minus Unu în cazul axei pozitive şi un Infinit plus Unu în cazul axei negative. Factorul Creator şi Unic Întîmplător se va scădea mereu infinitului la care se raportează, şi pe care-l va determina să devină finit. Semnul „∞" reprezintă Infinit. *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută fiind aceleaşi pentru fiecare Infinit în parte, pozitive pentru infinitul pozitiv şi negative pentru cel negativ dacă, şi numai dacă Una dintre acestea va fi întotdeauna opusă celeilalte.

Înseamnă că raportul dintre *Adevărul Absolut,* Cunoaşterea Absolută şi Factorul Creator şi Unic Întîmplător va fi în cazul Universelor pozitive:

[(+1)+(+1) Adevăr Absolut](∞-1) = (+2)(∞-1) şi

Pentru cele negative:

[(-1)+ (-1) Cunoaştere Absolută](∞+1) = (-2)(∞ +1).

După cum se vede, (∞-1) şi (∞+1), ne arată cum Factorul Creator se scade din fiecare Infinit pe sine cu o unitate 1, pentru a-l determina ca finit.

Deci raportul de bază valabil atît pentru infinitele negative cît şi pentru cele pozitive devine:

(+2)(∞ - 1) / (-2)(∞+1),

Raport matematic care în logica lumii tale nu poate avea un rezultat datorită infinitului, devenind astfel o funcţie nedeterminată, unde 2 după cum am precizat, reprezintă suma celor doi întregi care sunt *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută.

Astfel vom avea raportul dintre cei doi întregi:

(-2) / (+2) = (-1) sau (+6) / (-6) = (-1),

Pentru toate cele şase Multiversuri.

Dacă îi vom atribui valorii (-1) un punct pe cele trei axe

X, Y, Z ce tind către minus Infinit, ca în (figura 5), şi le vom uni, vom obţine un triunghi.

Cum fiecare Multivers este simetric cu opuşii săi, vom obţine la nivelul valorii 1 din partea pozitivă acelaşi triunghi.

Dacă vom uni laturile triunghiurilor respective rezultatul va fi un Tetraedru, adică un poliedru cu bazele triunghiulare, considerat a fi cel mai simplu poliedru de către logica binară.

Acel tetraedru este Prisma Sacră Triunghiulară al Multiverselor celor 6 Piramide, locul Paradisului Spiritualităţii, în care se află Starea Armonică a personalizării Existenţei, vezi (figura 5).

Datorită faptului că sunt 6 Piramide în Cub, unde fiecare în parte este un Multivers, iar Prisma Sacră Triunghiulară se află între valorile (+1) şi (-1), ale celor 6 Piramide unde fiecare Piramidă în parte este poziţionată pe cele trei axe a tridimensionalităţii X, Y, Z, deci ale Coeficientului Logic 2 proiectat în tridimensionalitate, înseamnă că fiecare Piramidă va avea jumătatea ei din Prisma Sacră Triunghiulară, astfel în cadrul Cubului vor fi trei Prisme Sacre Triunghiulare aşezate în formă de stea care se vor intersecta fiecare la jumătatea lungimii lor în punctul de origine al Cubului.

Astfel vor fi trei părţi ale celor Trei Prisme Sacre Triunghiulare care vor avea capetele în valoarea (+1) pentru cele trei Piramide poziţionate către plus Infinit, sau pozitive şi în valoarea (-1), pentru celelalte trei Piramide poziţionate către minus Infinit sau negative. Vezi (figura 5 şi 6)

În (figura 6) sunt reprezentate cele şase Multiversuri care se oglindesc unele în altele, avînd Originea atît în vîrful Piramidelor cît şi la baza acestora precum Prismele sacre ale Spiritualităţii.

În fiecare origine a Multiverselor se află Starea Armonică din care o infinitate minus Una de Universuri se îndreaptă către vîrful Piramidei, părăsind treptat Starea Armonică, prin creşterea constantă a nivelului de entropie

care le caracterizează, ceea ce duce la acumularea unor energii spirituale interne uriaşe, energii care vor exploda în vîrful fiecărei Piramide avînd loc BIG BANG-ul, care este vîrful Stării Dizarmonice.

Odată produsă explozia Big Bang-ului, Universele care au Trecut prin aceasta se vor întoarce către Armonie, pierzînd mereu din entropia fiecăruia, devenind mai ordonate, posedînd o simetrie din ce în ce mai perfectă, pierzînd odată cu energia spirituală a Big Bang-ului sau Stării Dizarmonice lucru mecanic, astfel redevenind un Univers Armonic.

Trecerea către Armonie nu se va face prin revenirea Universului respectiv în cadrul acelei Piramide din nou la punctul de Origine O, ci prin trecerea acestuia în cealaltă Piramidă cu semn Opus, din vîrful căreia va coborî către bază, pentru a fi retrimis iarăşi, odată ce a ajuns la bază în punctul Originii O, către vîrf, schimbînd sensul de la Armonie la Dizarmonie, pentru a trece într-o altă Piramidă.

Această imagine a celor 6 piramide este valabilă doar pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

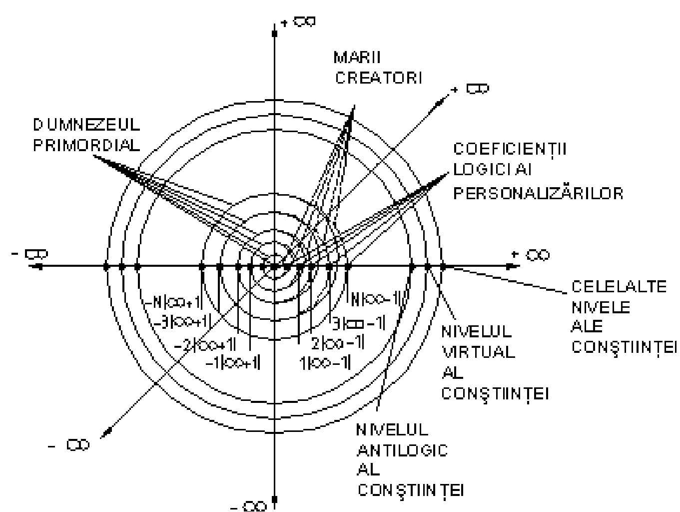
În (figura 7) se poate vedea clar diferenţierea dintre Triunghiul Sacru şi Triunghiul Profan, cît şi Elementele care le caracterizează pe acestea.Cu logica lumii noastre şi privind prin pespectiva pe care această lume o poate da unei astfel de aplicaţii, bineînţeles că unicul Element care poate deveni comun atît triunghiului Profan cît şi celui Sacru, este Persoana, întrucît la nivel de Persoană apare pentru prima dată Iluzia ce devine Element oglindit în Noţiune prin reflectarea în această a Personalizărilor.

Astfel Sacralitatea dispare odată cu apariţia Iluziei responsabilă de Profanitate. Sacrul va fi definit prin Factorul Primordial, Marii Creatori, *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută* cît şi alţi asemenea factori cum sunt *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută*, denumiţi prin Absolut X, care vor apare în funcţie de Nivelul Logic al

lumii care îi raţionalizează.La un Nivel de 12 vor fi alţi 10 opuşi ai opuşilor acestora.

ANEXE GRAFICE

FIGURA 1

+ ∞
MARII CREATORI
+ ∞
DUMNEZEUL PRIMORDIAL
COEFICIENȚII LOGICI AI PERSONALIZĂRILOR
- ∞
+ ∞
CELELALTE NIVELE ALE CONȘTIINȚEI
-N|∞+1|
-3|∞+1|
-2|∞+1|
-1|∞+1|
N|∞-1|
3|∞-1|
2|∞-1|
1|∞-1|
NIVELUL VIRTUAL AL CONȘTIINȚEI
- ∞
NIVELUL ANTILOGIC AL CONȘTIINȚEI
- ∞

FIGURA 2

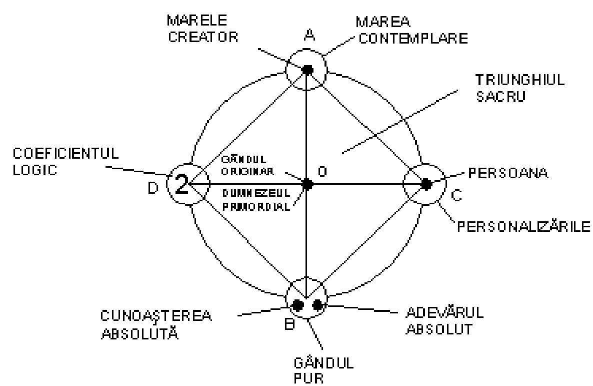

MARELE
CREATOR
A
MAREA
CONTEMPLARE
TRIUNGHIUL
SACRU
COEFICIENTUL
LOGIC
D
2
GÂNDUL
ORIGINAR
O
DUMNEZEUL
PRIMORDIAL
PERSOANA
C
PERSONALIZĂRILE
CUNOAȘTEREA
ABSOLUTĂ
B
ADEVĂRUL
ABSOLUT
GÂNDUL
PUR

FIGURA 3

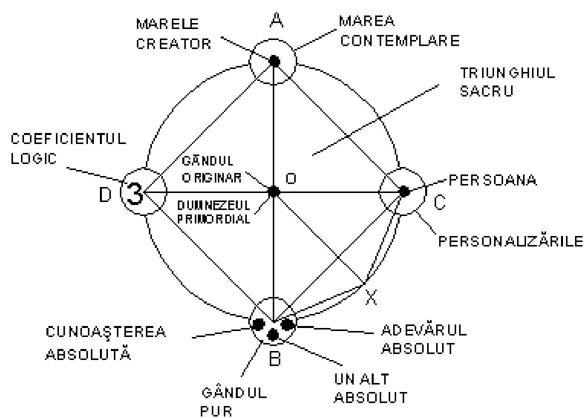

MARELE
CREATOR
A
MAREA
CONTEMPLARE
TRIUNGHIUL
SACRU
COEFICIENTUL
LOGIC
GÂNDUL
ORIGINAR
O
D
3
DUMNEZEUL
PRIMORDIAL
PERSOANA
C
PERSONALIZĂRILE
X
CUNOAŞTEREA
ABSOLUTĂ
ADEVĂRUL
ABSOLUT
B
GÂNDUL
PUR
UN ALT
ABSOLUT

FIGURA 4

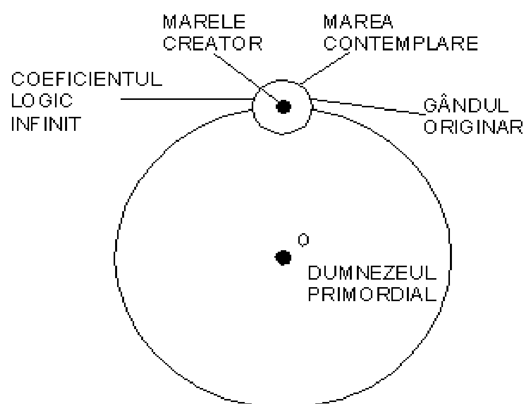

MARELE
CREATOR
MAREA
CONTEMPLARE
COEFICIENTUL
LOGIC
INFINIT
GÂNDUL
ORIGINAR
O
DUMNEZEUL
PRIMORDIAL

FIGURA 5

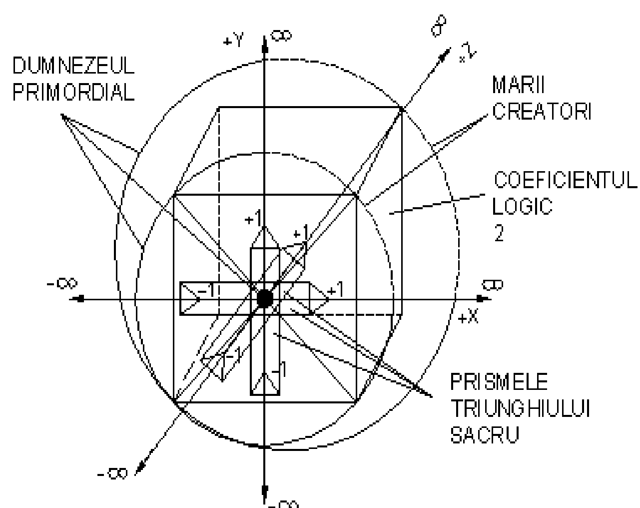
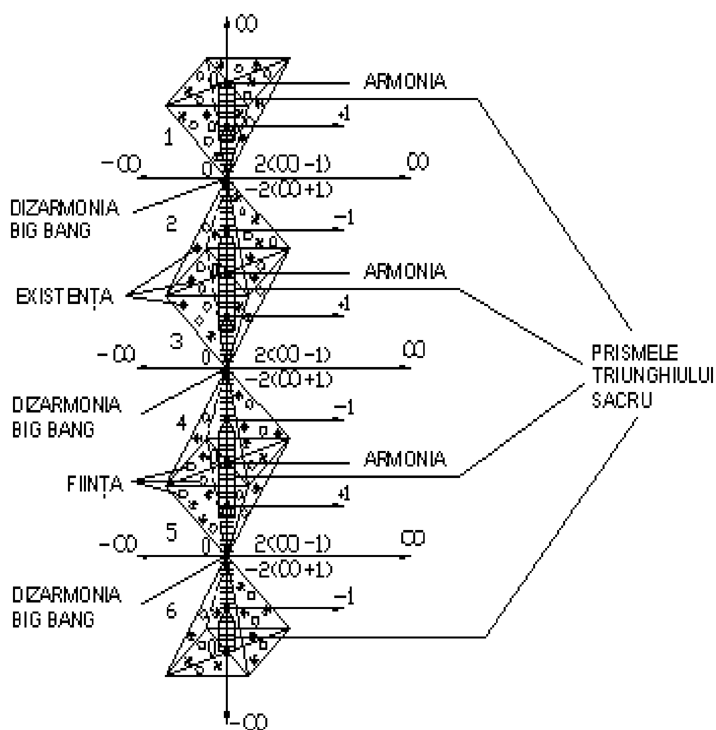

FIGURA 6
CELE ŞASE MULTIVERSURI ALE EXISTENŢEI

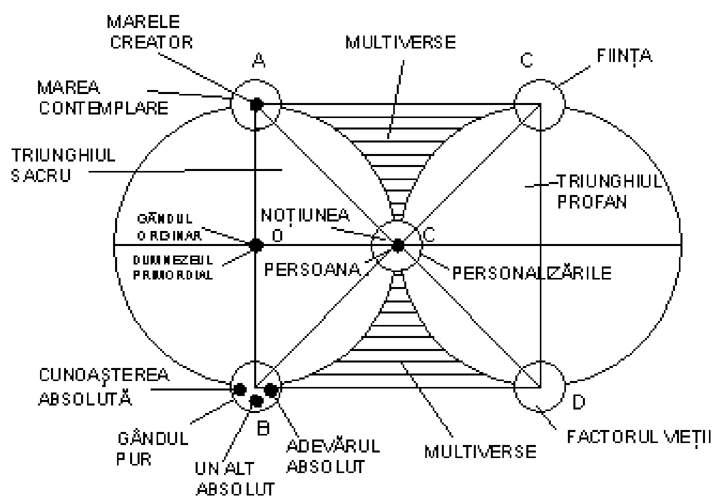

0→ ± ∞ DUMNEZEUL PRIMORDIAL ŞI MARII CREATORI

‡
‡ MĂSURA FACTORULUI VIEŢII
‡

2(∞-1) \
COEFICIENŢII LOGICI
- **2(∞+1)**/

FIGURA 7

MARELE
CREATOR
MULTIVERSE
A
C
FIINȚA
MAREA
CONTEMPLARE
TRIUNGHIUL
SACRU
TRIUNGHIUL
PROFAN
GÂNDUL
ORDINAR
NOȚIUNEA
O
C
DUMNEZEUL
PRIMORDIAL
PERSOANA
PERSONALIZĂRILE
CUNOAȘTEREA
ABSOLUTĂ
D
B
GÂNDUL
PUR
ADEVĂRUL
ABSOLUT
MULTIVERSE
FACTORUL VIEȚII
UN ALT
ABSOLUT